

Giorgi Dimitrov

Tal vid Kominterns 7:e kongress 1935

Innehåll

Introduktion.....	1
Fascismens offensiv och Kommunistiska Internationalens uppgifter i kampen för arbetarklassens enhet mot fascismen	1
I. Fascismen och arbetarklassen.	1
II. Arbetarklassens enhetsfront mot fascismen.	12
III. De kommunistiska partiernas bevästande och kampen för proletariatets politiska enhet.	39
För arbetarklassens enhet mot fascismen	45
Kampen mot fascismen måste vara konkret.....	47
Proletär enhetsfront – antifascistisk folkfront.	49
Om socialdemokratins roll och dess inställning till den proletära enhetsfronten.	50
Om enhetsfrontsregeringen.	52
Om inställningen till den borgerliga demokratin.	53
Att ha en riktig linje – är ännu inte tillräckligt.	55
Om kadreerna.	57

Introduktion

Nedan återges de två viktiga tal som Dimitrov höll vid Kommunistiska Internationalens 7:e världskongress 1935: hans referat om "Fascismens offensiv och Kominterns uppgifter" 2/8 1935 och hans slutord den 13/8. I dessa tal lade Dimitrov ut texten om *folkfrontspolitiken*.

Denna den 7:e kongressen var Kominterns sista. Den hölls efter det att nazisterna tagit makten i Tyskland (i början av 1933) och sovjetledningen hade insett att man var tvungen att överge den tidigare förda politiken som misslyckats radikalt. Resultatet blev folkfrontspolitiken som introducerades redan sommaren 1934 (i Frankrike) och sedan slogs fast på Kominternkongressen. Denna politik skulle vara Kominterns allmänna linje fram till hösten 1939.

Om den historiska bakgrunden, om hur folkfrontspolitiken tillämpades i praktiken (i bl a Frankrike och Spanien under inbördeskriget) m m, se följande arbeten:

Pierre Broué, [Kommunistiska Internationalen 1933-1938](#) (utdrag ur bok om Kominterns historia) och Fernando Claudin, [Krisen i den kommunistiska rörelsen, band 1](#) (kapitel 4)

Se även artiklarna [Kommunistiska internationalen och vändningen från "socialfascism" till Folkfront](#) av Walter Kendall och [Om 30-talets folkfrontspolitik](#) av Patrick Camillier.

Speciellt om Spanien, se [Den spanska revolutionen \(1931-1939\)](#) av Pierre Broué och [Spanska inbördeskriget: Revolution och kontrarevolution](#) av Burnett Bolloten.

På marxistarkivet finns även svenska KP-ledaren Sven Linderots inlägg under debatten i anknytning till Dimitrovs referat, se [Sven Linderot och folkfrontspolitiken](#).

MF 8/1 2016

Fascismens offensiv och Kommunistiska Internationalens uppgifter i kampen för arbetarklassens enhet mot fascismen

[9:de förhandlingsdagen, 15:de sammanträdet, 2 aug. 1935.]

Kamrat O. W. Kuusinen presiderar och ger ordet åt kamrat Dimitrov för referat till 2:dra punkten på kongressens dagordning: "Fascismens offensiv och Kommunistiska Internationalens uppgifter i kampen för arbetarklassens enhet mot fascismen".

Vid framträdandet hälsas kamrat Dimitrov med ovationer av kongressens medlemmar. Man ropar: "Leve kamrat Dimitrov!", "Rot Front!", "Hurra!", "Banzaj!". Kongressen avsjunger "Internationalen".

I. Fascismen och arbetarklassen.

Kamrater! Redan Kommunistiska Internationalens VI världskongress förberedde det internationella proletariatet på att en ny fascistisk offensiv var i antågande och uppfordrade till kamp mot den. Kongressen påpekade, att "fascistiska tendenser och grodden till en fascistisk rörelse förefinnes nästan överallt i mer eller mindre utvecklad form".

I en situation, då den mest djupgående ekonomiska kris brutit ut, då kapitalismens allmänna kris skarpt tillspetsats och då de arbetande massorna håller på att revolutioneras, gick fascismen över till en bred offensiv. Den härskande bourgeoisin söker alltmera sin räddning i fascismen för att kunna genomföra utomordentliga plundringsåtgärder mot de arbetande, för

att förbereda det imperialistiska rovkriget, överfall på Sovjetunionen, Kinas utplundring och delning samt för att på grundvalen av allt detta kunna förebygga revolutionen.

De imperialistiska kretsarna försöker att vältra hela krisens börda över på de arbetandes skuldror. *Därtill behöver de fascismen.*

De vill lösa marknadsproblemen genom att förslava de svaga folken, öka det koloniala förtrycket och på nytt omdela världen genom ett krig. *Därtill behöver de fascismen.*

De försöker *förekomma* de revolutionära krafternas tillväxt genom att krossa arbetarnas och böndernas revolutionära rörelse och genom krigiskt överfall på Sovjetunionen – världsproletariatets bålverk. *Därtill behöver de fascismen.*

I en rad länder, särskilt i Tyskland, har det lyckats dessa imperialistiska kretsar att före massornas avgörande vändning till revolutionen tillfoga proletariatet ett nederlag och upprätta en fascistisk diktatur.

Karakteristisk för fascismens seger är likväl just den omständigheten, att denna seger å ena sidan bär vittne om proletariatets svaghet, emedan det blivit desorganiserat och lamslaget av socialdemokratins splittringspolitik under dess samarbete med borgarklassen, men å andra sidan är ett uttryck för bourgeoisins egen svaghet, då den gripits av skräck inför förverkligandet av arbetarklassens kampenhet, skräck inför revolutionen, och då den inte längre är i stånd att upprätthålla sin diktatur över massorna med den borgerliga demokratins och parlamentarismens gamla metoder.

På Sovjetunionens Kommunistiska partis (bolsjevikernas) XVII kongress sade kamrat Stalin, att fascismens seger i Tyskland ”inte bara bör betraktas som ett svaghetstecken hos arbetarklassen och som ett resultat av socialdemokratins förräderi mot arbetarklassen, vilket banat väg för fascismen. Den måste även betraktas som ett svaghetstecken hos bourgeoisin, ett tecken på, att bourgeoisin inte längre förmår härska med parlamentarismens och den borgerliga demokratins gamla metoder, varför den är tvungen att i den inre politiken tillgripa terroristiska styrelsemetoder, – ett tecken på, att den inte längre förmår finna en utväg ur den nuvarande situationen på grundvalen av en fredlig utrikespolitik, och att den därför är tvungen att taga sin tillflykt till krigspolitiken.”

Fascismens klasskaraktär.

Kamrater, såsom Kommunistiska Internationalens Exekutivkommitté på sitt XIII plenum riktigt fastställde, är fascismen vid makten en *öppen, terroristisk diktatur av finanskapitalets mest reaktionära, mest chauvinistiska och mest imperialistiska element.*

Fascismens mest reaktionära avart är av tysk typ. Den nämner sig fräckt nationalsocialism, ehuru den inte har någonting gemensamt med socialismen. Hitler fascismen är inte bara borgerlig nationalism. Den är en bestialisk chauvinism. Den är den politiska banditismens regeringssystem, ett system av provokation och tortyr gentemot arbetarklassen och mot böndernas, småbourgeoisins och de intellektuellas revolutionära element. Den är medeltida barbari och bestialitet, den är tygellös aggressivitet gentemot andra folk och länder.

Den tyska fascismen uppträder som den *internationella kontrarevolutionens slagklubba*, som det *imperialistiska krigets främsta anstiftare*, som *organisatör av ett korståg mot Sovjetunionen, det stora fosterlandet för de arbetande i hela världen.*

Fascismen är inte en form av statsmakten som skulle ”stå över båda klasserna, över proletariatet och bourgeoisin”, såsom exempelvis Otto Bauer påstått. Den är inte den ”revolterande småbourgeoisin, som bemäktigat sig statsmaskineriet”, såsom den engelske socialisten Brailsford förklarar. Nej. Fascismen är ingen över klasserna stående makt och inte någon små-

bourgeoisins eller trasproletariatets makt över finanskapitalet. Fascismen är finanskapitalets egen makt. Det är en organisation av terroristiskt övervåld mot arbetarklassen, mot böndernas och de intellektuellas revolutionära skikt. I utrikespolitiken är fascismen chauvinism i dess allra grövsta form, som kultiverar ett djuriskt hat mot andra folk.

Denna fascismens innersta karaktär måste särskilt starkt framhävas därför att fascismen under den sociala demagogins täckmantel fått möjlighet att i flera länder draga med sig de av krisen ruinerade småborgerliga massorna och t. o. m. vissa delar av de mest efterblivna proletära skikten, vilka aldrig skulle ha följt fascismen om de hade förstått dess verkliga klasskaraktär, dess riktiga natur.

Fascismens utveckling och själva den fascistiska diktaturen antar *olika former* i olika länder, beroende på historiska, sociala och ekonomiska förhållanden, på det ifrågavarande landets nationella säregenheter och internationella läge. I en del länder, företrädesvis i sådana, där fascismen inte har en bred massbasis och där kampen mellan olika grupperingar inom den fascistiska bourgeoisins eget läger är tillräckligt stark, beslutar sig fascismen inte genast för att likvidera parlamentet och upprätthåller en viss legalitet för de andra borgerliga partierna och även för socialdemokratin. I andra länder, där den härskande bourgeoisin befarar ett *snart* utbrott av revolutionen, upprättar fascismen antingen genast sitt oinskränkta politiska monopol eller skärper alltmera terrorn och övervåldet mot alla konkurrerande partier och grupperingar. Detta utesluter inte, att fascismen i sådana ögonblick, då dess läge är *särskilt* skärpt, söker utvidga sin basis och *före*na den öppna terroristiska diktaturen med en grov förfalskning av parlamentarismen – utan att likväl ändra sitt klassväsen.

När fascismen kommer till makten innebär detta *inte* ett *vanligt* borgerligt *regeringsskifte*, utan det innebär att en av det borgerliga klassväldets statsformer: den borgerliga demokratin, *ersättes* med annan form: den öppna terroristiska diktaturen. Det vore ett allvarligt fel att ignorera denna skillnad, som skulle hindra det revolutionära proletariatet att mobilisera de bredaste skikten av de arbetande i stad och på land till kamp mot fascisternas hotande makterövring, och även att utnyttja de inom bourgeoisins eget läger existerande motsättningarna. Men ett inte mindre allvarligt och farligt fel är att underskatta bourgeoisins för närvarande *allt mer reaktionära åtgärder i den borgerliga demokratins länder*, samt dessa åtgärders betydelse för den fascistiska diktaturens upprättande, där man kväver de arbetandes demokratiska friheter, förfalskar och beskär parlamentets rätt och skärper förföljelsen av den revolutionära rörelsen.

Kamrater, man får inte föreställa sig att fascismen kommer till makten så enkelt och ledigt, som om någon av finanskapitalet tillsatt kommitté skulle avgöra, vilket datum den fascistiska diktaturen skall upprättas. I verkligheten kommer fascismen vanligen till makten under en ömsesidig, stundom skarp kamp mot de gamla borgerliga partierna eller en bestämd del av dem, under kamp t. o. m. inom själva det fascistiska lägret, vilken kamp ibland går ända till väpnade sammanstötningar, såsom vi sett i Tyskland, Österrike och andra länder. Allt detta försvagar likväl inte betydelsen av det faktum, att de borgerliga regeringarna före den fascistiska diktaturens upprättande vanligen genomgår en rad förberedande etapper och genomför en rad reaktionära åtgärder, vilka direkt hjälper fascismen att komma till makten. Den som inte under dessa förberedande etapper kämpar mot bourgeoisins reaktionära åtgärder och mot den växande fascismen, *han är inte i stånd att hindra, utan han tvärtom underlättar fascismens seger.*

Socialdemokratins ledare suddade ut och dolde fascismens sanna klasskaraktär för massorna och manade inte till kamp mot bourgeoisins allt mer reaktionära åtgärder. De bär ett stort *historiskt ansvar* för att en betydande del av de arbetande massorna i Tyskland och i en rad andra fascistiska länder i den fascistiska offensivens avgörande ögonblick inte i fascismen

kände igen finansens blodtörstiga rovdjur, sin värsta fiende, och att dessa massor inte var redo till motstånd.

Var ligger då källan till fascismens inflytande över massorna? Fascismen lyckas dra massorna till sig därför, att den demagogiskt appellerar till deras *särskilt ömmande behov och krav*. Fascismen inte endast underblåser massornas djupt inrotade fördomar, utan den vädjar även till massornas bästa känslor, till deras rättfärdighetskänsla och ibland t. o. m. till deras revolutionära traditioner. Varför utger sig de tyska fascisterna, dessa storbourgeoisins lakejer och socialismens dödsfiender, för massorna som "socialister" och framställer sitt maktövertagande som "revolution"? Därför, att de försöker utnyttja den tro på revolutionen, den dragning till socialismen, som lever i hjärtat hos Tysklands breda arbetande massor.

Fascismen handlar i de ytterliggående imperialisternas intresse, men den framträder inför massorna under masken av en kränkt nations försvarare och vädjar till den kränkta nationalkänslan, så som t. ex. den tyska fascismen dragit med sig massorna med parollen "mot Versailles".

Fascismen strävar till den mest hejdlösa exploatering av massorna, men närmar sig dem med en skicklig antikapitalistisk demagogi, utnyttjar de arbetandes djupa hat till den rovlystna bourgeoisin, till bankerna, trusterna och finansmagnaterna och uppställer de i det givna ögonblicket för de politiskt omogna massorna mest lockande parollerna: i Tyskland – "det allmänna bästa står över det enskilda". I Italien – "vår stat är inte kapitalistisk, utan korporativ". I Japan – "för ett Japan utan exploatering". I Förenta staterna – "för rikedomens fördelning" o. s. v.

Fascismen utlämnar folket att sönderslitas av de mest korrumperade, fala elementen, men framträder inför folket med krav på en "ärlig och omutlig makt". Fascismen spekulerar på massornas djupa besvikelse över den borgerliga demokratins regeringar och hycklar förtrytelse över korruptionen (t. ex. Barmat- och Sklarekaffärens i Tyskland, Stavitzky-affären i Frankrike och flera andra).

Besvikelsen hos de massor, som överger de gamla borgerliga partierna, utnyttjar fascismen i de mest reaktionära borgerliga kretsarnas intresse. Men den imponerar på dessa massor genom *sina skarpa angrepp* mot de borgerliga regeringarna, genom sin oförsonliga inställning till bourgeoisins gamla partier.

I sin cynism och falskhet överträffar fascismen alla den borgerliga reaktionens andra avarter och *anpassar* sin demagogi till varje lands nationella *säregenheter* och t. o. m. till olika sociala skiktets säregenheter inom samma land. Och småbourgeoisins massa, t. o. m. en del arbetare, som bragts till förtvivlan av eländet, arbetslösheten och osäkerheten i sin existens, faller offer för fascismens sociala och chauvinistiska demagogi.

Fascismen kommer till makten som ett *angreppsparti* mot proletariatets revolutionära rörelse, mot de i jäsning befintliga folkmassorna, men den iscensätter sitt maktövertagande som en "revolutionär" rörelse mot bourgeoisin i "hela nationens" namn och för "nationens räddning" (vi erinrar om Mussolinis "marsch" mot Rom, om Pilsudskis "marsch" mot Warschau, om Hitlers nationalsocialistiska "revolution" i Tyskland o. s. v.)

Men vilka masker fascismen än iklär sig, i vilka former den än framträder, på vilka sätt den än kommer till makten: –

fascismen är kapitalets mest våldsamma offensiv mot de arbetande massorna;

fascismen är otyglad chauvinism och erövringskrig;

fascismen är rasande reaktion och kontrarevolution;

fascismen är arbetarklassens och alla arbetandes värsta fiende!

Vad bringar den segerrika fascismen massorna?

Fascismen lovade arbetarna en ”rättvis arbetslön”, men sänkte i verkligheten deras levnadsnivå ändå djupare, till tiggarens nivå. Den lovade de arbetslösa arbete, men bragte dem i verkligheten ändå tyngre lidanden av svält, slaveri och tvångsarbete. Den förvandlar i verkligheten arbetarna och de arbetslösa till det kapitalistiska samhällets mest rättslösa parias, upplöser deras fackföreningar, berövar dem strejkrätten och arbetarpressen, driver dem med våld in i fascistiska organisationer, förskingrar deras försäkringsfonder och förvandlar fabriker till kaserner, där kapitalisternas tygellösa godtycke härskar.

Fascismen lovade den arbetande *ungdomen* att för den öppna en bred väg till en lysande framtid. I verkligheten har den resulterat i massavskedanden av ungdom från fabriker, arbetstjänstläger och en oavbruten militär drill i och för erövringskrig.

Fascismen lovade *de anställda, de lägre tjänstemännen och de intellektuella* att trygga deras existens, tillintetgöra trusternas allmakt och bankkapitalets spekulation. I verkligheten har den bragt dem ändå större hopplöshet och osäkerhet för morgondagen, den ställer över dem en ny byråkrati av sina lydigaste kreatur, den skapar en outhärdlig trustdiktatur, utsår korruption och demoralisation i oerhört omfattning.

Fascismen lovade de ruinerade, utarmade *bönderna* att likvidera gäldslaveriet, att upphäva arrendeavgifterna och t. o. m. att ersättningslöst expropriera godsägarnas jord till förmån för de jordfattiga och ruinerade bönderna. I verkligheten låter den i hittills oanad grad de arbetande bönderna förslavas av trusterna och den fascistiska statsapparaten och böndernas huvudmassa utsugas ytterligare av storagrärer, banker och ockrare.

”Tyskland skall bli ett bondeland, eller också skall det inte alls finnas” – förklarade Hitler högtidligt. Och vad har bönderna i Tyskland fått under Hitler? Ett moratorium, som redan är upphävt? Eller lagen om arvsrätten till bondgårdarna som leder till att miljoner bondsöner och – döttrar utträngas från landsbygden och förvandlas till paupers (tiggare)? Lantarbetarna har blivit halvt livegna och berövats t. o. m. den elementära rätten till rörelsefrihet. De arbetande bönderna har berövats möjligheten att sälja sina lantbruksprodukter på marknaden.

Och i Polen?

”Den polska bonden – skriver den polska tidningen 'Czas' – använder sig av metoder och medel, som troligen tillämpats endast under medeltidens epok: han bevarar elden i spiseln och lånar eld åt sin granne, tändstickorna delar han i flera delar, och lånar smutsigt tvålvatten av sina grannar. Han kokar tomma silltunnor för att få saltvatten. Detta är ingen fabel, utan det verkliga läget på landsbygden, varom alla kan övertyga sig.”

Och detta, kamrater, skriver inte kommunister, utan en reaktionär polsk tidning!

Men det är långt ifrån allt.

Varje dag underkastas arbetarklassens bästa söner, revolutionära bönder, förkämparna för en skönare framtid åt mänskligheten, ett ohyggligt våld och en oförsämd behandling i det fascistiska Tysklands koncentrationsläger, i Gestapos (den hemliga polisens) källarhål, i de polska tortyrkamrarna, i de bulgariska och finska polishäktena, i Belgrads ”Glavnjatj”, i den rumäniska ”Sigurantsan” och på de italienska öarna, inför vilka de tsaristiska gendarmernas nedrigaste våldsdåd förbleknar. Den brottsliga tyska fascismen piskar i hustrurnas närvaro deras män till en blodig massa, skickar mödrarna deras mördade söners aska per post. Steriliseringen har blivit till ett politiskt kampmedel. På de fångna antifascisterna insprutar man i tortyrkamrarna med våld giftämnen under huden, bryter armarna av dem, slår ut ögonen, hänger upp dem, pumpar vatten i dem, skär ut ett fascistiskt hakkors på deras levande kroppar.

Jag har framför mig Internationella Röda Hjälpens statistik över mördade, sårade, häktade, stympade och torterade i Tyskland, Polen, Italien, Österrike, Bulgarien och Jugoslavien. Bara i Tyskland har under den tid nationalsocialisternas välde varat mördats över 4.200 personer, arresterats 317.800, sårats och grymt torterats 218.600 antifascistiska arbetare, bönder, anställda, intellektuella – kommunister, socialdemokrater, medlemmar av oppositionella kristliga organisationer. Och i Österrike har den ”kristliga” fascistiska regeringen sedan februaristriderna 1934 mördat 1.900 personer, sårat och stympat 10.000 och arresterat 40.000 revolutionära arbetare. Och denna statistik, kamrater, är långt ifrån uttömmande.

Jag har svårt att finna ord och uttryck för den förbittring, som griper oss när vi tänker på de lidanden, som de arbetande för närvarande genomgår i en rad fascistiska länder. De siffror och fakta, som vi anför, *ger inte ens till en hundradel* en verklig bild, av den exploatering, av den vitgardistiska terrorns lidanden, som fyller arbetarklassens dagliga liv i olika kapitalistiska länder. Hela böcker av beskrivningar kan inte ge en tydlig föreställning om fascisternas oräkneliga grymheter mot de arbetande.

Djupt upprörda och fyllda av hat till de fascistiska bödlarna sänker vi Kommunistiska Internationals fanor inför det oförgätliga minnet av John Scheer, Fiete Schulze och Lüttgens i Tyskland, Koloman Wallisch och Münichreiter i Österrike, Sallai och Först i Ungern, Kofardjief, f, Lütibrodsky och WO-koff i Bulgarien, inför minnet av de tusen och åter tusen kommunistiska, socialdemokratiska och partilösa arbetare, bönder och representanter för de progressiva intellektuella, som offrat sitt liv i kampen mot fascismen.

Vi hälsar från denna tribun det tyska proletariats ledare och vår kongress' hedersordförande, kamrat Thälmann. (*Stormande bifall, hela salen reser sig*). Vi hälsar kamraterna Rakosi, Gramsci, (*Stormande bifall, hela salen reser sig*). Antikainen, Ionko Panoff. Vi hälsar Caballero, de spanska socialisternas ledare, som kontrarevolutionärerna satt i fängelse, Tom Mooney, som redan 18 år försmäktar i fängelse, och tusental andra kapitalets och fascismens fångar. (*Stormande bifall.*) Och vi tillropar dem: ”Kampbröder, vapenbröder, ni är inte glömda! Vi är med er! Varje timme av vårt liv, varje vår blodsdroppe skall vi offra för er befrielse och för att befria alla arbetande från den skändliga fascistiska regimen.” (*Stormande applåder, alla reser sig.*)

Kamrater! Redan Lenin har förberett oss på, att bourgeoisin kan lyckas överfalla de arbetande med rasande terror och för längre eller kortare tidsperioder göra motstånd mot revolutionens växande krafter, men att den likväl inte kan rädda sig från undergång.

”Livet” – skrev Lenin – ”kräver sitt. Må bourgeoisin väsnas och rasa ända till sinnesförvirring, må den överdriva och göra dumheter, må den i förväg hämnas på bolsjevikerna och försöka slå ned (i Indien, i Ungern, i Tyskland o. s. v.) ytterligare några hundra, några tusen eller hundratusen bolsjeviker av i går eller i morgon: när bourgeoisin uppträder så, handlar den på samma sätt som alla av historien till undergång dömda klasser har handlat. Kommunisterna måste veta, att framtiden i varje fall tillhör dem, och därför kan (och måste) vi förena den högsta lidelsefullhet i kampen med den största kallblodighet och en nykter värdesättning av bourgeoisins raseri.”

Ja, om vi och hela världens proletariat med fasta steg går den väg, som Lenin och Stalin visat oss, så kommer bourgeoisin att gå under, vad som än må hända. (*Applåder.*)

Är fascismens seger oundviklig?

Varför och på vilket sätt har fascismen kunnat segra?

Fascismen är arbetarklassens och de arbetandes argaste fiende. Fascismen är en fiende till 9/10 av det tyska folket, till 9/10 av det österrikiska folket, till 9/10 av andra folk i de fascistiska länderna. Hur, på vilket sätt, har denna värsta fiende kunnat segra?

Fascismen kunde *framför allt* komma till makten därför, att arbetarklassen, tack vare den politik av samarbete med borgarklassen, som socialdemokratins ledare förde, befanns vara *splittrad, politiskt och organisatoriskt vapenlös* inför den angripande bourgeoisin. De kommunistiska partierna åter var inte *tillräckligt starka* för att utan och mot socialdemokratins resa massorna och föra dem till avgörande kamp mot fascismen.

Och i själva verket! Må de miljoner socialdemokratiska arbetare, som nu tillsammans med sina kommunistiska bröder själva få erfa det fascistiska barbariets fasor, allvarligt tänka efter: om det österrikiska och tyska proletariatet år 1918, när revolutionen bröt ut i Tyskland och Österrike, inte hade följt de socialdemokratiska ledarna Otto Bauer, Friedrich Adler och Renner i Österrike och Ebert och Scheidemann i Tyskland, utan hade följt de ryska bolsjevikernas väg, Lenins och Stalins väg, så skulle det nu inte ha funnits fascism vare sig i Österrike eller Tyskland, vare sig i Italien eller Ungern, vare sig i Polen eller Balkanländerna. Då skulle inte bourgeoisin utan arbetarklassen för länge sedan ha varit herre över situationen i Europa. (*Bifall.*)

Låt oss exempelvis ta den *österrikiska* socialdemokratins. Revolutionen 1918 lyfte den till en väldig höjd. Den hade makten i sina händer, den hade starka positioner inom hären, och inom statsapparaten. Med stöd av dessa positioner hade den kunnat kväva den uppspirande fascismen. Men den uppgav utan motstånd den ena efter den andra av arbetarklassens positioner. Den tillät bourgeoisin att befästa sin makt, att annullera författningen, att rensa ut de socialdemokratiska funktionärerna från statsapparaten, hären och polisen, samt att fråntaga arbetarna vapenarsenalen. Den tillät de fascistiska banditerna att ostraffat mörda socialdemokratiska arbetare, den antog den hüttenbergiska paktens villkor, som öppnade dörren till arbetsplatserna för de fascistiska elementen. Samtidigt lurade socialdemokratins ledare arbetarna med Linzprogrammet, som förutsåg den alternativa möjligheten av ett väpnat våld mot bourgeoisien och upprättandet av proletariatets diktatur, och som försäkrade arbetarna, att partiet kommer att svara med uppmaning till generalstrejk och väpnad kamp, ifall de härskande klasserna tillgriper våld mot arbetarklassen. Som om inte hela förberedelsepolitiken till det fascistiska överfallet på arbetarklassen hade varit en kedja av våldsåtgärder mot den, maskerade med konstitutionella former? Till och med inför och under februaristriderna lämnade den österrikiska socialdemokratiska ledningen de hjältemodigt kämpande Skyddsförbundsmedlemmarna isolerade från de breda massorna och dömde det österrikiska proletariatet till nederlag.

Var fascismens seger i *Tyskland* oundviklig? Nej, den tyska arbetarklassen hade kunnat förebygga den.

Men härför hade behövts upprättandet av en antifascistisk, proletär enhetsfront, tvinga socialdemokratins ledare att inställa fälttåget mot kommunisterna och att anta de av Kommunistiska partiet upprepade gånger framförda förslaget om aktionsenhet mot fascismen.

Inför fascismens offensiv och när bourgeoisin gradvist upphävde de borgerlig-demokratiska friheterna, hade arbetarklassen inte bort låta sig nöja med socialdemokratins formella resolutioner, utan skulle ha svarat med en verklig masskamp, som skulle ha försvårat genomförandet av den tyska bourgeoisins fascistiska planer.

Den hade inte bort tillåta, att regeringen Braun-Severing förbjöd de Röda frontkämparnas förbund, utan den skulle ha upprättat ett kampkontrakt mellan detta förbund och det nära en miljon omfattande Reichsbanner-förbundet (socialdemokraternas halvmilitära

massorganisation) samt tvingat Braun och Severing att beväpna både det förra och det senare för att avvärja och krossa de fascistiska banden.

Den borde ha tvingat socialdemokratins ledare, som stod i spetsen för regeringen i Preussen, att vidtaga försvarsåtgärder mot fascismen, att arrestera de fascistiska ledarna, förbjuda deras tidningspress, konfiskera deras materiella medel och kapitalisternas medel varmed dessa understödde den fascistiska rörelsen, upplösa de fascistiska organisationerna, frantaga dem vapnen o. s. v.

Vidare borde den ha strävat efter att återupprätta och utvidga alla former av social hjälp samt att införa moratorium och krishjälp åt de av krisen ruinerade bönderna genom att beskatta banker och truster, och sålunda försäkra sig om de arbetande böndernas understöd. Att detta inte blev gjort, är den tyska socialdemokratin skuld till, och därför kunde fascismen segra.

Måste bourgeoisin och adeln oundvikligen triumfera i *Spanien*, i ett land, där det proletära upprorets krafter är så fördelaktigt förbundna med ett bondekrig?

De spanska socialisterna satt i regeringen ända från revolutionens första dagar. Upprättade de en kampkontakt mellan alla politiska riktningars arbetarorganisationer, kommunisterna och anarkisterna inberäknade? Sammansvetsade de arbetarklassen till en enhetlig fackorganisation? Krävde de konfiskation av all godsägar-, kyrko- och klosterjord till förmån för bönderna för att vinna dessa på revolutionens sida? Försökte de kämpa för kataloniernas och baskernas nationella självbestämmanderätt, för Marockos befrielse? Rensade de armén från monarkistiska och fascistiska element för att förbereda dess övergång till arbetarnas och böndernas sida? Upplöste de det av folket hatade borgargardet, alla folkrörelsers bödel? Riktade de slag mot Gil Robles' fascistiska parti, eller mot den katolska kyrkans makt? Nej, ingenting av allt detta gjorde de. De avvisade kommunisternas talrika förslag om aktionsenhet mot den borgerlig-feodala reaktionens och fascismens offensiv. De genomförde vallagar, vilka tillät reaktionen att erövra majoriteten i cortes (parlamentet), lagar, som medför straffåtgärder mot folkrörelser, lagar, enligt vilka de hjältemodiga asturiska gruvarbetarna nu dömas. Med borgargardets händer lät de skjuta bönder, som kämpade för jorden o. s. v.

Så har socialdemokratin röjt vägen till makten för fascismen både i Tyskland, i Österrike och i Spanien, genom att desorganisera och splittra arbetarklassens led.

Kamrater, fascismen segrade även därför, att proletariatet var isolerat från sina naturliga bundsförvanter. Fascismen segrade därför, att den lyckades draga med sig *stora bondemassor*, därför att socialdemokratin i arbetarklassens namn genomförde en politik, som i själva verket var bondefientlig. Bonden såg en rad socialdemokratiska regeringar vid makten, vilka i hans ögon förkroppsligade arbetarklassens makt, men inte en enda av dem avskaffade böndernas nöd, inte en enda av dem gav bönderna jord. I Tyskland rörde socialdemokratin inte godsägarna; den motsatte sig lantarbetarnas strejker, och resultatet därav var, att lantarbetarna i Tyskland redan långt före Hitler kom till makten lämnade de reformistiska fackföreningarna och i de flesta fall övergick till "Stahlhelm" och till nationalsocialisterna.

Fascismen segrade även därför, att den lyckades intränga i *ungdomens* led, medan socialdemokratin avhöll arbetarungdomen från klasskampen och det revolutionära proletariatet, inte utvecklade ett tillräckligt omfattande uppfostringsarbete bland ungdomen och inte ägnade tillräcklig uppmärksamhet åt kampen för dess specifika intressen och krav. Särskilt drog fascismen nytta av ungdomens starka behov av kampaktivitet och drog en betydande del av den in i sina kampavdelningar. Den nya generationen av manlig och kvinnlig ungdom har inte upplevat krigets fasor. Den bär på sina skuldror hela bördan av den ekonomiska krisen, arbetslösheten och den borgerliga demokratins förfall. Vida skikt av ungdomen, som inte ser

några perspektiv för framtiden, visade sig vara särskilt mottagliga för den fascistiska demagogin, som utmålar för dem en lockande framtid i händelse av fascismens seger.

I samband härmed kan vi inte heller förbigå en rad *fel av de kommunistiska partierna*, fel, vilka hämmat vår kamp mot fascismen.

Det har inom våra led förekommit en otillåtlig underskattning av den fascistiska faran, vilken underskattning ända hittills inte övervunnits överallt. En sådan inställning, som tidigare förefanns i våra partier, att "Tyskland inte är Italien" i den meningen, att fascismen kunde segra i Italien, men att dess seger i Tyskland vore utesluten, emedan Tyskland är ett industriellt högt utvecklat, ett högkulturellt land, som har en arbetarrörelse med fyrtio års traditioner, där fascismen vore omöjlig. Eller en sådan inställning, som f. n. brukar förekomma, att det i den "klassiska" borgerliga demokratins länder icke finns jordmån för fascismen. Sådana uppfattningar kunde och kan bidra till att försvaga vaksamheten gentemot den fascistiska faran och försvåra mobiliseringen av proletariatet till kamp mot fascismen.

Man kan även anföra åtskilliga fall, där kommunister blivit överrumplade av den fascistiska omvälvningen. Jag erinrar om Bulgarien, där vårt partis ledning intog en "neutral", men i själva verket en opportunistisk inställning till kuppen av den 9 juni 1923; Polen, där kommunistiska partiets ledning i maj 1926 oriktigt värderade den polska revolutionens drivkrafter och inte förmådde genomskåda Pilsudskikuppens fascistiska karaktär, utan släpade efter i händelsernas kölvatten; Finland, där vårt parti utgick från den oriktiga föreställningen om en långsam, gradvis fascistisering och förbisåg den av bourgeoisins ledande grupp förberedda fascistiska kuppen, som överrumplade partiet och arbetarklassen.

När nationalsocialismen redan blivit en hotfull massrörelse i Tyskland, förklarade sådana kamrater som Heinz Neumann, för vilka Brüning's regering redan var den fascistiska diktaturens regering, skrytsamt: "Om det hitlerska 'tredje riket' någonsin kommer, så bara en halvannan meter under jorden, men ovan jorden kommer vi att ha den segerrika arbetarmakten".

Våra kamrater i Tyskland underskattade länge den kränkta nationalkänslan och massornas förbittring mot Versailles, ringaktade böndernas och småbourgeoisins vacklan, kom för sent med programmet för den sociala och nationella befrielsen, och när de framförde det, så förmådde de inte att anpassa det till massornas konkreta behov och till deras nivå, ja, de förmådde inte ens att popularisera det bland de breda massorna.

I flera länder ersattes det nödvändiga utvecklandet av en masskamp mot fascismen med ofruktbara *resonemang* om fascismens väsen "i allmänhet" och med en *sekteristisk trångsynthet* ifråga om uppställandet och lösandet av partiets aktuella politiska uppgifter.

Kamrater, vi talar om orsakerna till fascismens seger, vi påvisar socialdemokratins historiska ansvar för arbetarklassens nederlag och vi fastställer även våra egna fel i kampen mot fascismen inte bara därför, att vi vill gräva i det förflutna. Vi är inga livsfrämmande historiker, vi, arbetarklassens kämpar, är skyldiga att svara på den fråga, som plågar miljoner arbetare: *kan fascismens seger förebyggas och på vilket sätt?* Och vi svara dessa miljoner arbetare: ja, kamrater, fascismens väg kan spärras. Det är fullkomligt möjligt. Det är beroende av oss själva, av arbetarna, av bönderna, av alla arbetande!

Förebyggandet av fascismens seger är *framför allt* beroende av arbetarklassens egen kampaktivitet, av att dess krafter sammansvetsas till en enda, mot kapitalets offensiv och fascismen kämpande, stridsduglig arme. Om proletariatet upprättade sin kampenhet, skulle det paralysera fascismens inverkan på bönderna, på småbourgeoisin i städerna, på ungdomen och på de intellektuella, det skulle neutralisera en del av dem och dra en annan del över på sin sida.

För det andra är detta beroende av, om det finnes ett starkt revolutionärt parti, som riktigt leder de arbetandes kamp mot fascismen. Ett parti, som systematiskt manar arbetarna till reträtt för fascismen och som tillåter den fascistiska bourgeoisin att befästa sina positioner, ett sådant parti leder oundvikligen arbetarna till nederlag.

För det tredje är det beroende av, om arbetarklassen för en riktig politik gentemot bönderna och småborgarmassorna i städerna. Dessa massor måste tagas sådana som de är, och inte sådana som vi ville se dem. Endast under kampens gång kommer de att övervinna sina tvivel och sin vacklan, endast genom ett tålmodigt förhållande till deras oundvikliga vacklan och med proletariatets politiska hjälp kommer de att lyftas till en högre nivå av revolutionärt medvetande och aktivitet.

För det fjärde är det beroende av det revolutionära proletariatets vaksamhet och ingripande i rätt tid. Det gäller att inte låta sig överrumplas av fascismen, att inte låta den få initiativet, att tillfoga den avgörande slag innan den ännu hunnit samla sina krafter, att inte låta den befästa sig, att vid varje steg slå den tillbaka, var den än framträder, att inte låta den erövra nya positioner, vilket det franska proletariatet med framgång försöker förhindra. (*Bifall.*)

Det är de viktigaste förutsättningarna för att förebygga fascismens tillväxt och hindra den att komma till makten.

Fascismen är en brutal, men ingen stabil makt.

Bourgeoisins fascistiska diktatur är en brutal men ingen stabil makt.

Var ligger de viktigaste orsakerna till, att den fascistiska diktaturen inte är någon stark makt?

Fascismen som företog sig att övervinna meningsskiljaktigheterna och motsättningarna inom bourgeoisins läger, skärper dessa motsättningar ändå mera. Fascismen försöker upprätta sitt politiska monopol genom att med våld tillintetgöra de andra politiska partierna. Men det kapitalistiska systemets existens, förefintligheten av olika klasser och klassmotsättningarnas skärpning leder oundvikligt till att fascismens politiska monopol undergräves och spränges, ty vi har här inte att göra med ett sovjetland, där proletariatets diktatur visserligen också förverkligas genom ett monopolparti, men där detta politiska monopol motsvarar de arbetande miljonernas intressen och alltmera stödjer sig på det klasslösa samhällets uppbyggande. I ett fascistiskt land kan fascisternas parti inte länge upprätthålla sitt monopol, emedan det inte kan åtaga sig uppgiften att avskaffa klasserna och klassmotsättningarna. Den upphäver de borgerliga partiernas legala existens, men flera av dem fortsätter att existera illegalt. Det kommunistiska partiet åter går framåt även under de illegala förhållandena, härdas och leder proletariatets kamp mot den fascistiska diktaturen. Sålunda måste fascismens politiska monopol bryta samman under klassmotsättningarnas stötar.

En annan orsak till att den fascistiska diktaturen inte är stabil ligger däri, att kontrasten mellan fascismens antikapitalistiska demagogi och dess politik att på det mest rövarmässiga sätt berika den monopolistiska bourgeoisin underlättar avslöjandet av fascismens klassväsen och leder till att dess massbasis undergräves och krymper samman.

Vidare utlöser fascismens seger massornas djupaste hat och förbittring, bidrager till deras revolutionerande och ger proletariatets enhetsfront mot fascismen en mäktig stöt framåt.

Genom sin politik av ekonomisk nationalism (autarki) och genom att lägga beslag på största delen av nationalinkomsten tör krigsförberedelserna undergräver fascismen hela landets ekonomi och skärper det ekonomiska kriget mellan de kapitalistiska staterna. Den skänker de inom bourgeoisin uppkommande konflikterna karaktären av skarpa och ofta blodiga sammanstötningar, vilket undergräver den fascistiska statsmaktens stabilitet i folkets ögon. En statsmakt, som mördar sina egna anhängare, så som det skedde i Tyskland den 30 juni förra

året, den fascistiska statsmakten, mot vilken en annan del av den fascistiska bourgeoisin kämpar med vapen i hand (den nationalsocialistiska kuppen i Österrike, enskilda fascistiska grupper skarpa uppträdande mot den fascistiska regeringen i Polen, Bulgarien, Finland och andra länder) – en sådan statsmakt kan inte länge ha auktoritet i de breda småborgerliga massornas ögon.

Arbetarklassen måste förstå att draga nytta av motsättningarna och konflikterna inom bourgeoisins läger, men den bör inte göra sig några illusioner över att fascismen av sig själv skall ta slut. Fascismen kommer inte att bryta samman automatiskt. Endast arbetarklassens revolutionära aktivitet skall hjälpa till att utnyttja de konflikter, som oundvikligt uppstår inom bourgeoisins läger, till att undergräva den fascistiska diktaturen och att störta den.

Genom att likvidera den borgerliga demokratins rester och genom att upphöja det öppna våldet till regeringssystem undergräver fascismen de demokratiska illusionerna och laglighetens auktoritet i de arbetande massornas ögon. Detta sker dess mera i de länder, där som t. ex. i Österrike och Spanien, arbetarna kämpat med vapen i hand mot fascismen. I Österrike har Schutzbands och kommunisternas hjältemodiga kamp, trots nederlaget redan från början undergrävt den fascistiska diktaturens stabilitet. I Spanien har bourgeoisin inte lyckats kläda en fascistisk munkorg på arbetarna. De väpnade striderna i Österrike och Spanien ledde till att allt bredare massor av arbetarklassen inser den revolutionära klasskampens nödvändighet.

Endast sådana otroliga brackor, sådana bourgeoisins lakejer som Karl Kautsky, en av II Internationals äldsta teoretiker, kan göra arbetarna den förebråelsen, att de inte borde ha gripit till vapen i Österrike och Spanien. Hur skulle arbetarrörelsen i dag se ut i Österrike och Spanien, om arbetarklassen i dessa länder hade låtit sig ledas av Kautsky & Co:s förrådiska råd? Arbetarklassen skulle då ha upplevat en djup demoralisering i sina led.

”Inbördeskrigets skola” – säger Lenin – ”genomgår folken inte förgäves. Det är en hård skola, och till dess fullständiga program hör *oundvikligt* även kontrarevolutionens seger, de förbittrade reaktionärernas raseri, den gamla maktens brutala övervåld mot rebellerna o. s. v. Men endast ökända pedanter och mumier, som förlorat förståndet, kan beskärma sig över, att folken inträder i denna kvalfulla skola ; denna skola lär de förtryckta klasserna att föra inbördeskrig, lär dem att segra i revolutionen. Den fyller de moderna slavmassorna med det hat, som de förtryckta, förslöade, okunniga slavarerna evigt bär inom sig, och som leder de slavar, vilka blivit medvetna om sitt slaveris smälek, till väldiga historiska dåd.”¹

Fascismens seger i Tyskland har som känt medfört en ny fascistisk offensivvåg, vilken i Österrike lett till Dollfuss' provokation, i Spanien till nya angrepp av kontrarevolutionen mot massornas revolutionära vinningar, i Polen till en fascistisk författningsreform och i Frankrike uppmuntrat fascisternas väpnade avdelningar till försök att genomföra en statskupp i februari 1934. Men denna seger och den fascistiska diktaturens raseri har utlöst den proletära enhetsfrontens motrörelse mot fascismen i internationell måttstock. Riksdagshusbranden, som var signalen till fascismens generaloffensiv mot arbetarklassen, fackföreningarnas och de andra arbetarorganisationernas besättande och utplundring, de torterade antifascisternas stönanden, som tränger fram ur de fascistiska kasernernas källarhål och från koncentrationslägren, visar massorna påtagligt vartill de tyska socialdemokratiska ledarnas reaktionära splittringsverksamhet har lett sedan de avvisat kommunisternas förslag om gemensam kamp mot den angripande fascismen, och övertygar dem om nödvändigheten att sammansluta alla arbetarklassens krafter för att störta fascismen.

Hitlers seger har också gett en stark stöt framåt till skapandet av arbetarklassens enhetsfront mot fascismen i Frankrike. Hitlers seger har bland arbetarna inte bara framkallat fruktan för

¹ Lenin, Eldfångt material i världspolitiken, 1908.

de tyska arbetarnas öde, inte bara väckt hat mot de tyska klassbrödernas bödler, utan även stärkt deras beslutsamhet att i intet fall tillåta att det, som kommit arbetarklassen i Tyskland till del, även skall få ske i deras land.

Denna mäktiga strävan till enhetsfront i alla kapitalistiska länder visar, att nederlagets lärdomar inte varit förgäves. Arbetarklassen börjar uppträda på ett nytt sätt. De kommunistiska partiernas initiativ vid organiserandet av enhetsfronten samt kommunisternas och de revolutionära arbetarnas gränslösa uppoffrande kamp mot fascismen har haft till följd, att Kommunistiska Internationalens auktoritet har stigit i en grad som aldrig förr. Samtidigt utvecklar sig inom II Internationalen en djupgående kris, som efter Tysklands Socialdemokratiska partis bankrutt framträdde särskilt bjärt och skärptes. De socialdemokratiska arbetarna kan alltmera åskådligt övertyga sig om, att det fascistiska Tyskland med alla dess fasor och dess barbari sist och slutligen är en följd av den socialdemokratiska block politiken med borgarklassen. Dessa massor får allt mera klart för sig, att den väg, på vilken den tyska socialdemokratins ledare fört proletariatet, inte ånyo får beträdas. Aldrig förr har det härskat en sådan ideologisk förvirring inom II Internationalens läger som nu. En differentiering försiggår inom alla socialdemokratiska partier. Inom deras led bildas två huvudläger: vid sidan av det förefintliga lägret av reaktionära element, som med alla medel försöker upprätthålla socialdemokratins block med bourgeoisin och ursinnigt avvisar enhetsfronten med kommunisterna, börjar det utbilda sig ett läger av revolutionära element, som tvivlar på att blockpolitiken med borgarklassen är riktig, som vill skapa en enhetsfront med kommunisterna och som i allt högre grad börjar övergå till den revolutionära klasskampens ståndpunkt.

Fascismen framträdde som en följd av det kapitalistiska systemets förfall och verkar således i sista hand som en faktor för dess fortsatta upplösning. Livets och klasskampens dialektik leder sålunda fascismen, som åtog sig att föra marxismen. och den revolutionära arbetarrörelsen till graven, till en fortsatt utveckling av de krafter, vilka måste bli dess egna och kapitalismens dödgrävare. (*Bifall.*)

II. Arbetarklassens enhetsfront mot fascismen.

Kamrater! Miljoner arbetare och arbetande i de kapitalistiska länderna ställer frågan: Hur skall man förhindra att fascismen kommer till makten och hur skall man störta fascismen, när den har segrat? Kommunistiska Internationalen svarar: *det första, som måste göras, och som man måste börja med, är att skapa en enhetsfront, att upprätta aktionsenhet bland arbetarna på varje arbetsplats, i varje krets, i varje distrikt, i varje land, i hela världen. Proletariatets aktionsenhet i nationell och internationell skala är det mäktiga vapen, som sätter arbetarklassen i stånd att inte bara framgångsrikt försvara sig, utan även att framgångsrikt gå till motoffensiv mot fascismen, mot klassfienden.*

Enhetsfrontens betydelse.

Är det inte klart, att gemensamma aktioner av anhängare av de två internationalernas – Kommunistiska Internationalens och II Internationalens – organisationer och partier skulle underlätta massornas motstånd mot den fascistiska anstormen och öka arbetarklassens politiska vikt?

Gemensamma aktioner av de båda internationalernas partier mot fascismen skulle likväl inte endast ha ett inflytande på deras nuvarande anhängare, på kommunisterna och socialdemokraterna, de skulle även utöva ett mäktigt inflytande på de *kristliga, anarkistiska och oorganiserade arbetarna, t. o. m. på dem, som övergående fallit offer för den fascistiska demagogen.*

Ja, än mer. Proletariatets mäktiga enhetsfront skulle utöva ett väldigt inflytande på *alla andra skikt av det arbetande folket*, på bönderna, på städernas småbourgeois, på de intellektuella. Enhets fronten skulle inge de vacklande skikten tro på arbetarklassens styrka.

Men detta är ändå inte allt. De imperialistiska ländernas proletariat har möjliga bundsförvanter inte endast i det egna landets arbetande, utan även i *koloniernas och halvkoloniernas förtryckta nationer*. Så länge proletariatet är splittrat både nationellt och internationellt, så länge en del därav understödjer blockpolitiken med borgarklassen och i synnerhet dess förtrycksregim i kolonierna och halvkolonierna, stötes koloniernas och halvkoloniernas folk bort från arbetarklassen och försvagas den internationella antiimperialistiska fronten. Varje steg framåt på vägen till aktionsenhet, till att de imperialistiska moderländernas proletariat understödjer kolonialfolkens frihetskamp, innebär koloniernas och halvkoloniernas förvandling till en av världsproletariatets huvudreserver.

Om vi slutligen beaktar, att proletariatets internationella aktionsenhet stödjer sig på Sovjetunionens, den proletära statens, det socialistiska landets ständigt växande kraft, så ser vi, vilka vida perspektiv, som förverkligandet av proletariatets aktionsenhet öppnar i nationell och internationell skala.

Upprättandet av aktionsenhet mellan alla delar av arbetarklassen oberoende av om de tillhör det ena eller andra partiet eller organisationen är nödvändig *ännu innan arbetarklassens majoritet förenar sig till kamp för kapitalismens störtande och den proletära revolutionens seger*.

Är det möjligt att förverkliga denna proletariatets aktionsenhet i enskilda länder och i hela världen? Ja, det är möjligt. Det är möjligt nu genast. Kommunistiska Internationalen *ställer inga som helst villkor för aktionsenheten, med undantag av ett enda, elementärt och för alla arbetare antagligt villkor, nämligen att aktionsenheten riktar sig mot fascismen, mot kapitalets offensiv, mot krigsfaran och mot klassfienden*. Det är vårt villkor.

Vilka huvudargument anför enhetsfrontens motståndare?

Vilka invändningar kan enhetsfrontens motståndare göra och gör de?

En del säger: ”Enhetsfrontsparollen är bara en manöver av kommunisterna.” Om den vore endast en manöver – svarar vi – varför avslöjar ni då inte denna ”kommunistiska manöver” genom att ärligt delta i enhetsfronten? Vi förklarar öppet: vi vill arbetarklassens aktionsenhet för att proletariatet skall stärkas i sin kamp mot bourgeoisin, för att proletariatet, som i dag försvarar sina dagsintressen mot det angripande kapitalet, mot fascismen, skall vara i stånd att för morgondagen skapa förutsättningarna för sin slutgiltiga befrielse.

”Kommunisterna angriper oss” – säger andra. Men hör då, vi har ju redan upprepade gånger förklarat: vi kommer inte att angripa någon, varken personer eller organisationer eller partier, som är för arbetarklassens enhetsfront mot klassfienden. Men samtidigt är det vår plikt att i proletariatets och dess saks intresse kritisera de personer, de organisationer och partier, som står hindrande i vägen för arbetarnas aktionsenhet.

”Vi kan inte sluta enhetsfront med kommunisterna, emedan de har ett annat program” – säger återigen andra. Men ni påstår ju, att ni har ett program, som skiljer sig från de borgerliga partiernas program. Och detta har inte hindrat och hindrar er inte från att bilda koalitioner med dessa partier.

”De borgerligt demokratiska partierna är bättre bundsförvanter mot fascismen än kommunisterna” – säger enhetsfrontens motståndare och försvararna av en koalitioner med bourgeoisin. Men varom vittnar Tysklands erfarenhet? Där hade ju socialdemokraterna bildat ett block med dessa ”bättre” bundsförvanter. Och vad är resultatet?

”Om vi bildar enhetsfront med kommunisterna, så blir småborgarna rädda för den 'röda faran' och flyr över till fascisterna” – hör vi ofta sägas. Men hotar då enhetsfronten bönderna, småhandlarna, hantverkarna, de arbetande intellektuella? Nej, enhetsfronten hotar storbourgeoisin, finansmagnaterna, storgodsägarna och andra utsugare, vilkas regim bringar alla dessa skikt till ruin.

”Socialdemokratin är för demokratin, men kommunisterna är för diktaturen, därför kan vi inte bilda enhetsfront med kommunisterna” – säger flera socialdemokratiska ledare. Men föreslår vi er i dag en enhetsfront för att proklamera proletariats diktatur? Tills vidare föreslår vi ju er inte detta.

”Må kommunisterna erkänna demokratin och träda in för dess försvar, så är vi redo till enhetsfront.” Härpå svarar vi: vi är anhängare av sovjetdemokratin, av de arbetandes demokrati, den mest konsekventa demokrati i världen. Men i de kapitalistiska länderna försvarar vi och kommer att försvara varje tum av de borgerlig-demokratiska friheterna, vilka fascismen och den borgerliga reaktionen attackerar, ty proletariats klasskampens intressen kräver detta.

”Men de små kommunistiska partierna tillför genom sitt deltagande den av Labour Party upprättade enhetsfronten ingenting” – säger t. ex. ledarna av Labour Party i England. Men kom ihåg, att de österrikiska socialdemokratiska ledarna sade detsamma om det lilla österrikiska kommunistiska partiet. Och vad har händelserna visat? Inte den österrikiska socialdemokratin med Otto Bauer och Karl Renner i spetsen har fått rätt, utan det lilla österrikiska kommunistiska partiet, som i rätt tid signalerade den fascistiska faran i Österrike och kallade arbetarna till kamp. Arbetarrörelsens hela erfarenhet har ju visat, att kommunisterna är motorn för proletariats kampaktivitet, även om de till antalet är relativt få. Dessutom får man inte glömma, att Österrikes eller Englands kommunistiska partier inte endast representerar de tiotusentals arbetare, som är dessa partiers anhängare, utan att de är delar av den kommunistiska världsrörelsen, sektioner av Kommunistiska Internationalen, vars ledande parti är det proletariats parti, som redan har segrat och som regerar över en sjättedel av jordklotet.

”Men enhetsfronten hindrade inte fascismens seger i Saarområdet” – invänder enhetsfrontens motståndare. De har en märkvärdig logik, dessa herrar! Först gör de allt för att trygga fascismens seger, och sedan påstår de skadeglatt, att enhetsfronten, som de i sista ögonblicket anslöt sig till, inte ledde till arbetarnas seger.

”Om vi skulle bilda enhetsfront med kommunisterna, så måste vi utträda ur koalitionen, och då skulle de reaktionära och fascistiska partierna inträda i regeringen” – säger de socialdemokratiska ledarna, som sitter i de olika ländernas regeringar. Nåväl. Deltog den tyska socialdemokratin i en koalitionsregering? Ja! Deltog den österrikiska socialdemokratin i regeringen? Javisst! Var de spanska socialisterna i en regering tillsammans med bourgeoisin? Ja, också de var! Hindrade socialdemokratin deltagande i borgerliga koalitionsregeringar i dessa länder fascismens överfall på proletariatet? Nej, det gjorde det inte! Således är det solklart, att socialdemokratiska ministrars deltagande i en borgerlig regering inte bildar något hinder för fascismen.

”Kommunisterna uppträder diktatoriskt, de vill föreskriva och diktera oss allting.” Nej. Vi föreskriver ingenting och diktar ingenting. Vi framlägger bara våra förslag, om vilka vi är övertygade, att deras förverkligande är i överensstämmelse med det arbetande folkets intresse. Detta är inte bara en rätt, utan även en plikt för alla dem, som uppträder i arbetarnas namn. Ni är rädda för kommunisternas ”diktatur”? Låt oss då gemensamt förelägga arbetarna alla förslag, både våra och edra, låt oss gemensamt behandla dem tillsammans med alla arbetare och utvälja de förslag, som är nyttigast för arbetarklassens sak!

Alla dessa argument mot enhetsfronten *håller således inte stånd mot någon slags kritik*. De är snarare undanflykter av socialdemokratins reaktionära ledare, som föredrar sin enhetsfront med bourgeoisin framför proletarietets enhetsfront.

Nej, dessa undanflykter stämmer inte! Det internationella proletariet har genomlidit följderna av arbetarrörelsens splittring och blir alltmera övertygad om, att *enhetsfronten, proletarietets aktionsenhet i nationell och internationell måttstock är nödvändig och helt igenom möjlig. (Bifall.)*

Enhetsfrontens innehåll och former.

Vad är och vad måste vara enhetsfrontens huvudinnehåll på nuvarande etapp?

Försvaret av arbetarklassens omedelbara ekonomiska och politiska intressen, arbetarklassens försvar mot fascismen måste i alla kapitalistiska länder vara enhetsfrontens *utgångspunkt* och utgöra dess *huvudinnehåll*.

Vi får inte inskränka oss till att enbart mana till kamp för den proletära diktaturen, utan vi måste finna och framföra sådana kamprörelser och kamp former, som framgår ur massornas livsintressen, ur graden av deras kampduglighet på nuvarande utvecklingsetapp.

Vi måste visa massorna, vad de måste göra *i dag* för att skydda sig mot den kapitalistiska utplundringen och det fascistiska barbariet.

Vi måste sträva efter att den bredaste enhetsfront upprättas medelst gemensamma aktioner av arbetarorganisationer av olika riktningar till skydd för de arbetande massornas livsintressen.

Det betyder *för det första* gemensam kamp för att verkligen vältra krisens följder över på de härskande klassernas skuldror, på kapitalisternas och godsägarnas, med ett ord, på de rikas skuldror.

Det betyder *för det andra* gemensam kamp mot den fascistiska offensivens alla former, försvar av de arbetandes vinningar och rättigheter, mot de borgerlig-demokratiska friheternas upphävande.

Det betyder *för det tredje* gemensam kamp mot den annalkande faran av ett imperialistiskt krig, en sådan kamp, som skulle försvåra dess förberedelse.

Vi måste outtröttligt förbereda arbetarklassen på *en snabb ändring av kampformerna och kampmetoderna* vid en förändrad situation. I den mån som rörelsen växer och arbetarklassens enhet stärkes, måste vi gå vidare och förbereda övergången *från försvar till angrepp mot kapitalet och sätta kurs på att organisera politiska massstrejker*. Härvid måste den ovillkorliga förutsättningen för en sådan strejk vara, att de utslagsgivande fackförbunden i varje givet land drages in i strejken.

Självfallet kan och får kommunisterna inte ett ögonblick avstå från sitt *självständiga arbete* för massornas kommunistiska upplysning, organisation och mobilisering. För att trygga arbetarna vägen till aktionsenhet måste man likväl samtidigt sträva efter att uppnå både kortfristiga och långfristiga överenskommelser om *gemensamma aktioner med socialdemokratiska partier, reformistiska fackföreningar och de arbetandes övriga organisationer* mot proletarietets klassfiender. Härvid måste huvuduppmärksamheten riktas på att utveckla lokala massaktioner, som genomföres av de undre organisationerna på grundvalen av lokala överenskommelser. I det vi lojalt uppfyller alla villkor i de överenskommelser vi slutit med dem, kommer vi skoningslöst att avslöja varje sabotage av de gemensamma aktionerna från personers och organisationers sida, som deltagar i enhetsfronten. Alla försök att bryta överenskommelserna – och sådana försök kommer möjligen att göras – kommer vi att besvara

genom att appellera till massorna och genom att fortsätta den outtröttliga kampen för att återupprätta den brutna aktionsenheten.

Enhetsfrontens konkreta förverkligande i olika länder kommer naturligtvis att försiggå *på olika sätt*, det kommer att anta olika former allt efter arbetarorganisationernas tillstånd och karaktär, allt efter deras politiska nivå och den konkreta situationen i varje land, allt efter de förskjutningar, som försiggår inom den internationella arbetarrörelsen o. s. v.

Sådana former kan exempelvis vara: avtalade gemensamma aktioner av arbetarna *från fall till fall* av konkret anledning, för enskilda krav eller på grundvalen av en gemensam plattform; avtalade aktioner på *enskilda arbetsplatser* eller inom en *industrigren*; avtalade aktioner i *lokal, distrikts-, lands- eller internationell* omfattning; avtalade aktioner för att organisera arbetarnas *ekonomiska strider*, för att genomföra politiska massaktioner, för att organisera ett gemensamt *självförsvar* mot fascistiska överfall; avtalade aktioner för att understödja de fängslade och deras familjer och när det gäller kamp mot den sociala reaktionen; gemensamma aktioner för att försvara *ungdomens och kvinnornas intressen*, på *kooperationens, kulturens, idrottens* område o. s. v.

Det vore inte tillräckligt, om man nöjde sig med att endast avsluta en pakt om gemensamma aktioner och med att skapa kontaktkommissioner av de partier och organisationer, som deltar i enhets fronten, liknande dem, exempelvis vilka vi har i Frankrike. Detta är endast det första steget. En pakt är ett hjälpmedel för förverkligandet av gemensamma aktioner, men den utgör i och för sig ännu inte en enhetsfront. En kontaktkommission mellan det kommunistiska partiets och det socialistiska partiets ledningar är nödvändig för att underlätta genomförandet av gemensamma aktioner, men den är i och för sig långt ifrån tillräcklig för att verkligen utveckla enhetsfronten, att dra in de bredaste massorna i kampen mot fascismen.

Kommunisterna och alla revolutionära arbetare måste sträva efter att skapa valda (och i fascistiska diktaturländer sådana som är sammansatta av de mest ansedda deltagarna i enhetsfrontsrörelsen) *utom partierna stående klassorgan för enhetsfronten på arbetsplatserna*, bland de *arbetslösa*, i *arbetardistriktet*, bland *småfolket i stad och på land*. Endast sådana organ kan genom enhetsfrontsrörelsen omfatta även den väldiga oorganiserade massan av arbetande, kan främja utvecklandet av massornas initiativ i kampen mot kapitalets offensiv, mot fascismen och reaktionen, och på grundvalen härav främja utbildandet av erforderliga *talrika arbetaraktivister för enhetsfronten*, fostra hundra- och tusentals partilösa bolsjeviker i de kapitalistiska kinderna.

Gemensamma aktioner av *organiserade* arbetare – det är början, grundvalen. Men vi får inte lämna ur sikte, att de oorganiserade massorna utgör den överväldigande majoriteten av arbetarna. Så utgör t. ex. i *Frankrike* antalet organiserade arbetare: kommunister, socialister, fackföreningsmedlemmar av olika riktningar, tillsammans c:a en miljon, medan samtliga arbetare uppgår till *11 miljoner*. I *England* tillhör c:a *5 miljoner* arbetare fackföreningarna och partierna av alla riktningar. Samtidigt uppgår totalantalet av arbetarna till *14 miljoner*. I *Amerikas Förenta Stater* finns det c:a *5 miljoner* organiserade arbetare, medan hela antalet arbetare uppgår till *38 miljoner*. Ungefär samma proportion har vi även i en rad andra länder. Under ”normala” tider står denna massa till största delen utanför det politiska livet. Men nu råkar denna jättemassa alltmer i rörelse, den drages in i det politiska livet och beträder den politiska arenan.

Skapandet av *utom partierna stående klassorgan* är den *bästa formen* för enhets frontens upprättande, utvidgande och stärkande bland de breda massornas djupaste skikt. Dessa organ kommer även att bilda det bästa bålverket mot alla försök av enhetsfrontens motståndare att rubba arbetarklassens framväxande enhetsfront.

Om den antifascistiska folkfronten.

Vid mobiliseringen av de arbetande massorna till kamp mot fascismen är skapandet av en *bred antifascistisk folkfront på den proletära enhetsfrontens grundval* en särskilt viktig uppgift. Framgången i hela proletariatets kamp är intimt förknippad med upprättandet av ett kampförbund mellan proletariatet och de arbetande bönderna samt huvudmassan av städernas småbourgeois, som utgör befolkningens majoritet t. o. m. i de industriellt utvecklade länderna.

Fascismen som vill vinna dessa massor försöker i sin agitation att ställa de arbetande massorna i stad och på land i motsats till det revolutionära proletariatet genom att skrämja småborgaren med den "röda farans" spöke. Vi måste *vända om spetsen* och visa de arbetande bönderna, hantverkarna och de arbetande intellektuella varifrån den verkliga faran hotar dem: vi måste *konkret visa dem*, vem som pålägger bonden skatte- och pålagsbördan och utpressar ockerräntor av honom; vem som själv innehar den bästa jorden och alla rikedomar, men driver bort bonden och hans familj från deras jordlapp och prisger dem åt arbetslöshet och elände. Vi måste konkret klargöra, tåligt och ihärdigt klargöra, vem som ruinerar hantverkarna och hemslöjdsidkarna genom skatter och pålagor, genom höga arrendeavgifter och genom en för dem outhärdlig konkurrens; vem som driver de arbetande intellektuellas breda massor ut på gatan och berövar dem arbete.

Men detta är *inte tillräckligt*.

Det grundläggande, det mest avgörande för den antifascistiska folkfrontens upprättande är det *revolutionära proletariatets energiska aktion* till försvar för dessa skikts och särskilt de arbetande böndernas krav, vilka motsvarar proletariatets viktigaste intressen, varvid man under kampens lopp förknippar arbetarklassens krav med dessa krav.

Av stor betydelse för den antifascistiska folkfrontens bildande är att på det riktiga sättet närma sig de organisationer och partier, vilka de arbetande bönderna i betydande antal och städernas småbourgeois i sin huvudmassa tillhör.

I de kapitalistiska länderna befinner sig de flesta av dessa partier och organisationer, både de politiska och de ekonomiska, ännu under bourgeoisins inflytande och följer bourgeoisin. Dessa partiers och organisationers sociala sammansättning är icke enhetlig. I dem befinner sig rika storbönder vid sidan av jordlösa bönder, stora affärsmän vid sidan av småkrämare, men deras ledning ligger i händerna på de förstnämnda, på storkapitalets agenter. Detta förpliktar oss att närma oss dessa organisationer *på olika sätt*, att ta hänsyn till att medlemsmassorna ofta inte känner sin lednings verkliga politiska fysionomi. Under bestämda omständigheter kan och måste vi inrikta våra ansträngningar på att vinna dessa partier och organisationer eller enskilda delar av dem över på den antifascistiska folkfrontens sida trots deras borgerliga ledning. Så förhåller det sig exempelvis för närvarande i Frankrike med det radikala partiet, i Förenta staterna med de olika farmerorganisationerna, i Polen med "Stronictwo Ludowe", i Jugoslavien med det kroatiska bondepartiet, i Bulgarien med Lantbrukarförbundet, i Grekland med agraristerna o. s. v. Men oberoende av, om det finns utsikter för att vinna sådana partier och organisationer för folkfronten, måste vår taktik *under alla omständigheter* vara inriktad på att draga alla småbönder, hantverkare o. s. v., som tillhör dem, in i den antifascistiska folkfronten.

Ni ser således att vi här på hela linjen måste göra slut på de i vår praxis inte sällan förekommande tendenser att icke bry sig om, att ringakta de olika organisationer och partier som bönderna, hantverkarna och småbourgeoisins massor i städerna tillhör.

Enhetsfrontens centrala frågor i de enskilda länderna.

I varje land finnes det centrala frågor vilka under nuvarande etapp sysselsätter de bredaste massor och kring vilka kampen för enhets frontens upprättande måste utvecklas. Att få ett riktigt grepp om dessa centrala punkter, dessa centrala frågor, betyder att trygga och påskynda enhetsfrontens upprättande.

a) Amerikas Förenta Stater:

Låt oss exempelvis taga ett så viktigt land i den kapitalistiska världen som *Amerikas Förenta Stater*. Krisen har här satt miljonmassor i rörelse. Programmet för kapitalismens sanering har lidit skeppsbrott. Oerhörda massor börjar vända de borgerliga partierna ryggen och befinner sig för närvarande vid skiljevägen.

Den uppspirande amerikanska fascismen försöker att inrikta dessa massors besvikelse och missnöje på en reaktionär fascistisk bana. Det egenartade i den amerikanska fascismens utveckling består däri, att den på nuvarande stadium övervägande uppträder i form av opposition mot fascismen såsom en "icke-amerikansk", från utlandet importerad strömning. Till skillnad från den tyska fascismen, som uppträdde med författningsfientliga paroller, försöker den amerikanska fascismen att framställa sig som en förkämpe för författningen och den "amerikanska demokratin". Den är ännu ingen kraft, som bildar en omedelbar fara. Men om det lyckas den att tränga in i de stora massorna, som förlorat tron på de gamla borgerliga partierna, så kan den i allra närmaste tid bli en allvarlig fara.

Och vad skulle fascismens seger i Förenta staterna betyda? För de arbetande massorna skulle den naturligtvis innebära en hejdlös förstärkning av utsagningsregimen och arbetarrörelsens krossande. Och vilken internationell betydelse skulle fascismens seger ha? Förenta staterna är som bekant varken Ungern eller Finland, varken Bulgarien eller Lettland. Fascismens seger i Förenta staterna skulle väsentligt förändra hela den internationella situationen.

Kan det amerikanska proletariatet under dessa omständigheter nöja sig endast med organiserandet av sitt klassmedvetna avantgarde, som är berett att beträda den revolutionära vägen? Nej.

Det är alldeles uppenbart, att det amerikanska proletariatets intressen kräver, att alla dess krafter ofördröjligen skiljer sig från de borgerliga partierna. Det måste finna vägar och lämpliga former för att i rätt tid kunna hindra att fascismen drar till sig de arbetandes breda missnöjda massor. Och här måste vi säga: bildandet av ett massparti av arbetande, ett "*Arbetar- och farmarparti*" skulle kunna utgöra en sådan för de amerikanska förhållandena passande form. *Ett sådant parti vore en specifik form för de amerikanska massornas folkfront*, som kunde uppställas mot trusternas och bankernas partier och även mot den växande fascismen. Ett sådant parti blir naturligtvis *varken* ett socialistiskt *eller* ett kommunistiskt parti. Men det *måste* vara ett antifascistiskt och *får inte* vara ett antikommunistiskt parti. Detta partis program måste vara riktat mot bankerna, trusterna och monopolen, mot folkets huvudfiender som spekulerar med dess nöd. Ett sådant parti kan motsvara sin bestämmelse endast om det kommer att försvara arbetarklassens mest brännande krav, om det kommer att kämpa för en verklig socialförsäkring, för en arbetslöshetsförsäkring; om det kommer att kämpa för att de vita och svarta arrendatorerna får jord och befrias från skuldbördan; om det kommer att kämpa för annulleringen av farmarnas skulder; om det kommer att kämpa för negrernas likaberättigande, för försvar av krigsveteranernas krav, för försvaret av de fria yrkenas, småhandlarnas och hantverkarnas intressen o. s. v.

Ett sådant parti kommer självfallet att kämpa för att få in sina representanter i de lokala själv förvaltningsorganen, i de enskilda staternas representantförsamlingar, liksom även i kongressen och i senaten.

Våra kamrater i Förenta staterna har handlat riktigt när de tagit initiativ till att bilda ett sådant parti. Men de måste vidtaga verksamma åtgärder för att bildandet av ett sådant parti skall bli massornas egen sak. Frågan om att bilda ett "Arbetar- och farmarparti" och om dess program måste behandlas på massomfattande folkmöten. Det är nödvändigt att utveckla den mest omfattande rörelse för att bilda detta parti och att ställa sig i spetsen för den. Man får i intet fall tillåta att initiativet till partiets organisering övergår i händerna på de element, som vill utnyttja de över de båda borgerliga partierna – det demokratiska och det republikanska – besvikna miljonmassornas missnöje till att bilda ett "tredje parti" i Förenta staterna såsom ett antikommunistiskt, mot den revolutionära rörelsen riktat parti.

b) *England.*

I *England* har Mosleys fascistiska organisation till följd av de engelska arbetarnas massaktioner för en tid trätt i bakgrunden. Men vi får inte sluta ögonen för det faktum, att den s. k. "nationella regeringen" genomför en rad reaktionära åtgärder mot arbetarklassen, varigenom även i *England* sådana förhållanden skapas, som gör det lättare för bourgeoisin att vid behov övergå till en fascistisk regim. Att kämpa mot den fascistiska faran i *England* innebär på nuvarande etapp framför allt att kämpa mot den "nationella regeringen", mot dess reaktionära åtgärder, mot kapitalets offensiv, för försvar av de arbetslösas krav, mot lönesänkning, för upphävande av alla de lagar med vilkas hjälp den engelska bourgeoisin trycker ner massornas levnadsnivå.

Men arbetarklassens växande hat mot den "nationella regeringen" sammansluter allt bredare massor under parollen att bilda en ny *labour-regering* i *England*. Får kommunisterna förbise denna stämning hos de breda massorna, som ännu behållit tron på *labour-regeringen*? Nej, kamrater! Vi måste finna vägen till dessa massor. Vi säger dem öppet, såsom *Englands* Kommunistiska partis XIII kongress gjorde: vi kommunistar är anhängare av sovjetmakten såsom den enda makt, vilken kan befria arbetarna från kapitalets ok. Men ni vill ha en *labour-regering*? Nåväl, vi har kämpat och vi kämpar sida vid sida med er för den "nationella regeringens" nederlag. Vi är beredda att understödja er kamp för en ny *labour-regering*, ehuru båda de förra *labour-regeringarna* inte uppfyllde de löften, som *Labour Party* hade gett arbetarklassen. Vi väntar inte att denna regering skall förverkliga socialistiska åtgärder. Men i miljoner arbetares namn *ställer vi det kravet* att den skall försvara arbetarklassens och alla arbetandes mest aktuella ekonomiska och politiska intressen. Låt oss tillsammans överlägga om ett gemensamt program med sådana krav och låt oss förverkliga den aktionsenhet, som proletariatet behöver för att kunna slå tillbaka den "nationella regeringens", kapitalets och fascismens offensiv och förberedelsen till ett nytt krig. De engelska kamraterna är beredda att på denna grundval, tillsammans med *Labour Partys* organisationer, gå mot den "nationella regering" vid de förestående parlamentsvalen och även mot *Lloyd George*, som på sitt sätt försöker dra massorna med sig mot arbetarklassens sak och för den engelska bourgeoisins intressen.

De engelska kommunisternas inställning är riktig. Den kommer att göra det lättare för dem att upprätta en enhetlig kampfront med de engelska fackföreningarnas och *Labour Partys* miljonmassor. I det kommunisterna ständigt förblir i det kämpande proletariatets främsta led och visar massorna den enda riktiga vägen – vägen till kamp för att på revolutionär väg störta bourgeoisins välde och upprätta sovjetmakten – får de vid fastställandet av sina aktuella politiska uppgifter inte försöka att hoppa över de nödvändiga etapper av massrörelsen, i vilkas förlopp de arbetande massorna på grundvalen av sina egna erfarenheter övervinner sina illusioner och går över på kommunismens sida.

c) *Frankrike.*

Frankrike är det land, där arbetarklassen som känt ger hela det internationella proletariatet ett exempel på, hur man bör kämpa mot fascismen. Det franska kommunistiska partiet ger alla Kommunistiska Internationalens sektioner ett exempel på, hur man måste genomföra enhetsfronttaktiken, de socialistiska arbetarna ger ett exempel på, vad de socialdemokratiska arbetarna i de andra kapitalistiska länderna nu bör göra i kampen mot fascismen. (*Bifall*).

Den antifascistiska demonstrationen den 14 juli i år i Paris, som omfattade en halv miljon människor, och talrika demonstrationer i andra städer i Frankrike har en väldig betydelse.

Detta är inte längre bara en enhetsfrontrörelse av arbetarna, det är början till en bred allmän folkfront mot fascismen i Frankrike. Denna enhetsfrontrörelse höjer arbetarklassens tro på sina egna krafter, stärker dess medvetande om sin ledande roll gentemot bönderna, städernas småbourgeoisier och de intellektuella, den utvidgar kommunistiska partiets inflytande bland arbetarmassorna och stärker därmed proletariatet i kampen mot fascismen. Denna rörelse mobiliserar i rätt tid massornas vaksamhet gentemot den fascistiska faran. Den blir ett tändande föredöme för den antifascistiska kampens utvecklande i andra kapitalistiska länder och utövar ett eggande inflytande på det av den fascistiska diktaturen nedtryckta tyska proletariatet.

Det är, kan man säga, en stor seger, men den avgör ännu inte den antifascistiska kampens utgång. Den överväldigande majoriteten av det franska folket är obestridligt emot fascismen. Men bourgeoisin förstår att med hjälp av väpnad makt våldföra sig på folkens vilja. Den fascistiska rörelsen utvecklar sig fortfarande alldeles fritt med aktivt understöd av monopolkapitalet, av bourgeoisins statsapparat, av den franska härens generalstab och av den katolska kyrkan – all reaktions bålverk. Den starkaste fascistiska organisationen ”Eldkorset” förfogar för närvarande över 300.000 man i vapen, vilkas kärntrupp utgöres av 60.000 reservofficerare. Den har starka positioner inom polisen, inom gendarmeriet, inom hären och luftflottan och inom hela statsapparaten. De senaste kommunalvalen visar, att inte bara de revolutionära krafterna, utan även fascismens krafter växer i Frankrike. Om det lyckas fascismen att tränga in i de breda bondemassorna och säkra sig understöd av en del av armén och neutralitet av den andra delen, så kommer de franska arbetande massorna inte att kunna förhindra fascismens maktillträde. Glöm inte, kamrater, den franska arbetarrörelsens organisatoriska svaghet som underlättar den fascistiska offensivens framgång. Arbetarklassen och alla antifascister i Frankrike har därför ingen grund att ge sig tillfreds med de resultat som uppnåtts.

Vilka uppgifter står Frankrikes arbetarklass inför?

För det första: att upprätta enhetsfront inte bara på det politiska, utan även på det ekonomiska området för att organisera kampen mot kapitalets offensiv, att genom sin påtryckning bryta motståndet mot enhetsfronten bland ledarna för den reformistiska Landsorganisationen (CGT).

För det andra: att ernå facklig enhet i Frankrike – enhetliga fackföreningar på klasskampens grundval.

För det tredje: att draga in de breda bondemassorna och småbourgeoisins massor i den antifascistiska rörelsen och bereda deras aktuella krav en särskild plats i den antifascistiska folkfrontens program.

För det fjärde: att organisatoriskt befästa och utvidga den i utveckling stadda antifascistiska rörelsen genom att i massomfång skapa valbara, utom partierna stående organ för den antifascistiska folkfronten, vilkas inflytande omfattar bredare massor än de partier och organisationer av de arbetande, vilka nu existerar i Frankrike.

För det femte: att genom sin påtryckning uppnå, att de fascistiska organisationerna upplöses och avväpnas såsom organisationer av sammansvurna mot republiken och som Hitlers agenter i Frankrike.

För det sjätte: att få till stånd en rensning av statsapparaten, armén och polisen från sammansvurna, vilka förbereder en fascistisk omstörtning.

För det sjunde: att utveckla kampen mot ledarna av den katolska kyrkans reaktionära klick som ett av den franska fascismens viktigaste bålverk.

För det åttonde: att förena armén med den antifascistiska rörelsen genom att skapa kommittéer inom armén till republikens och författningens skydd mot dem, som vill utnyttja armén till förmån för en statskupp mot författningen (*applåder*); inte tillåta, att de reaktionära krafterna i Frankrike får spränga avtalet mellan Frankrike och SSSR, som försvarar fredens sak mot den tyska fascismens aggressivitet. (*Bifall*).

Och om den antifascistiska rörelsen i Frankrike skulle leda till bildandet av en regering, som kommer att föra en verklig kamp – inte bara i ord, utan i handling – mot den franska fascismen, som kommer att genomföra det program den antifascistiska folkfrontens krav bildar, så är kommunisterna icke dess mindre, ehuru de förblir oförsonliga fiender till varje borgerlig regering och anhängare av sovjetmakten, *beredda* att inför den växande fascistiska faran *understödja en sådan regering*. (*Bifall*.)

Enhetsfronten och de fascistiska massorganisationerna.

Kamrater! Kampen för att bilda en enhetsfront i de länder, där fascismen sitter vid makten, är väl det viktigaste problem, som vi står inför. Där försiggår denna kamp naturligtvis under betydligt svårare förhållanden än i länder med legal arbetarrörelse. För övrigt finnes i de fascistiska länderna alla förutsättningar för en verklig antifascistisk enhetsfront mot den fascistiska diktaturen, ty de socialdemokratiska, de kristliga och andra arbetarna t. ex. i Tyskland kan mera direkt inse nödvändigheten av en enhetlig kamp tillsammans med kommunisterna mot den fascistiska diktaturen. Småbourgeoisins och böndernas breda skikt, som redan smakat de bittra frukterna av det fascistiska våldet, gripes av allt större missnöje och besvikelse, vilket gör det lättare att dra in dem i den antifascistiska folkfronten.

I de fascistiska länderna, särskilt i Tyskland och Italien, där fascismen redan förmått skaffa sig en massbasis och med våld drivit in arbetarna och andra arbetande i sina organisationer, består huvuduppgiften i att skickligt sammanknyta kampen mot den fascistiska diktaturen utifrån med dess undergrävande inifrån inom de fascistiska massorganisationerna och organen. I överensstämmelse med de konkreta förhållandena i dessa länder måste man utfinna, tillägna sig och använda särskilda metoder och former, vilka snabbast undergräver fascismens massbasis och förbereder den fascistiska diktaturens störtande. Den måste man utfinna, tillägna sig och tillämpa och inte bara ropa: ”Ned med Hitler!” och ”Ned med Mussolini!”. Ja, utfinna, tillägna sig och tillämpa!

Detta är en svår och invecklad uppgift. Den är så mycket svårare, som våra erfarenheter av den fascistiska diktaturens framgångsrika bekämpande är ytterst begränsade. Våra italienska kamrater t. ex. kämpar sedan c:a 13 år under den fascistiska diktaturens förhållanden. Men det har ännu inte lyckats dem att utveckla en verklig masskamp mot fascismen, och därför har de tyvärr föga kunnat hjälpa de andra kommunistiska partierna i de fascistiska länderna med positiva erfarenheter i detta avseende.

De tyska och italienska kommunisterna och kommunisterna i andra fascistiska länder liksom även medlemmarna av de kommunistiska ungdomsförbunden har gjort underverk av hjältemod. De har bragt och bringar dagligen oerhörda offer. För detta hjältemod och för dessa

offer böjer vi våra huvuden. Men endast hjältemod är inte tillräckligt. (*Applåder.*) Detta hjältemod måste förknippas med dagligt arbete bland massorna, med en sådan konkret kamp mot fascismen att man här uppnår de mest kännbara resultat. I vår kamp mot den fascistiska diktaturen är det särskilt farligt att betrakta det önskade som verkligt. Man måste utgå från fakta, från den verkliga, konkreta situationen.

Och hurudan är den nuvarande verkligheten, t. ex. i Tyskland?

Bland massorna växer missnöjet och besvikelsen över den fascistiska diktaturens politik, vilket t. o. m. antar formen av delstrejker och andra aktioner. Trots alla bemödanden har fascismen inte lyckats politiskt vinna på sin sida arbetarnas huvudmassor. Den förlorar och kommer allt mera att förlora t. o. m. sina förra anhängare. Men vi måste likväl göra oss räkning för, att de arbetare, som är övertygade om *möjligheten* av den fascistiska diktaturens störtande och redan i dag är beredda att aktivt kämpa därför, tillsvidare ännu utgör minoriteten – det är vi, kommunisterna, och den revolutionära delen av de socialdemokratiska arbetarna. Majoriteten av de arbetande har däremot hittills ännu inte insett de reala och konkreta möjligheterna och funnit vägarna till denna diktaturens störtande och intar fortfarande en avvaktande hållning. Detta måste man ta hänsyn till när vi fastställer våra uppgifter i kampen mot fascismen i Tyskland och när vi kommer att söka, utarbета och tillämpa särskilda metoder för den fascistiska diktaturens störtande och undergrävande i Tyskland.

För att tillfoga den fascistiska diktaturen ett kännbart slag måste vi känna dess mest sårbara ställe. Var är den fascistiska diktaturens akilleshäla? I dess sociala basis. Och denna är ytterst olikartad. Den omfattar olika klasser och olika samhällsskikt. Fascismen proklamerade sig som enda representant för alla befolkningens klasser och skikt: för fabrikanterna och arbetarna, för miljonären och den arbetslöse, för godsägaren och småbonden, för storkapitalisten och hantverkaren. Den ger sig sken av att försvara *alla* dessa skikts intressen, hela nationens intressen. Men eftersom fascismen är storbourgeoisins diktatur måste den oundvikligen råka i konflikt med sin sociala massbasis, så mycket mera som klassmotsättningarna mellan finansmagnaternas koppel och folkets övervägande majoritet under den fascistiska diktaturen framträder mest påfallande.

Vi kan föra massorna till den avgörande kampen för den fascistiska diktaturens störtande endast genom att dra in arbetarna, som med våld drivits in i de fascistiska organisationerna eller inträtt i dem på grund av bristande klassmedvetande, i de *mest elementära* rörelser till skydd för deras ekonomiska, politiska och kulturella intressen. Just därför måste kommunisterna arbeta i dessa organisationer såsom de bästa försvararna av medlemsmassans aktuella intressen och därvid ha i sikte, att i den mån, som de i dessa organisationer befintliga arbetarna börjar att allt oftare kräva sin rätt och försvara sina intressen, de oundvikligen råkar i konflikt med den fascistiska diktaturen.

På basen av försvaret av de arbetande massornas mest brännande och under första tiden mest elementära intressen i stad och på land är det relativt lättare att finna ett gemensamt språk inte bara med de medvetna antifascisterna, utan även med sådana arbetande som ännu är anhängare av fascismen, men är besvikna och missnöjda med dess politik, som knotar och söker tillfälle att ge uttryck åt sitt missnöje. I allmänhet måste vi göra oss räkning för, att hela vår taktik i den fascistiska diktaturens länder måste bära en sådan karaktär, att vi inte stöter ifrån oss fascismens gemene anhängare, att vi inte driver dem i fascismens armar på nytt, utan att vi fördjupar klyftan mellan de fascistiska ledarskikten och deras besvikna anhängare bland de arbetande skikten.

Kamrater, vi får ej fästa oss vid, om folk, som mobiliserats omkring dessa aktuella intressen, antingen anser sig vara indifferent i politiken eller t. o. m. anhängare av fascismen. För oss är det viktigt att dra in dem i rörelsen, som i början möjligen ännu inte öppet går under parollen

om kamp mot fascismen, men objektivt redan är en antifascistisk rörelse, emedan den sätter dessa massor i motsättning till den fascistiska diktaturen.

Erfarenheten lär oss, att den uppfattningen, att det *överhuvud vore omöjligt* att framträda legalt eller halvlegalt i den fascistiska diktaturens länder, är skadlig och falsk. Att vidhålla en sådan ståndpunkt innebär att förfalla till passivitet och att avstå från allt verkligt massarbete överhuvud. Visserligen är det en svår och komplicerad uppgift att under den fascistiska diktaturen finna former och metoder för ett legalt eller halv-legalt uppträdande. Men även här, liksom i många andra frågor, är det livet självt och massornas initiativ, som visar vägen. De har redan lämnat en rad exempel, vilka vi måste generalisera och tillämpa på ett organiserat och ändamålsenligt sätt.

Det måste avgjort göras ett slut på underskattandet av arbetet i de fascistiska massorganisationerna. Både i Italien, i Tyskland och i en rad andra fascistiska länder har våra kamrater maskerat sin passivitet och icke sällan i praktiken t. o. m. sin direkta vägran att arbeta i de fascistiska massorganisationerna därmed, att de satt arbetet på arbetsplatserna i motsättning till arbetet i de fascistiska massorganisationerna. I verkligheten har denna schematiska motsättning lett till, att man arbetat ytterst svagt och ibland inte alls arbetat vare sig i de fascistiska massorganisationerna eller på arbetsplatserna.

Emellertid är det särskilt viktigt för kommunisterna i de fascistiska länderna att vara överallt där massorna finnes. Fascismen har berövat arbetarna deras egna legala organisationer. Den har påtvingat dem de fascistiska organisationerna, och där *befinner sig* massorna – av tvång eller delvis frivilligt. Dessa fascistens massorganisationer kan och måste utgöra vårt legala eller halvlegala verksamhetsfält, där vi kan komma i beröring med massorna. De kan och måste bli vår legala eller halvlegala utgångspunkt vid försvaret av massornas aktuella intressen. Utnyttjande dessa möjligheter måste kommunisterna kämpa för förtroendeposter i de fascistiska massorganisationerna för att komma i förbindelse med massorna, och de måste en gång för alla frigöra sig från fördomen att en sådan verksamhet inte vore passande eller värdig en revolutionär arbetare.

I Tyskland exempelvis existerar ett system av s. k. ”driftsbefullmäktigade” (Betriebsvertrauensräte). Var står det skrivet att vi i dessa organisationer måste avstå monopolet åt fascisterna? Kan vi inte försöka sammanluta de kommunistiska, socialdemokratiska, kristliga och andra arbetarna på arbetsplatserna så att de vid valen av ”driftsbefullmäktigade” stryker arbetsgivarnas öppna agenter från listorna och uppställer andra kandidater, som åtnjuter arbetarnas förtroende? Praktiken har redan visat att det är möjligt.

Vittnar inte praktiken även därom, att man gemensamt med de socialdemokratiska och de andra missnöjda arbetarna kan kräva av de ”driftsbefullmäktigade”, att de verkligen försvarar arbetarnas intressen?

Tag ”*arbetsfronten*” i Tyskland eller de fascistiska fack föreningarna i Italien. Kan man då inte kräva, att ”arbetsfrontens” funktionärer väljes och inte utnämnes? Kan man inte yrka på att de lokala gruppernas ledande instanser avlägger rapport på organisationens medlemsmöten? Kan man inte genom gruppens beslut ställa dessa krav till arbetsgivarna, till ”arbetsförmyndarna”, till ”arbetsfrontens” högsta instanser? Detta är möjligt under den förutsättningen, att de revolutionära arbetarna verkligen arbetar inom ”arbetsfronten” och skaffar sig poster där.

Sådana arbetsmetoder är möjliga och nödvändiga även inom andra fascistiska massorganisationer: bland Hitlerungdomen, inom idrottsorganisationerna, inom organisationen ”Kraft genom glädje”, inom ”Dopo Lavoro” i Italien, inom kooperativerna o. s. v.

Kamrater, drag er till minnes den gamla sagan om Trojas intagande. Troja hade skyddat sig mot den angripande hären med oöverstigliga murar. Och den angripande hären, som lidit betydande förluster, kunde inte vinna seger innan den med hjälp av den trojanska hästen trängt in i staden, i själva hjärtat på fienden.

Det synes mig att vi revolutionära arbetare inte bör genera oss för att använda samma taktik gentemot vår fascistiska fiende, som skyddar sig mot folket med en levande mur av sina galgfåglar. (*Bifall.*)

Den som inte inser nödvändigheten att använda en sådan taktik mot fascismen, den som anser en sådan metod vara ”förnedrande”, han kan vara en förträfflig kamrat men han är, med förlov sagt, en pratmakare och ingen revolutionär, han förstår inte att föra massorna till den fascistiska diktaturens störtande. (*Bifall.*)

Enhetsfrontens massrörelse, som uppstår *utom och inom* de fascistiska organisationerna i Tyskland, Italien och andra länder där fascismen har en massbasis, denna rörelse, som utgår från försvaret av de mest elementära behoven, som ändrar sina former och kampparoller i den mån denna kamp utvidgas och växer, skall bli den *murbräcka* som bryter ned den fascistiska diktaturens fästning, vilken nu förefaller många obetvinglig.

Enhetsfronten i de länder där socialdemokrater sitter i regeringen.

Kampen för enhetsfrontens upprättande reser även ett annat mycket viktigt problem, nämligen problemet om enhetsfronten i de länder, som har socialdemokratisk regering eller en koalitionsregering, vari socialister deltar, såsom fallet är exempelvis i Danmark, Norge, Sverige, Tjeckoslovakien och Belgien.

Det är känt, att vi förhåller oss absolut avvisande till de socialdemokratiska regeringarna, som är till för kompromiss med bourgeoisin. Vi betraktar likväl inte en *socialdemokratisk regering* eller en regeringskoalition mellan det socialdemokratiska partiet och de borgerliga partierna som ett *oöverstigit* hinder för upprättandet av enhetsfront med socialdemokraterna i bestämda frågor. Vi anser att även i detta fall en enhetsfront till skydd för det arbetande folkets livsintressen och i kampen mot fascismen är fullkomligt *möjlig och nödvändig*. Det är klart, att i de länder, där representanter för det socialdemokratiska partiet deltagar i regeringen, den socialdemokratiska ledningen gör det starkaste motstånd mot den proletära enhetsfronten. Detta är fullkomligt förstäligt, ty de vill ju visa bourgeoisin, att de bättre och skickligare än andra förstår att hålla de missnöjda arbetarmassorna i tygeln och att skydda dem mot kommunismens inflytande. Bara det faktum, att de socialdemokratiska statsråden ställer sig avvisande till den proletära enhetsfronten, kan dock på intet sätt rättfärdiga att *kommunisterna ingenting gör för att få till stånd proletariatets enhetsfront*.

Våra kamrater i de skandinaviska länderna slår ofta in på det minsta motståndets väg *när de inskränker sig till att i propagandasyfte avslöja den socialdemokratiska regeringen*. Det är ett fel. I Danmark t. ex. sitter de socialdemokratiska ledarna sedan tio år i regeringen, och kommunisterna upprepar sedan tio år, dag ut och dag in, att detta är en borgerlig, en kapitalistisk regering. Man måste anta att de danska arbetarna känner till denna propaganda. Det faktum att en betydande majoritet i alla fall röstar för det socialdemokratiska regeringspartiet, visar bara, att kommunisternas propagandistiska avslöjande av regeringen *inte är tillräcklig*, men *inte* att dessa hundratusental arbetare är nöjda med alla de socialdemokratiska ministrarnas regeringsåtgärder. Nej, de är *inte nöjda* med att den socialdemokratiska regeringen med sina s. k. ”krisöverenskommelser” hjälper *storkapitalisterna och godsägarna* och inte arbetarna och de fattiga bönderna; att den genom sin förordning av januari 1933 berövat arbetarna *strejkrätten*; att den fattat beslut om att *utrusta polisen med nya vapen*; att den socialdemokratiska ledningen planerar en farlig *antidemokratisk valreform* (med

betydande inskränkning av riksdagsmännens antal). Jag tar väl knappast fel om jag påstår, att 99 % av Danmarks arbetare *inte godkänner* sådana politiska åtgärder av de socialdemokratiska ledarna och ministrarna.

Kan inte kommunisterna uppmana fackföreningarna och de socialdemokratiska organisationerna i Danmark att uppta till behandling en eller annan aktuell fråga, att uttala sin mening därom och gemensamt uppträda till förmån för den proletära enhetsfronten för att genomföra arbetarnas krav? I oktober förra året, då våra danska kamrater vände sig till fackföreningarna med uppmaning att taga ställning emot sänkningen av arbetslöshetsunderstödet och för fackföreningarnas demokratiska rättigheter, anslöt sig c:a 100 lokala fackföreningar till enhetsfronten.

I *Sverige* sitter för närvarande den tredje socialdemokratiska regeringen, men de svenska kommunisterna har i praktiken en lång tid underlåtit att använda sig av enhetsfronttaktiken. Varför? Var de emot enhetsfronten? Nej, naturligtvis var de principiellt för enhetsfronten, för enhetsfronten *i allmänhet*, men de har inte förstått av vilken anledning, i vilka frågor och till vilka kravs försvar man med framgång kunde upprätta enhetsfront, var och hur man skall koppla in. Några månader förrän den socialdemokratiska regeringen bildades framförde det socialdemokratiska partiet under valkampen en plattform, som innehöll en rad krav, vilka just hade kunnat upptagas i en plattform för den proletära enhetsfronten. Exempelvis parollerna: ”Mot tullarna”, ”Mot militariseringen”, ”Slut med förhållandet av *arbetslöshetsförsäkringen*”, ”Tryggande av en *för livsuppehållet tillräcklig ålderdomspension*”, ”*Icke tillåta sådana organisationer som Munk-kårerna*”, ”Ned med de av de borgerliga partierna fordrade *klasslagarna mot fackföreningarna*”.

Över en miljon arbetande i *Sverige* röstade år 1932 för dessa av socialdemokratin framförda krav och hälsade år 1933 den socialdemokratiska regeringens bildande i den förhoppningen, att dessa krav nu skulle förverkligas. Vad hade i denna situation varit naturligare – och vad hade i högre grad motsvarat arbetarnas krav – än att kommunistiska partiet hade vänt sig till alla socialdemokratiska och fackliga organisationer med förslaget att företaga gemensamma aktioner för att *genomföra dessa av socialdemokratiska partiet framförda krav*.

Om det verkligen hade lyckats att mobilisera de breda massorna för dessa av socialdemokraterna själva framförda krav och att sammansluta de socialdemokratiska och kommunistiska arbetarorganisationerna till en enhetsfront, så skulle utan tvivel *Sveriges arbetarklass* ha vunnit därpå. *Sveriges* socialdemokratiska statsråd skulle naturligtvis inte ha glatt sig synnerligen däröver. Ty i detta fall hade regeringen varit tvungen att uppfylla åtminstone några krav. I varje fall skulle det inte ha gått så som det nu har gått, att regeringen i stället för att upphäva tullarna har *höjt* en del tullar, att den i stället för att inskränka militarismen har ökat militärbudgeten och i stället för att avvisa alla mot fackföreningarna riktade lagar *själv* framlagt ett sådant lagförslag i riksdagen. Visserligen har *Sveriges* Kommunistiska parti i samband med sistnämnda fråga genomfört en god masskampanj i den proletära enhetsfrontens anda och har uppnått, att sist och slutligen t. o. m. den socialdemokratiska riksdagsfraktionen såg sig tvungen att rösta emot regeringens lagförslag och att detta därför tills vidare föll.

De *norska* kommunisterna handlade rätt, när de till 1 maj uppmanade Arbetarpartiets organisationer till gemensamma demonstrationer och framställde en rad krav, som i grunden sammanföll med det norska Arbetarpartiets valplattform. Ehuru detta steg mot enhetsfronten var svagt förberett och norska Arbetarpartiets ledning tog ställning däremot förekom dock på *trettio orter enhetsfrontsdemonstrationer*.

Tidigare fruktade många kommunister, att det skulle vara en yttring av opportunism, om de inte med egna, dubbelt radikalare krav svarade på varje av socialdemokraterna framställt krav.

Detta var ett naivt fel. Om socialdemokraterna exempelvis framställer kravet på upplösning av de fascistiska organisationerna, så behöver vi inte tillfoga: ”och upplösning av den statliga polisen” (ty detta krav är det ändamålsenligt att framställa i en annan situation), utan vi måste säga de socialdemokratiska arbetarna: vi är beredda att antaga dessa ert partis krav som den proletära enhetsfrontens krav och att kämpa för deras slutliga förverkligande. Låt oss gå till kamp gemensamt.

Även i *Tjeckoslovakien* kan och måste man utnyttja bestämda, av den tjeckiska och den tyska socialdemokratin och av de reformistiska fackföreningarna framställda krav till att upprätta arbetarklassens enhetsfront. När socialdemokratin t. ex. kräver arbetsanskaffning för de arbetslösa eller – som den gjorde redan 1927 – kräver upphävande av de lagar som inskränker kommunernas självstyrelse, så måste man på varje plats, i varje krets konkret utarbeta dessa krav och hand i hand med de socialdemokratiska organisationerna kämpa för att de faktiskt förverkligas. Eller när de socialdemokratiska partierna ”i allmänhet” dundrar emot de fascistiska representanterna inom statsapparaten, så måste man inom varje krets draga fram de *konkreta fascistiska härolderna* i dagsljuset och tillsammans med de socialdemokratiska arbetarna gå till aktion för att få dem avlägsnade ur de statliga institutionerna.

I *Belgien* har det socialdemokratiska partiet med Emil Vandervelde i spetsen inträtt i koalitionsregeringen. Denna ”framgång” tillkämpade de sig genom sin långvariga och omfattande kampanj för två huvudkrav: 1. *nödförordningarnas upphävande och genomförandet av de Mans plan*. Den första frågan är synnerligen viktig. Den förra regeringen hade fastställt inalles 150 reaktionära nödförordningar, vilka pålägger det arbetande folket en ytterst tung börda. Dessa måste genast upphävas. Detta krävde det socialistiska partiet. Men har den nya regeringen upphävt många av dessa nödförordningar? Den har inte upphävt en enda, den har bara lindrat några nödförordningar något litet för att ge ett slags ”symbolisk” betalning för de storartade löften, som Belgiens socialistiska ledare gett (i stil med de ”symboliska dollar”, som en del europeiska makter erbjöd Amerika i ersättning för sina till miljoner uppgående krigsskulder).

Vad beträffar realiseringen av de Mans vittomtalade plan, så tog saken en för de socialdemokratiska massorna alldeles oväntad vändning: de socialdemokratiska ministrarna förklarade, att man *först måste övervinna den ekonomiska krisen* och att endast de delar av de Mans plan kan genomföras, som innebär en förbättring av industrikapitalisternas och bankernas läge, och först sedan kan man genomföra åtgärder för underlättande av arbetarnas läge. *Hur länge* måste väl arbetarna vänta på *sin* del av det ”välstånd”, som de Mans plan utlovar? Över de belgiska *bankirerna* har redan ett formligt *guldregn* strötts. Den belgiska francens värde har sänkts med 28 %, och genom denna manipulation kunde bankirerna inhösta 4% miljard francs som trofé på löntagarnas bekostnad och på bekostnad av småfolkets besparingar. Hur stämmer detta med innehållet i de Mans plan? Om man skulle sätta tro till planens ordalydelse, så utlovar den ju ”repressalier mot monopolmissbruk och spekulationsmanövrer”.

På grundvalen av de Mans plan tillsatte regeringen en kommission till kontroll över bankerna, men en kommission som *består av bankirer*, vilka nu glatt och utan bekymmer kontrollerar sig själva!

De Mans plan utlovar även en rad andra goda saker: ”*förkortad arbetstid*”, ”*normalisering av arbetslönen*”, ”*minimilön*”, ”*organisering av ett allomfattande socialförsäkringssystem*”, ”*förbättrade levnadsförhållanden genom nya bostadsbyggen*” o. s. v. Allt detta är krav, som vi kommunister kan understödja. Vi måste vända oss till Belgiens arbetarorganisationer och säga: kapitalisterna har redan fått nog och t. o. m. för mycket. Låt oss kräva av de socialdemokratiska ministrarna att de uppfyller de löften, som de gett arbetarna. Låt oss

sammansluta oss till *enhetsfront* för att *med framgång* försvara våra intressen. Minister Vandervelde, vi understödjer de i Er plattform upptagna kraven för arbetarna; men vi förklarar öppet: vi tar dessa krav *på allvar*, vi vill ha handling och inte tomma ord, och därför förenar vi hundratusentals arbetare *till kamp* för dessa krav!

Därigenom att kommunisterna i de länder, där det finnes en socialdemokratisk regering, utnyttjar motsvarande delkrav ur de socialdemokratiska partiernas egen plattform och de socialdemokratiska ministrarnas vallöften som utgångspunkt för gemensamma aktioner med socialdemokratiska partier och organisationer, kan de sedan lättare utveckla en kampanj för upprättandet av enhetsfront på grundvalen av en rad andra av massornas krav i kampen mot kapitalets offensiv, mot fascismen och krigsfaran.

Vidare måste man ha i sikte, att om gemensamma aktioner med de socialdemokratiska partierna och organisationerna i allmänhet kräver av kommunisterna en allvarlig, motiverad kritik av socialdemokratin i dess egenskap av ideologiskt och praktiskt uttryck för blockpolitiken med borgarklassen, kräver ett outtröttligt och kamratligt klagörande av kommunismens program och paroller för de socialdemokratiska arbetarna, så är denna uppgift särskilt viktig just i de länder där det finnes en socialdemokratisk regering.

Kampen för facklig enhet,

Kamrater! Förverkligandet av den fackliga enheten både nationellt och internationellt måste bli en av de viktigaste etapperna i enhetsfrontens befastande.

Som känt har de reformistiska ledarnas splittringstaktik genomförts med största skärpa inom fackföreningarna. Detta är även förståeligt: här fann deras blockpolitik med borgarklassen sin praktiska fulländning direkt på arbetsplatsen, på bekostnad av arbetarmassans livsintressen. Detta ledde naturligtvis till att de revolutionära arbetarna under kommunisternas ledning utsatte denna praxis för en skarp kritik och reste sig till motstånd mot den. Därför utspelade sig den häftigaste kampen mellan kommunismen och reformismen på det fackliga området.

Ju svårare och mera komplicerat kapitalismens läge blev, dess mera reaktionär var den politik, som Amsterdam-fackföreningarnas ledare förde och dess mera aggressiva var deras åtgärder mot alla oppositionella element inom fackföreningarna. Inte ens den fascistiska diktaturens upprättande i Tyskland och den skärpta kapitaloffensiven i alla kapitalistiska länder mildrade denna aggressivitet. Är det inte karakteristiskt, att endast under året 1933 de skändligaste cirkulär utsändes i England, Holland, Belgien och Sverige för att få kommunisterna och de revolutionära arbetarna uteslagna ur fackföreningarna? I England utsändes år 1933 ett cirkulär, vari fackföreningarnas lokalavdelningar förbjöds att inträda i antikrigs- och andra revolutionära organisationer. Detta var upptakten till det berömda "svarta cirkuläret", som fackföreningarnas generalråd utsände och vari varje facklig samorganisation, som intar representanter, "vilka på ett eller annat sätt har med kommunistiska organisationer att göra", förklarades olaglig. Och vad skall man säga om de tyska fackföreningarnas ledning, som tillgrep oerhörda repressalier mot de revolutionära elementen inom fackföreningarna!

Vår taktik får likväl inte rätta sig efter enskilda Amsterdam-fackföreningsledares uppträdande, vilka svårigheter detta uppträdande än skapar för klasskampen, utan framför allt därav *var arbetarmassorna befinner sig*. Och här måste vi öppet förklara: arbetet i fackföreningarna är alla kommunistiska partiers mest ömmande fråga. Vi måste verkligt få till stånd en tvärvändning i det fackliga arbetet och sätta frågan om kampen för facklig enhet i främsta rummet.

Redan för tio år sedan sade oss kamrat Stalin:

"Vari ligger den västeuropeiska socialdemokratins styrka? Däri att den stödjer sig på fackföreningarna.

Vari ligger våra västeuropeiska kommunistiska partiers svaghet?

Däri att de ännu inte fått till stånd en intim anknytning till fackföreningarna, och en del element av dessa kommunistiska partier vill inte knyta an till fackföreningarna. Därför består de västeuropeiska kommunistiska partiernas huvuduppgift under nuvarande ögonblick i att utveckla och fullfölja kampanjen för en enhetlig fackföreningsrörelse. Alla kommunister utan undantag måste inträda i fackföreningarna och där föra ett systematiskt, tålmodigt arbete för att sammansvetsa arbetarklassen mot kapitalet och på så sätt uppnå, att de kommunistiska partierna kan stödja sig på fackföreningarna.”¹

Har denna kamrat Stalins anvisning blivit uppfylld? Nej, kamrater, den har inte blivit uppfylld.

Många av våra kamrater ignorerade arbetarnas draging till fackföreningarna, och på grund av svårigheterna för arbetet inom Amsterdam-fackföreningarna undvek de denna komplicerade uppgift. De talade oupphörligt om krisen inom Amsterdam-fackföreningarna, och därom att arbetarna lämnade fackföreningarna, och de förbisåg det faktum att fackföreningarna efter en viss nedgång i början av den ekonomiska världskrisen ånyo började växa. Det säregna i fackföreningsrörelsen bestod just däri, att bourgeoisins offensiv mot fackföreningarnas rättigheter och försöken att i en del länder (Polen, Ungern o. s. v.) likrikta fackföreningarna samt socialförsäkringens inskränkning och lönesänkningarna tvingade arbetarna att, ehuru de reformistiska fackföreningsledarna inte gjorde motstånd mot dessa åtgärder, sluta sig ändå fastare omkring fackföreningarna, ty arbetarna ville och vill i fackföreningarna se en kampduglig försvarare av sina mest brännande klassintressen. Härav förklaras det faktum, att de flesta Amsterdam-fackföreningarna – i Frankrike, i Tjeckoslovakien, i Belgien, Sverige, Holland, Schweiz o. s. v. – under de senaste åren ökat sitt medlemsantal. Den amerikanska Landsorganisationen (A. F. of Labor) har även under de två senaste åren betydligt ökat sitt medlemsantal.

Om de tyska kamraterna bättre hade förstått det fackliga arbetets betydelse, varom kamrat Thälmann upprepade gånger talat, så skulle vi säkert ha haft ett bättre läge i fackföreningarna än fallet var vid den fascistiska diktaturens makttillträde. Vid slutet av 1932 tillhörde endast 10 % av partimedlemmarna de fria fackföreningarna – ehuru kommunisterna efter Kommunistiska Internationals VI kongress stod i spetsen för en hel rad strejker. I tidningarna skrev våra kamrater om nödvändigheten att ägna 90 % av våra krafter åt arbetet i fackföreningarna, men i praktiken koncentrerades allt på den revolutionära fackföreningsoppositionen, som faktiskt avsåg att ersätta fackföreningarna. Och efter Hitlers makterövring? Under loppet av två år motsatte sig våra kamrater hårdnackat och systematiskt den riktiga parollen om kamp för de fria fackföreningarnas återupprättande.

Jag skulle kunna anföra liknande exempel från nästan alla andra kapitalistiska länder.

Men vi har även en första allvarlig vinning i kampen för den fackliga rörelsens enhet i de europeiska länderna. Jag syftar på det lilla Österrike, där en basis för en illegal fackföreningsrörelse skapats på det kommunistiska partiets initiativ. Efter februaristriderna framförde socialdemokraterna med Otto Bauer i spetsen parollen: ”De fria fackföreningarna kan återupprättas först efter fascismens fall”. Kommunisterna tog itu med arbetet för fackföreningarnas återupprättande. Varje fas av detta arbete var ett stycke levande enhetsfront för det österrikiska proletariatet. Det framgångsrika återupprättandet av de fria fackföreningarna under de illegala förhållandena var ett allvarligt nederlag för fascismen. Socialdemokraterna stod vid skiljevägen. En del av dem försökte att föra underhandlingar med regeringen. En annan del bildade, när de såg våra framgångar, egna, parallella, illegala

¹ Stalin, ”Resultaten av R.K.P.(b):s XIV partikonferens”, 1925.

fackföreningar. Men det kunde endast finnas en väg: *antingen kapitulation för fascismen eller gemensam kamp mot fascismen – genom facklig enhet*. Under massornas tryck beslöt sig den vacklande ledningen i de parallella fackföreningarna, vilka bildats av de f. d. fackliga ledarna, att gå med på sammanslutning. Grundvalen för denna sammanslutning är oförsonlig kamp mot kapitaloffensiven och fascismen samt tryggheten av demokrati inom fackföreningarna. Vi hälsar denna sammanslutning, kamrater, som är den första efter fackföreningsrörelsens formella klyvning efter kriget och som därför har internationell betydelse.

Enhetsfronten i Frankrike utgjorde utan tvivel en gigantisk impuls till den fackliga enhetens förverkligande: CGT:s ledare hämmade och hämmar på alla sätt enhetens förverkligande, och undanskymmer huvudfrågan, frågan om fackföreningarnas klasspolitik, med frågor av underordnad, andrangseller formell betydelse. En obestridd framgång i kampen för facklig enhet var bildandet av lokala enhetsförbund, vilka t. ex. hos järnvägsmännen omfattade tre fjärdedelar av de båda fackföreningarnas medlemsantal.

Vi är avgjort för återupprättandet av facklig enhet i varje land och i internationell omfattning.

Vi är för en enhetlig fackförening inom varje produktionsgren.

Vi är för en enhetlig facklig landsorganisation i varje land. Vi är för enhetliga internationella fackliga sammanslutningar efter industrier.

Vi är för enhetliga klassfackföreningar som ett av arbetarklassens viktigaste bålverk mot kapitalets offensiv och fascismen. Därvid ställer vi endast följande villkor för fackorganisationernas sammanslutning: kamp mot kapitalet, kamp mot fascismen och demokrati inom fackföreningarna.

Tiden väntar inte. För oss är frågan om fackföreningsrörelsens enhet såväl nationellt som internationellt en fråga som gäller den stora saken om vår klass' sammanslutning till en mäktig enhetlig fackorganisation mot klassfienden. Vi hälsar det förslag, som Röda Fackföreningsinternationalen strax före 1 maj i år gjorde för Amsterdaminternationalen – att gemensamt dryfta frågan om villkoren, metoderna och formerna för en sammanslutning av den internationella fackföreningsrörelsen. Amsterdaminternationalens ledare avvisade detta förslag med det utslitna argumentet, att den fackliga rörelsens enhet är möjlig endast inom Amsterdaminternationalens led, vilken, i förbigående sagt, nästan uteslutande omfattar en del av de europeiska ländernas fackliga organisationer.

Men kommunisterna, som arbetar inom fackföreningarna, måste outtröttligt fortsätta arbetet för fackföreningsrörelsens enhet. Det är de röda fackföreningarnas och RFI:s uppgift att göra allt som står i deras makt för att den stunden må komma så fort som möjligt, då alla fackföreningar gemensamt går till kamp mot kapitaloffensiven och fascismen, för att upprätta fackföreningsrörelsens enhet trots det hårdnackade motståndet från Amsterdaminternationalens reaktionära ledare. Härvid måste de röda fackföreningarna och RFI få vårt allsidiga understöd.

I de länder, där det finnes små röda fackföreningar, rekommenderar vi dem att arbeta för anslutning till de stora reformistiska förbunden och därvid kräva rätt att förfäktas sin egen uppfattning och återintagande av alla uteslutna. I de länder, där stora fackföreningar finns och vid sidan av dem reformistiska fackföreningar, förordar vi inkallande av en *enhetskongress* på grundvalen av en plattform, som går ut på kamp mot kapitaloffensiven och tryggheten av *fackföreningsdemokratin*.

Det måste eftertryckligt betonas, att en kommunistisk arbetare, en revolutionär arbetare, som inte tillhör sitt yrkes massomfattande fackförbund, som inte kämpar för att förvandla den

reformistiska fackföreningen till en verklig klassfackförening, som inte kämpar för fackföreningsrörelsens enhet på klasskampens grundval – en sådan kommunistisk arbetare, en sådan revolutionär arbetare har inte uppfyllt sin främsta proletära plikt. (*Bifall.*)

Enhetsfronten och ungdomen.

Kamrater! Jag har redan påvisat, vilken betydelse ungdomens indragande i de fascistiska organisationerna hade för fascismens seger. När vi talar om ungdomen måste vi öppet förklara: vi har försummat vår uppgift att draga in den arbetande ungdomens massor i kampen mot kapitaloffensiven, mot fascismen och mot krigsfaran; vi har försummat denna uppgift i en rad länder. Vi har underskattat den oerhörda betydelse, som ungdomen har i kampen mot fascismen. Vi har inte alltid tagit hänsyn till ungdomens särskilda ekonomiska, politiska och kulturella intressen. Vi har inte heller ägnat ungdomens revolutionära uppfostran nödvändig uppmärksamhet.

Allt detta har fascismen utnyttjat mycket skickligt, och i en del länder, i synnerhet i Tyskland, har den samlat stora delar av ungdomen mot proletariatet. Man bör ha i sikte att fascismen inte lockar ungdomen till sig endast med den militära romantiken. En hel del föder och kläder den i sina militära avdelningar, andra skaffar den arbete, ja, den inrättar t. o. m. så kallade kulturella anstalter för ungdomen och försöker på detta sätt ingiva ungdomen tron, att den verkligen vill och kan skaffa den arbetande ungdomens massa kläder, föda och utbildning samt trygga den arbete.

I flera kapitalistiska länder är våra kommunistiska ungdomsförbund fortfarande sekteristiska och från massan isolerade organisationer. Deras huvudsvaghet består däri, att de fortfarande försöker att kopiera de kommunistiska partierna och deras arbetsformer och arbetsmetoder samt glömmer, att kommunistiska ungdomsförbundet *inte är ungdomens kommunistiska parti*. De tar inte tillräckligt hänsyn till, att KUF är en organisation, som har sina egna uppgifter. Dess arbets- och uppfostringsmetoder och -former måste vara anpassade till ungdomens konkreta nivå och behov.

Våra KUF-kamrater har visat oförgätliga exempel på hjältemod i kampen mot de fascistiska våldsdåden och den borgerliga reaktionen. Men de är ännu inte i stånd att konkret och energiskt rycka ungdomens massor undan det fientliga inflytandet. Det visar motståndet mot arbetet i de fascistiska massorganisationerna, som än i dag inte övervunnits, och det inte alltid riktiga sättet att närma sig den socialistiska och icke-kommunistiska ungdomen.

För allt detta är naturligtvis i hög grad även de kommunistiska partierna ansvariga, vilka måste leda och understödja de kommunistiska ungdomsförbunden i deras arbete. Ungdomsproblemet är ju inte bara det kommunistiska ungdomsförbundets problem. *Det är ett problem som gäller hela den kommunistiska rörelsen*. Ifråga om kampen för ungdomen måste de kommunistiska partierna och KUF-organisationerna i handling genomföra en avgörande vändning. I de kapitalistiska länderna är den kommunistiska ungdomsrörelsens huvuduppgift att djärvt gå in för *enhetsfrontens* förverkligande, för den arbetande unga generationens organisering och sammanslutning. Vilket väldigt inflytande på den revolutionära ungdomsrörelsen redan de första stegen i denna riktning har, visar *Frankrikes* och *Förenta staternas* exempel på senaste tid. Man behövde i dessa länder endast börja med att genomföra enhetsfronten för att genast vinna betydande framgångar. På den internationella enhetsfrontens område bör man i samband härmed beakta det framgångsrika initiativ till upprättande av internationell samverkan mellan alla *icke-fascistiska* ungdomsorganisationer, som tagits av Paris' antifascistiska och antikrigskommitté.

Dessa framgångar i ungdomens enhetsfrontrörelse under den senaste tiden visar även, att formerna för ungdomens enhetsfront inte bör användas schablonmässigt, att de inte ovill-

korligen måste vara de samma som vi har i de kommunistiska partiernas praktik. De kommunistiska ungdomsförbunden bör med alla medel sträva efter att sammansluta alla krafter, som ungdomens icke-fascistiska massorganisationer förfogar över och även vara beredda att bilda olika slags gemensamma organisationer för kamp mot fascismen, mot ungdomens oerhörda rättslöshet och militarisering, för den unga generationens ekonomiska och kulturella rättigheter, för att vinna denna ungdom, var den än befinner sig, för den antifascistiska fronten: i fabrikerna, i arbetstjänstlägren, på arbetsförmedlingen, i kasernerna och i flottan, i skolorna eller i olika idrotts-, kulturella och andra organisationer.

När våra KUF-kamrater utbygger och befäster det kommunistiska ungdomsförbundet måste de alltid sträva efter att bilda antifascistiska sammanslutningar av de kommunistiska och socialistiska ungdomsförbunden på klasskampens grundval.

Enhetsfronten och kvinnorna.

Kamrater! Arbetet bland de arbetande kvinnorna – arbeterskorna, de arbetslösa kvinnorna, bondkvinnorna och husmödrarna – har blivit underskattat i icke ringare grad än arbetet bland ungdomen. Men medan fascismen fräntager ungdomen mera än den tager från andra, förslavar den kvinnan särskilt hänsynslöst och cyniskt. Den vädjar till de ömmaste känslorna hos modern, husmodern och den självförsörjande arbeterskan, som inte vet vad morgondagen bringar dem. Fascismen uppträder i välgörarens roll, kastar åt den svältande familjen några usla allmosor och försöker därmed stilla den bitterhet, som särskilt framkallas hos de arbetande kvinnorna genom det oerhörda förslavande, som fascismen bringar dem. Den driver arbeterskan ur fabriken. Den skickar med våld nödlidande unga flickor ut på landet och tvingar dem att utan lön tjäna hos storbönderna och godsägarna. Fascismen lovar kvinnan ett lyckligt hem, men driver som ingen annan kapitalistisk regim kvinnan in på prostitutionens väg.

Kommunisterna och framför allt våra kommunistiska kvinnor måste ha i minnet, att kampen mot fascismen och mot kriget inte kan bli framgångsrik, om inte kvinnornas breda massor dragits in däri. Men detta kan inte uppnås endast genom agitation. Vi måste finna en möjlighet att utgående från varje konkret situation mobilisera de arbetande kvinnornas massor omkring deras brännande intressen och krav, till kamp mot dyrtiden och för lönehöjning på basen av principen ”lika lön för lika arbete”, mot massavskedanden, mot varje kränkning av kvinnans likaberättigande och mot det fascistiska förslavandet.

I vår strävan att draga in den arbetande kvinnan i den revolutionära rörelsen bör vi inte frukta för att i detta syfte bilda särskilda kvinnoorganisationer, där så är nödvändigt. Fördomen att det är nödvändigt att upplösa de under det kommunistiska partiets ledning stående kvinnoorganisationerna i de kapitalistiska länderna för att bekämpa ”kvinnoseparatismen” inom arbetarrörelsen, denna fördom har ofta gjort stor skada.

Man måste finna de enklaste och mest elastiska formerna för de revolutionära, de socialdemokratiska och de frisinnade mot kriget och fascismen riktade kvinnoorganisationernas kontakt och gemensamma kamp. Vi måste till varje pris uppnå, att arbeterskorna och de arbetande kvinnorna kämpar skuldra vid skuldra med sina klassbröder i arbetarklassens enhetsfront och i den antifascistiska folkfrontens led.

Den antiimperialistiska enhetsfronten.

I samband med det förändrade internationella och inre läget i alla koloniala och halvkoloniala länder vinner frågan om den antiimperialistiska enhetsfronten en utomordentlig betydelse.

Vid bildandet av en bred antiimperialistisk enhetlig kampfront i kolonierna och halvkolonierna måste man framför allt taga hänsyn till de olikartade förhållanden, i vilka

massornas antiimperialistiska kamp framträder, den nationella frihetsrörelsens mognadsgrad, proletarietets roll i denna rörelse och det kommunistiska partiets inflytande på de breda massorna.

Frågan står annorlunda i Brasilien än i Indien, i Kina o. s. v.

I *Brasilien* måste kommunistiska partiet, som lagt en riktig grundval för utvecklandet av en antiimperialistisk enhetsfront genom att bilda den Nationella befrielsealliansen, sätta in alla sina krafter och utvidga denna front genom att i främsta rummet dra in böndernas miljonmassor, genom att bilda formationer för en revolutionär folkarmé, som är revolutionen trogen ända till slutet, och genom att bringa den Nationella befrielsealliansen till makten.

I *Indien* måste kommunisterna understödja alla antiimperialistiska massaktioner, utvidga dem och delta i dem, t. o. m. i sådana som ledes av nationalreformisterna. Bevarande sin politiska och organisatoriska självständighet måste de aktivt arbeta inom de organisationer som deltar i Indiens nationalkongress och främja utkristalliseringen av en nationalrevolutionär flygel inom dessa organisationer för att ytterligare utvidga den nationella befrielsekampen mot den brittiska imperialismen bland Indiens folk.

I *Kina*, där folkrörelsen redan lett till bildande av sovjetområden på ett betydande territorium av landet och till organisation av en mäktig Röd armé, har den japanska imperialismens plundringsoffensiv och Nanking-regeringens förräderi satt det stora kinesiska folkets nationella existens på spel. Endast de kinesiska sovjeterna kan uppträda som ett förenande centrum i kampen mot Kinas förslavande och uppdelning av imperialisterna, som ett förenande centrum, vilket kommer att samla alla antiimperialistiska krafter kring det kinesiska folkets nationella befrielsekamp.

Vi godkänner därför vårt modiga kinesiska kommunistiska broderpartis initiativ för bildandet av den mest omfattande antiimperialistiska enhetsfront mot den japanska imperialismen och dess kinesiska agenter, en enhetsfront med alla de organiserade krafter, som existerar på Kinas territorium och som är beredda att verkligen kämpa för sitt lands och sitt folks räddning.

Jag är övertygad om, att jag uttrycker hela vår kongress' känslor och tankar, då jag förklarar: i hela det revolutionära världsproletariatets namn sänder vi vår flammande broders-hälsning till alla Kinas sovjeter, till det kinesiska revolutionära folket. (*Stormande bifall, alla reser sig.*) Vi sänder vår flammande brodershälsning till Kinas i tusen strider provade Röda armé. (*Stormande bifall.*) Och vi försäkrar det kinesiska folket, att vi är fast beslutna att understödja dess kamp för fullständig befrielse från alla imperialistiska rövare och deras kinesiska agenter. (*Stormande bifall, alla reser sig. Ihållande applåder. Hälsningsrop från delegaterna.*)

Om enhetsfrontsregeringen.

Kamrater! Vi har satt en beslutsam, djärv kurs på arbetarklassens enhetsfront och är beredda att genomföra den med all konsekvens.

Om man frågar oss, huruvida vi kommunister står på enhetsfrontens grundval endast i kampen för delkraven eller om vi är beredda att dela ansvaret även när det blir fråga om att bilda en regering på enhetsfrontens grundval, så kommer vi i fullt medvetande om ansvaret att säga: ja, vi räknar med att en sådan situation kan inträda, att det inte bara blir möjligt utan även nödvändigt att i proletarietets intresse bilda en *den proletära enhetsfrontens eller den antifascistiska folkfrontens regering*. (*Bifall.*) Och i så fall kommer vi att utan vacklan träda in för en sådan regerings bildande.

Jag talar här inte om en regering, som kan bildas efter den proletära revolutionens seger. Det är naturligtvis inte uteslutet, att i ett eller annat land strax efter det revolutionära störtandet av

bourgeoisin en sovjetregering kan bildas på basen av ett regeringsblock mellan det kommunistiska partiet och ett bestämt parti (eller dess vänsterflygel), som deltar i revolutionen. De ryska bolsjevikernas segerrika parti intog som känt efter oktoberrevolutionen även representanter för vänstersocialistrevolutionärerna i sovjetregeringen. Detta var en säregenhet hos den första sovjetregeringen efter oktoberrevolutionens seger.

Det är inte fråga om ett sådant fall, utan om ett eventuellt bildande av en enhetsfrontsregering på tröskeln till och före sovjetrevolutionens seger.

Vad är detta för en regering? Och i vilken situation kan det bli fråga om en sådan?

Det är framför allt en *kampregering mot fascismen och reaktionen*. Det måste vara en regering, vilken uppstått som resultat av enhets frontrörelsen och som på intet sätt inskränker det kommunistiska partiets och arbetarklassens massorganisationers verksamhet, utan tvärtom, som vidtager energiska åtgärder mot de kontrarevolutionära finansmagnaterna och deras fascistiska agenter.

I det lämpliga ögonblicket kommer det kommunistiska partiet, i ett givet land, stött på den växande enhetsrörelsen, att uppträda för bildandet av en sådan regering på grundvalen av en bestämd antifascistisk plattform.

Under vilka objektiva förutsättningar blir det möjligt att bilda en sådan regering? På denna fråga kan man i en helt allmän form ge följande svar: under förutsättningen av en *politisk kris*, när de härskande klasserna inte längre är i stånd att komma tillrätta med den antifascistiska massrörelsens mäktiga uppsving. Detta är likväl endast ett allmänt perspektiv, utan vilket bildandet av en enhetsfrontsregering i praktiken knappast blir möjligt. Endast om *bestämda förutsättningar* är förhanden kan frågan om bildandet av en sådan regering komma på dagordningen som en politiskt *nödvändig* uppgift. Det synes mig, att härvid följande förutsättningar framför allt förtjänar att beaktas:

för det första, när bourgeoisins statsapparat redan blivit tillräckligt *desorganiserad* och *paralyserad*, så att bourgeoisin inte är i stånd att hindra bildandet av en kampregering mot reaktionen och fascismen;

för det andra, när de arbetandes bredaste massor, särskilt massfackföreningarna, går till storm *mot fascismen och reaktionen*, men *ännu inte är beredda* att gå till uppror för att *under det kommunistiska partiets ledning kämpa för erövringen av sovjetmakten*;

för det tredje, när differentieringen och radikaliseringsin inom socialdemokratins och övriga i enhetsfronten delaktiga partiers led redan nått därhän, att en betydande del av dem kräver *skoningslösa åtgärder mot fascisterna och de andra reaktionärerna*, att de kämpar tillsammans med kommunisterna mot fascismen och öppet uppträder mot den reaktionära, mot kommunismen fientligt inställda delen av sitt parti.

När och i vilka länder ett läge faktiskt kommer att inträda då dessa förutsättningar i tillräcklig grad är förhanden, kan man inte säga i förväg, men då en sådan möjlighet inte är *utesluten i något enda kapitalistiskt land*, så bör vi taga den i räkningen och inte endast orientera och förbereda oss själva därför, utan även på ett erforderligt sätt orientera arbetarklassen.

Det faktum att vi i dag överhuvud dryftar denna fråga, står naturligtvis i samband med vår uppskattning av läget och de närmaste utvecklingsperspektiven och likaså med den faktiska tillväxten av enhetsfrontrörelsen i en rad länder under den senaste tiden. I över tio år har läget i de kapitalistiska länderna varit sådant, att Kommunistiska Internationalen inte behövt dryfta frågor av denna art.

Ni erinrar er, kamrater, att frågan om parollen, arbetar- eller *arbetar- och bonderegering* behandlades på vår IV kongress år 1922 och även på V kongressen år 1924. Ursprungligen rörde det sig härvid i huvudsak om en fråga, som är analog med den vi i dag behandlar. De debatter rörande denna fråga, som då fördes inom Kommunistiska Internationalen och i synnerhet de politiska *fel*, som därvid gjordes, har än i dag betydelse när det gäller att *skärpa vår vaksamhet gentemot faran för avvikelser åt höger och åt "vänster" från den bolsjevistiska linjen i denna fråga*. Jag skall därför i korta drag påvisa några av dessa fel för att av dem dra de nödvändiga lärdomarna för våra partiers politik av i dag.

Den *första* gruppen av fel berodde därpå, att frågan om en arbetarregering inte klart och fast förknippades med förefintligheten av en politisk kris. Därför kunde *högeropportunisterna* tolka saken så, att man i vilken som helst, så att säga "normal" situation kunde sträva efter att bilda en av det kommunistiska partiet understödd arbetarregering. *Ultravänstern* däremot erkände endast en sådan arbetarregering, som kan bildas genom ett väpnat uppror, *efter* bourgeoisins störtande. Både det ena och det andra var oriktigt, och därför betonar vi nu – för att undvika ett uppreparande av liknande fel – *så eftertryckligt*, att *noggrann hänsyn* måste tagas till de särskilda förutsättningar under den politiska krisen och under uppsvinget i massrörelsen, då bildandet av en enhetsfrontsregering kan visa sig vara möjlig och politiskt nödvändig.

Den andra gruppen av fel berodde på, att frågan om arbetarregeringen inte förknippades med utvecklandet av den *proletära enhetsfrontens* kämpande *massrörelse*. Därför hade *högeropportunisterna* möjlighet att förvränga frågan och reducera den till en principiös taktik av blockbildning med de socialdemokratiska partierna på basen av rent parlamentariska kombinationer. Ultravänstern däremot ropade: "Inga koalitioner med den kontrarevolutionära socialdemokratin!" och betraktade alla socialdemokrater som kontrarevolutionärer.

Både det ena och det andra var oriktigt, och vi framhäver nu å ena sidan, att vi alls inte önskar en sådan "arbetarregering", som helt enkelt skulle vara en utvidgad socialdemokratisk regering. Vi föredrager t. o. m. att avstå från namnet "arbetarregering" och *talat om en enhetsfrontsregering*, som till sin politiska karaktär är något helt annat, principiellt annat än alla socialdemokratiska regeringar, vilka vanligen kallar sig "arbetarregeringar". Medan en socialdemokratisk regering är ett verktyg för samarbetet med borgarklassen för det kapitalistiska systemets upprätthållande, är *enhetsfrontsregeringen* ett organ för det proletära revolutionära avantgardets samarbete med andra antifascistiska partier i hela det arbetande folkets intresse, en kampregering mot fascismen och reaktionen. Det är klart, att vi här har två i *grund och botten olika saker*.

Å andra sidan betonar vi, att det är nödvändigt att *se skillnaden mellan socialdemokratins två olika läger*. Som jag redan påvisade, existerar det ett reaktionärt läger av socialdemokratin, men därjämte existerar och växer även ett läger av vänstersocialdemokrater (utan citations-tecken), av arbetare som revolutioneras. Den avgörande skillnaden mellan dem består i praktiken i deras inställning till arbetarklassens enhetsfront. De reaktionära socialdemokraterna är emot enhetsfronten; de förtalar enhetsfrontrörelsen, saboterar och demoraliserar den, ty den undergräver deras blockpolitik med borgarklassen. Vänstersocialdemokraterna är *för enhetsfronten*; de försvarar, utvecklar och stärker enhetsfrontrörelsen. Då denna enhetsfrontrörelse är en kamprörelse mot fascismen och reaktionen, så kommer den att bli en ständig kraft som driver enhetsfronts-regeringen till kamp mot den reaktionära bourgeoisin. Ju starkare denna massrörelse utvecklar sig, dess större kraft kan den även förläna regeringen i kampen mot reaktionärerna. Och ju bättre denna massrörelse blir organiserad *underifrån*, ju mera omfattande *nätet av utom partierna stående klassorgan för enhetsfronten blir på arbetsplatserna*, bland de *arbetslösa*, i *arbetarstadsdelarna*, bland *småfolket i stad och på land*, dess större garanti får vi mot en eventuell urartning av enhetsfrontsregeringens politik.

Den tredje gruppen av oriktiga åsikter, som framträdde i de tidigare debatterna, gällde just "arbetarregeringens" praktiska politik. Högeropportunisterna gjorde gällande, att "arbetarregeringen" måste hålla sig inom "den borgerliga demokratins ram" och följaktligen inte fick företaga några som helst åtgärder, som överskrider denna ram. Ultravänstern avvisade däremot faktiskt varje försök att bilda en enhetsfrontsregering.

År 1923 kunde man i *Sachsen och Thüringen* se en åskådlig bild av en högeropportunistisk "arbetarregering" i praktiken. Kommunisters inträde i den sachsiska regeringen tillsammans med vänstersocialdemokraterna (Zeigner-gruppen), var i och för sig intet fel, tvärtom, denna åtgärd rättfärdigades fullt ut av den revolutionära situationen i Tyskland. Men när kommunisterna deltog i regeringen skulle de framför allt ha använt sina positioner till att beväpna proletariatet. Detta gjorde de inte. De lade inte ens beslag på en enda av de rikas lägenheter, ehuru bostadsbristen bland arbetarna var så stor att många av dem inte hade tak över huvudet åt hustru och barn. De gjorde heller ingenting för att organisera en revolutionär massrörelse bland arbetarna. Överhuvud uppförde de sig som vanliga parlamentariska ministrar "inom den borgerliga demokratins ram". Som känt var detta resultatet av Brandlers och hans meningsfränders opportunistiska politik. Det slutade med en sådan bankrutt, att vi än i dag är tvungna att framställa den sachsiska regeringen som ett klassiskt exempel på, hur revolutionärer inte får uppföra sig i en regering.

Kamrater! Vi kräver en helt annan politik av varje enhetsfrontsregering. Vi kräver att den skall genomföra bestämda, revolutionära grundkrav som motsvarar situationen, t. ex. kontroll av produktionen, kontroll av bankerna, upplösande av polisen och dess ersättande med en väpnad arbetarmilis o. s. v.

För femton år sedan manade oss Lenin att koncentrera hela vår uppmärksamhet på att "söka former för övergång eller närmande till den proletära revolutionen". Möjligen kommer en enhetsfrontsregering i en rad länder att visa sig vara en av de viktigaste övergångsformerna. "Vänster"-doktrinärerna har alltid förbigått denna Lenins anvisning. Som inskränkta propagandister har de alltid talat endast om "målet", utan att bekymra sig om "övergångsformerna". Högeropportunisterna åter har försökt att skapa ett "demokratiskt mellanstadium" mellan bourgeoisins diktatur och proletariatets diktatur för att bland arbetarna väcka illusionen, att man på ett fredligt parlamentariskt sätt kunde promenera över från den ena diktaturen till den andra. Detta fiktiva "mellanstadium" kallade de även "övergångsstadium" och åberopade sig t. o. m. på Lenin! Men det var inte svårt att avslöja detta skoj: Lenin talade ju om övergångsform och närmande till den "proletära revolutionen", d. v. s. till störtandet av bourgeoisins diktatur, och inte om något slags övergångsform mellan den borgerliga och den proletära diktaturen.

Varför tillmätte Lenin övergångsformen till den proletära revolutionen en så utomordentlig betydelse? Därför att han därvid hade i sikte "alla stora revolutioners grundlag", den lagen att enbart propaganda och agitation inte är i stånd att ersätta massornas egen politiska erfarenhet, när det gäller att verkligen draga de arbetandes breda massor över på den revolutionära förtruppens sida, varförutan en segerrik kamp om makten är omöjlig. Ett vanligt vänsterfel är den föreställningen, att det så snart en politisk (eller revolutionär) kris uppstått, vore tillräckligt att den kommunistiska ledningen framförde det revolutionära upprorets paroll för att de stora massorna skulle följa denna paroll. Nej, t. o. m. vid en sådan kris är massorna långt ifrån alltid beredda därtill. Det har vi sett av Spaniens exempel. För att hjälpa miljonmassorna att så fort som möjligt på grund av egen erfarenhet lära sig vad de bör göra, var den avgörande utvägen står att finna och vilket parti som förtjänar deras förtroende – därtill är både övergångsparoller och även särskilda "former av övergång eller närmande till den proletära revolutionen" nödvändiga. Annars kan de stora folkmassorna, som är fångna i småborgerliga demokratiska illusioner och traditioner, vackla, tveka och förirra sig t. o. m. vid en revolu-

tionär situation utan att finna vägen till revolutionen – och sedan råka under de fascistiska bödlarnas slag.

Därför räknar vi med möjligheten, att man vid en politisk kris kan bilda en antifascistisk enhetsfrontsregering. I den mån en sådan regering verkligen kommer att föra kamp mot folkets fiender och medger arbetarklassen och kommunistiska partiet aktionsfrihet, kommer vi kommunister att på allt sätt understödja den och såsom revolutionens soldater kommer vi härvid att kämpa *i den främsta eldlinjen*. Men vi säger öppet till massorna:

Den slutgiltiga räddningen kan denna regering inte bringa. Den är inte i stånd att störta utsugarnas klassvälde och kan därför inte heller slutgiltigt avlägsna faran av den fascistiska kontrarevolutionen. Följaktligen måste man *förbereda sig till den socialistiska revolutionen!* Endast *sovjetmakten* kan bringa räddning!

Vid värderingen av världslägets nuvarande utveckling ser vi, att den *politiska krisen* mognar i en hel rad länder. Detta skänker vår kongress' fasta beslut i frågan om enhetsfronts-regeringen en stor aktualitet och vikt.

Om våra partier förstår att på ett bolsjevistiskt sätt utnyttja möjligheten att bilda en enhetsfrontsregering och kampen omkring dess bildande, förstår att utnyttja en sådan regerings maktperiod till att *revolutionärt förbereda massorna*, så blir detta det *bästa politiska rättfärdigandet* för vår kurs på att bilda en enhetsfrontsregering.

Om den ideologiska kampen mot fascismen.

En av de svagaste sidorna i våra partiers antifascistiska kamp består däri, att de *inte tillräckligt och i rätt tid reagerar mot fascismens demagogi* och ända tills i dag fortsätter att behandla kampen mot den fascistiska ideologin med ringaktning. Många kamrater trodde inte, att en så reaktionär avart av den borgerliga ideologin, som fascismens ideologi, vilken i sin orimlighet ofta stegras ända till vanvett, överhuvud är i stånd att få inflytande på massorna. Det var ett stort fel. Kapitalismens långt gångna ruttenhet tränger in i själva mörket av dess ideologi och kultur, och de stora folkmassornas förtvivlade läge gör vissa skikt mottagliga för smitta från de ideologiska avfallen av denna förruttnelseprocess.

Omfattningen av fascismens ideologiska smitta får vi i intet fall underskatta. Vi måste tvärtom å vår sida utveckla en omfattande ideologisk kamp på grundvalen av en klar, populär argumentation, genom att noga överväga och riktigt beakta det egenartade i folkmassornas nationella psykologi.

Fascisterna rotar igenom varje folks hela *historia* för att framställa sig som efterföljare och fortsättare av allt det upphöjda och hjältemodiga i dess förflutna, och allt som varit förnedrande och kränkande för folkets nationalkänsla utnyttjar de som vapen mot fascismens fiender. I Tyskland utges hundratals böcker, som bara har en uppgift: att på fascistiskt maner förfalska det tyska folkets historia. De nybakade fascistiska historikerna försöker framställa Tysklands historia så: som en röd tråd löper under 2000 år, i kraft av någon slags "historisk lagbundenhet", en utvecklingslinje som leder till framträdandet av en nationell "räddare" på den historiska scenen, av det *tyska* folkets "Messias", den bekante "korpralen" av *österrikisk* härstamning! I dessa böcker framställs det tyska folkets största män i förgången tid som fascister, och de stora bonderörelserna framställas som den fascistiska rörelsens direkta förelöpare.

Mussolini bemödar sig krampaktigt att slå kapital av Garibaldi's hjältegestalt. De franska fascisterna korar jungfrun av Orleans till sin hjältinginna. De amerikanska fascisterna appellerar till det amerikanska frihetskrigets traditioner, till minnet av Washington och Lincoln. De

bulgariska fascisterna utnyttjar den nationella frihetsrörelsen på sjuttioalet och dess av folket älskade hjältar Wasil Levski, Stefan Karadsh o. s. v.

De kommunister som tror, att allt detta inte rör arbetarklassen, som inte gör någonting för att historiskt riktigt, i verkligt marxistisk, i leninistisk-marxistisk, i Lenins och Stalins anda upplysa de arbetande massorna om deras eget folks förflutna, *för att förknippa deras nuvarande kamp med sitt folks revolutionära traditioner från förgångna tid* – sådana kommunister överlämnar frivilligt allt det värdefulla i nationens förflutna åt de fascistiska förfalskarna för att fördumma folkmassorna. (*Bifall.*)

Nej, kamrater! *Varje viktig fråga rör oss, inte bara de frågor som har att göra med nutiden och framtiden, utan även de som har att göra med vårt folks forntid.* Vi kommunister driver ju inte en trångsynt politik till förmån för arbetarnas skråintressen. Vi är inga inskränkta fackföreningsfunktionärer eller ledare av medeltida hantverkar- och gesällgillen. Vi är representanter för den viktigaste och största klassen i det moderna samhället och dess klassintressen – för arbetarklassen, som är kallad att frigöra mänskligheten från det kapitalistiska systemets lidanden, för arbetarklassen, som redan avkastat kapitalismens ok på en sjättedel av jordklotet och här är regerande klass. Vi försvarar alla utsugna arbetande skiktets livsintressen, d. v. s. den överväldigande majoriteten i varje kapitalistiskt land.

Vi kommunister är *oförsonliga principiella* motståndare till den borgerliga nationalismen i alla dess schatteringar. Men vi är *inga anhängare av den nationella nihilismen* och får aldrig uppträda som sådana. Uppgiften att uppfostra arbetarna och alla arbetande i den proletära internationalismens anda är en av varje kommunistiskt partis grundläggande uppgifter. Men den som tror, att detta berättigar eller t. o. m. nödgar honom att förakta de breda arbetande massornas alla nationella känslor, han är långt från den verkliga bolsjeviken och har inte förstått någonting av Lenins och Stalins lära i den nationella frågan. (*Bifall.*)

Lenin, som alltid och konsekvent bekämpade den borgerliga nationalismen, har i sin artikel ”Om storryssarnas nationalstolthet”, år 1914 gett oss ett exempel på hur frågan om de nationella känslorna riktigt skall behandlas. Han skrev:

”Är då känslan av nationalstolthet främmande för oss, klassmedvetna storryska proletärer? Naturligtvis inte! Vi älskar vårt språk och vår hembygd, vi arbetar i första rummet för att dess arbetande massor (d. v. s. nio tiondelar av *dess* befolkning) skall höjas till ett medvetet liv värdigt demokrater och socialister. Det smärtnar oss mest att se och känna, vilka våldsdåd, vilket förtryck och vilka smädelser vår sköna hembygd utsättes för av tsarbödlarna, godsägarna och kapitalisterna. Vi är stolta över, att dessa våldsdåd har framkallat motstånd i vår mitt, i storryssarnas läger, och att Radisjtev, dekabristerna och de intellektuella revolutionärerna från 70-talet har framgått ur *detta* läger, att den storryska arbetarklassen år 1905 skapade ett mäktigt, revolutionärt massparti...

Vi är uppfyllda av nationell stolthetskänsla, ty den storryska nationen har *även* frambragt en revolutionär klass, har *även* bevisat, att den är i stånd att skänka mänskligheten stora förebilder i kampen för friheten och för socialismen, och inte bara stora pogromer, många galgar och tortyrkammare, mången hungersnöd och stort kryperi för präster, tsarer, godsägare och kapitalister.

Vi är uppfyllda av nationell stolthetskänsla, och just därför hatar vi *särskilt* vårt träldomsfyllda förflutna ... och vår träldomsfyllda nutid, där samma godsägare, understödda av kapitalisterna, för oss i krig för att kväva Polen och Ukraina, för att kuva de demokratiska rörelserna i Persien och Kina, för att stärka Romanovs, Bobrinskis, Purisjkevitjs & Co:s band, som är en skam för vår storryska nationalkänsla.”

Så skrev Lenin om nationalstoltheten.

Jag tror, kamrater, att jag inte handlade oriktigt under Leipzig-processen, när jag vid fascisternas försök att skymfa det bulgariska folket, som ett barbariskt folk, försvarade det bulgariska folkets arbetande massors nationella ära – försvarade dessa massor, som så hängivet kämpar mot de fascistiska usurpatorerna, de verkliga barbarerna och vildarna (*stormande och ihållande bifall*), och när jag förklarade, att jag inte har någon orsak att blygas för att jag är bulgar, utan att jag tvärtom är stolt över att vara en son av den hjältemodiga bulgariska arbetarklassen. (*Bifall.*)

Kamrater! Den proletära internationalismen måste så att säga ”acklimatisera” sig i varje land för att slå djupa rötter i hembygdens jord. De *nationella formerna* av den proletära klasskampen och arbetarrörelsen i de enskilda länderna står inte i motsägelse till den proletära internationalismen, tvärtom, just i dessa former kan man med framgång försvara även proletariatets *internationella intressen*.

Naturligtvis måste man överallt och i varje fall avslöja och konkret bevisat för massorna, att den fascistiska bourgeoisin under förevändningen att försvara de allmänna nationella intressena driver sin egoistiska politik, som går ut på det egna folkets förtryck och utsugning, på dess utplundring och förslavande av andra folk. Men man får inte inskränka sig härtill. Man måste samtidigt genom arbetarklassens kamp och genom det kommunistiska partiets aktioner visa, att proletariatet, som reser sig mot varje förslavande och mot varje nationellt förtryck, är den enda verkliga förkämpan för folkets nationella frihet och oavhängighet.

Proletariatets intressen i klasskampen mot det egna landets utsugare och förtryckare står inte i motsägelse till en fri och lycklig framtid för nationen. Tvärtom; den socialistiska revolutionen kommer att betyda nationens räddning och bana den vägen till ett högre uppsving. Därigenom, att arbetarklassen för närvarande bygger upp sina klassorganisationer och befäster sina positioner, att den försvarar de demokratiska fri- och rättigheterna, att den kämpar för att störta kapitalismen, redan därigenom kämpar den för nationens framtid.

Det revolutionära proletariatet kämpar för att rädda folkets kultur, för dess frigörande från det förruttnande monopolkapitalets fjättrar, från den barbariska fascismen, som våldför sig på den. *Endast* den proletära revolutionen kan förhindra kulturens undergång, kan bringa den till högsta blomstring som en verklig folkkultur – *nationell till formen och socialistisk till innehållet*, vilket försiggår inför våra ögon i Sovjetunionen under Stalins ledning. (*Bifall.*)

Den proletära internationalismen står inte i motsägelse till de arbetandes kamp för nationell, social och kulturell frihet i de olika länderna, utan den tryggar i stället genom den internationella proletära solidariteten och kampenheten det *understöd*, som är nödvändigt för segern i denna kamp. *Endast i det intimaste förbund* med den stora Sovjetunionens segerrika proletariat kan de kapitalistiska ländernas proletariat segra. *Endast* genom att kämpa hand i hand med proletariatet i de imperialistiska länderna kan kolonialfolken och de förtryckta nationella minoriteterna tillkämpa sig sin befrielse. Endast genom ett revolutionärt förbund mellan arbetarklassen i de imperialistiska länderna och den nationella frihetsrörelsen i kolonierna och de avhängiga länderna går vägen till den proletära revolutionens seger i de imperialistiska länderna, ty, såsom *Marx* har lärt oss, ”ett folk, som förtrycker andra folk, kan inte vara fritt”.

De kommunister, som tillhör en förtryckt, avhängig nation, kan inte med framgång uppträda mot chauvinismen inom sin egen nations led, om de inte samtidigt i den praktiska massrörelsen visar, att de faktiskt kämpar för sin nations frigörelse från ett främmande lands ok. Å andra sidan kan inte heller de kommunister, som tillhör en förtryckande nation, göra det som är nödvändigt för att uppfostra sin nations arbetande massor i internationalismens anda, *om de inte för* en energisk kamp mot den ”egna” bourgeoisins förtryckspolitik, för de nationers fullständiga självbestämmanderätt, som denna bourgeoisin förslavar. Om de inte gör detta, så

underlättar de inte heller de förtryckta nationernas frigörelse från deras nationalistiska fördomar.

Endast om vi kommer att handla i denna anda, om vi i hela vårt massarbete på ett övertygande sätt visar, att vi är lika fria både från nationell nihilism och borgerlig nationalism, endast i detta fall skall vi kunna föra en verkligt framgångsrik kamp mot fascisternas chauvinistiska demagogi.

Därför är en riktig och konkret tillämpning av den Leninska och Stalinska nationalitetspolitiken så utomordentligt viktig. Den är en *ovillkorlig förutsättning* för en framgångsrik kamp mot chauvinismen, detta huvudverktyg för fascismens ideologiska inflytande på massorna. (*Bifall.*)

III. De kommunistiska partiernas bevästande och kampen för proletariats politiska enhet.

Kamrater! I kampen för enhetsfrontens upprättande växer det kommunistiska partiets ledande roll utomordentligt. Endast det kommunistiska partiet är i själva verket initiativtagare, organisator och drivkraft för arbetarklassens enhetsfront.

De kommunistiska partierna kan trygga mobiliseringen av de arbetandes bredaste massor till enhetlig kamp mot fascismen och kapitaloffensiven endast genom att *allsidigt stärka sina egna led*, utveckla sitt initiativ och genomföra en marxistisk-leninistisk politik och genom en riktig, smidig taktik, som tar hänsyn till den konkreta situationen och styrkeförhållandena i klasskampen.

De kommunistiska partiernas stärkande.

Under perioden mellan VI och VII kongresserna har våra partier i de kapitalistiska länderna obestriddligt *vuxit och betydligt härdats*. Det vore likväl en ytterst farlig villfarelse, om man skulle slå sig till ro härmed. Ju mera arbetarklassens enhetsfront kommer att utvidgas, dess mera kommer nya, komplicerade uppgifter att dyka upp för oss och dess mera nödvändigt blir det för oss att arbeta på våra partiers politiska och organisatoriska stärkande. Proletariats enhetsfront skapar en arbetararmé, som kan fylla sin uppgift om den har en ledande kraft, som visar den målet och vägen. Denna ledande kraft kan *endast vara ett starkt, proletärt, revolutionärt parti*.

När vi kommunister sätter in alla våra krafter för enhetsfronten, så gör vi det inte av trångsynta grunder, för att värva nya medlemmar för de kommunistiska partierna. Vi måste allsidigt stärka de kommunistiska partierna och öka deras medlemsantal *just därför*, att vi allvarligt vill befästa enhetsfronten. De kommunistiska partiernas stärkande är inte ett snävt partiintresse, utan det ligger i hela arbetarklassens intresse.

De kommunistiska partiernas enhet, revolutionära sammansvetsning och kampduglighet är ett ytterst värdefullt kapital som inte bara tillhör oss, utan hela arbetarklassen. Vår beredvillighet att gå till kamp mot fascismen tillsammans med de socialdemokratiska partierna och organisationerna, förknippar vi och kommer vi att förknippa med en oförsonlig kamp mot socialdemokratismen som det ideologiska och praktiska uttrycket för blocket med bourgeoisin och följaktligen även mot denna ideologis inträngande i våra egna led. Vid ett djärvt och beslutsamt genomförande av enhetsfrontspolitiken stöter vi på hinder inom våra egna led, och dessa hinder måste till varje pris avlägsnas så fort som möjligt.

Efter Kommunistiska Internationals VI kongress genomfördes inom alla kommunistiska partier i de kapitalistiska länderna *en framgångsrik kamp mot tendensen att opportunistiskt*

anpassa sig till den kapitalistiska stabiliseringen och mot de reformistiska och legalistiska illusionernas smittofara.

Våra partier rensade sina led från alla slags högeropportunisterna och befäste därigenom sin bolsjevistiska enhet och kampduglighet. Däremot fördes kampen mot *sekteismen* mindre framgångsrikt och ibland inte alls. Sekteismen framträdde inte längre i primitiva öppna former, såsom den gjorde under de första åren av Kommunistiska Internationalens existens, utan den maskerade sig med att formellt erkänna de bolsjevistiska teserna och hämmade utvecklandet av en bolsjevistisk masspolitik. I vår tid är detta ofta inte längre en ”*barnsjukdom*”, såsom Lenin skrev, utan en *inrotad last*, och utan att vi befriat oss från den kan vi inte upprätta den proletära enhetsfronten och föra fram massorna från reformismens positioner till revolution.

I nuvarande situation är det *framför allt* sekteismen, den *självbelåtna* sekteismen, som vi kallar den i förslaget till resolution, vilken hindrar vår kamp för enhetsfrontens förverkligande, – sekteismen, belåten med sin *doktrinära inskränkthet*, sin isolering från massornas verkliga liv, belåten med sina *förenklade metoder* att lösa arbetarrörelsens mest invecklade frågor efter schablonmässiga recept, – sekteismen, som gör anspråk på att vara allvetande och försmår att taga lärdom av massorna, av arbetarrörelsens erfarenhet, – kort sagt, sekteismen för vilken allting är en barnlek. – Den självbelåtna sekteismen *vill och kan inte* begripa, att det kommunistiska partiets ledning av arbetarklassen inte uppnås av sig själv. Det kommunistiska partiets ledande roll i arbetarklassens strider måste erövras. Därtill behövs det inga deklamationer om kommunisternas ledande roll, utan därtill måste man *förtjäna, vinna arbetarmassornas förtroende* genom dagligt massarbete och en riktig politik. Detta är endast möjligt, om vi kommunister i vårt politiska arbete allvarligt tar hänsyn till den verkliga nivån i massornas klassmedvetande och till graden av deras revolutionering, om vi nyktert värderar den konkreta situationen, inte utgående från våra önsknings, utan från de verkliga förhållandena. Vi måste tåligt, steg för steg underlätta övergången till kommunismen för de breda massorna. Vi får aldrig glömma Lenins ord, som eftertryckligt varskodde oss om att ”det just gäller att *inte* anse det vi övervunnit, såsom övervunnet *för klassen, övervunnet för massorna.*” (”Kommunismens Barnsjukdomar”).

Finns det kanske icke många doktrinära element i våra led, kamrater, som i enhetsfrontstaktiken ständigt och överallt bara vädrar en fara? För sådana kamrater är hela enhetsfronten en enda stor fara. Men denna sekteistiska ”principfasthet” är ingenting annat än politisk hjälplöshet inför de svårigheter, som den direkta ledningen av massornas kamp bjuder.

Sekteismen yttrar sig *i synnerhet* i underskattande av massornas revolutionering, i över-skattande av den hastighet, med vilken de lämnar reformismens positioner, i försöken att hoppa över rörelsens svåra etapper och invecklade uppgifter. Metoderna för massornas ledning har ofta i praktiken ersatts med metoderna för ledning av en snäv partigrupp. Man underskattade den kraft, som ligger i massornas traditionella samband med sina organisationer och ledningar, och när massorna inte genast slet dessa band, började man behandla dem lika skarpt som man behandlade deras reaktionära ledare. Man schabloniserade taktiken och parollerna för alla länder, och man tog inte hänsyn till säregenheten i den konkreta situationen i varje enskilt land. Man ignorerade nödvändigheten av en ihärdig kamp bland massans djupa led för att vinna massornas förtroende, och man försummade kampen för arbetarnas delkrav och arbetet i de reformistiska fackföreningarna och de fascistiska massorganisationerna. Enhetsfrontspolitiken ersattes ofta med blotta uppmaningar och abstrakt propaganda.

Inte mindre har den sekteistiska inställningen hämmat det riktiga urvalet av människor, skolan och utbildandet av *kadrer* som har *förbindelse* med massorna och åtnjuter massornas förtroende, av revolutionärt stålsatta och i revolutionära strider prövade kadrer,

som förstår att para *erfarenheterna* av det praktiska *massarbetet* med en *bolsjeviks principfasthet*.

Sekterismen hämmade sålunda i betydande grad de kommunistiska partiernas tillväxt, försvårade genomförandet av en riktig masspolitik, hindrade utnyttjandet av klassfiendens svårigheter till att stärka den revolutionära rörelsens positioner och hindrade arbetet att vinna de breda proletära massorna över på de kommunistiska partiernas sida.

I det vi på det mest energiska sätt kämpar för att utrota och övervinna de sista resterna av den självbelåtna sekterismen, måste vi på allt sätt skärpa vår vaksamhet och kampen mot *högeropportunisten* och mot alla dess konkreta yttringar i beaktande av, att denna fara kommer att växa i samma mån som den breda enhetsfronten utvecklas. Vi ser redan tendenser till att nedsätta det kommunistiska partiets roll i enhetsfrontens led och till försonlighet gentemot den socialdemokratiska ideologin. Man får inte lämna ur sikte, att enhetsfronttaktiken är en metod att åskådligt övertyga de socialdemokratiska arbetarna om den kommunistiska politikens riktighet och den socialdemokratiska politikens oriktighet, inte en försoning med den socialdemokratiska ideologin i praktiken. En framgångsrik kamp för enhetsfrontens upprättande kräver ovillkorligen en ständig kamp i våra led mot tendensen att *nedsätta partiets roll*, mot de *legalistiska illusionerna*, mot inställningen på *spontanitet och automatism* ifråga om fascismens likvidering och vid genomförandet av enhetsfronten, mot den *ringaste vacklan i ögonblick då avgörande handling kräves*.

”Det är nödvändigt – lär oss kamrat Stalin – att partiet i sitt arbete förstår att förena den högsta principfasthet (inte att förväxla med sekterism!) med mesta möjliga förbindelser och kontakt med massorna (inte att förväxla med ”svanspolitik”!), ty annars är det omöjligt för partiet inte bara att lära massorna, utan även att lära av dem, inte bara att leda massorna och lyfta dem till partiets nivå, utan även att lyssna till massornas röst och att finna deras mest ömmande behov.”¹

Arbetarklassens politiska enhet.

Kamrater! Utvecklingen av en enhetsfront i de kommunistiska och socialdemokratiska arbetarnas gemensamma kamp mot fascismen och kapitaloffensiven reser även frågan om *arbetarklassens politiska enhet, om ett enhetligt politiskt massparti*. På grund av erfarenheten övertygar sig de socialdemokratiska arbetarna allt mera om, att kampen mot klassfienden kräver en enhetlig politisk ledning, emedan dualiteten i ledningen försvårar det fortsatta utvecklandet och förstärkandet av arbetarklassens enhetliga kamp.

Den proletära klasskampens intressen och den proletära revolutionens framgång gör det oavvisligen nödvändigt att varje land har *ett enhetligt proletärparti*. Att uppnå detta är naturligtvis inte så lätt och enkelt. Det kräver ett ihärdigt arbete och kamp och kommer nödvändigtvis att vara en mer eller mindre långvarig process. Stödda på arbetarnas växande dragning till en förening av de socialdemokratiska partierna eller enskilda av dess organisationer med de kommunistiska partierna, måste de kommunistiska partierna fast och med tillförsikt taga initiativet till genomförandet av denna förening. Att förena arbetarklassens krafter till ett enhetligt revolutionärt proletärt parti i det ögonblick, då den internationella arbetarrörelsen inträder i perioden för splittringens övervinnande, – det är *vår sak*, Kommunistiska Internationalens sak.

En överenskommelse om kamp mot fascismen, mot kapitaloffensiven och kriget är tillräcklig för att upprätta en enhetsfront mellan de kommunistiska och de socialdemokratiska partierna,

¹ Stalin, ”Om T.K.P:s perspektiv och om bolsjevismen”, *Pravda*, 3 febr. 1925.

men en politisk enhet är endast möjlig på grundvalen av en rad bestämda förutsättningar av principiell karaktär.

Denna förening är endast möjlig

för det första under förutsättningen av *fullständig oavhängighet av bourgeoisin och fullständig brytning av socialdemokratins block med bourgeoisin;*

för det andra under den förutsättningen, att en aktionsenhet förut blivit upprättad;

för det tredje under den förutsättningen, att man erkänner nödvändigheten att *på revolutionär väg störta bourgeoisies herravälde* och upprätta *proletariatets diktatur i form av sovjeter;*

för det fjärde under den förutsättningen, att man vägrar att understödja den egna bourgeoisin i det *imperialistiska kriget;*

för det femte under den förutsättningen, att partiet bygges upp på den demokratiska centralismens grundval, som tryggar viljans och aktionens enhet och prövats genom *de ryska bolsjevikernas erfarenhet.*

Vi måste tåligt och kamratligt klargöra för de socialdemokratiska arbetarna, varför arbetarklassens politiska enhet är omöjlig utan dessa förutsättningar. Vi måste tillsammans med dem dryfta dessa förutsättnings mening och betydelse.

Varför är en fullständig oavhängighet från bourgeoisin och brytningen av socialdemokratins block med bourgeoisin nödvändig för att förverkliga den politiska enheten?

Emedan arbetarrörelsens hela erfarenhet och i synnerhet erfarenheterna av 15 års koalitions-politik i Tyskland har visat, att den politik, som går ut på samarbete med och avhängighet av borgarklassen, leder till nederlag för arbetarklassen och till seger för fascismen. Endast bolsjevikernas väg, den oförsonliga klasskampen mot bourgeoisin, är en säker väg till segern.

Varför är en i förväg upprättad aktionsenhet förutsättningen för den politiska enheten?

Därför att en aktionsenhet för att slå tillbaka kapitaloffensiven och fascismen är möjlig och nödvändig redan innan majoriteten av arbetarna sammansluter sig på en gemensam politisk plattform för kapitalismens störtande; medan utarbetandet av enhetliga uppfattningar om de grundläggande vägarna och målen för proletariatets kamp, utan vilka en förening av partierna är omöjlig, kräver mer eller mindre lång tid. Och allra bäst utarbetas de enhetliga uppfattningarna i gemensam kamp mot klassfienden *redan i dag*. Att i stället för enhetsfront föreslå en omedelbar förening – det betyder att ställa hästen bakom vagnen och tro att vagnen kommer att gå framåt. (*Skratt.*) Just emedan frågan om den politiska enheten inte är en manöver för oss, som den är för många socialdemokratiska ledare, yrkar vi på aktionsenhetens förverkligande såsom en av de viktigaste etapperna i kampen för den politiska enheten.

Varför är det nödvändigt att gå med på bourgeoisins revolutionära störtande och upprättandet av proletariatets diktatur i form av sovjeter?

Emedan erfarenheterna av den stora oktoberrevolutionens seger å ena sidan och de bittra lärdomarna i Tyskland, Österrike och Spanien under hela efterkrigsperioden å andra sidan ånyo bekräftat, att proletariatets seger är möjlig endast genom att bourgeoisin störtas på revolutionär väg och att bourgeoisin förr dränker hela arbetarrörelsen i ett hav av blod, än den tillåter proletariatet att på fredlig väg upprätta socialismen. Oktoberrevolutionens erfarenhet har påtagligt visat, att den proletära revolutionens grundläggande innehåll är frågan om den proletära diktaturen, vars uppgift är att undertrycka de störtade utsugarnas motstånd, att beväpna revolutionen för kampen mot imperialismen och att fullfölja revolutionen ända till socialismens fullständiga seger. För att förverkliga proletariatets diktatur som den överväldigande majoritetens diktatur över den försvinnande minoriteten, över utsugarna – och

endast såsom sådan kan den förverkligas – därtill är sovjeterna nödvändiga, vilka omfattar alla skikt av arbetarklassen samt huvudmassan av bönderna och andra arbetande, vilka måste väckas och ryckas in i den revolutionära kampfronten för att proletariats seger skall kunna befästas.

Varför är vägran att understödja bourgeoisin i det imperialistiska kriget en förutsättning för den politiska enheten?

Emedan bourgeoisin använder det imperialistiska kriget för sina egna rovlystna syften och mot den överväldigande folkmajoritetens intressen under vilken täckmantel detta krig än föres. Emedan alla imperialister förknippar de feberaktiga krigsrustningarna med en ytterlig skärpning av utsugningen och förtrycket av de arbetande i alla länder. Att understödja bourgeoisin i ett sådant krig innebär förräderi mot landets intressen och mot den internationella arbetarklassen.

Varför är slutligen partiets uppbyggande på den demokratiska centralismens grundval en förutsättning för enheten?

Emedan endast ett parti, som är uppbyggt på den demokratiska centralismens grundval är i stånd att trygga viljans och aktionens enhet och kan leda proletariatet till seger över bourgeoisin, som förfogar över ett så mäktigt vapen som den centraliserade statsapparaten. Tillämpandet av den demokratiska centralismens princip har bestått ett glänsande historiskt prov på basen av det ryska bolsjevistiska partiets, Lenins och Stalins partis, erfarenhet.

Ja, kamrater, vi är för arbetarklassens enhetliga, politiska massparti. Men härför kräves, som kamrat Stalin säger,

”ett kampparti, ett revolutionärt parti, som är tillräckligt djärvt för att kunna föra arbetarklassen till kamp om makten, som har tillräcklig erfarenhet för att kunna finna sig tillrätta i den revolutionära situationens komplicerade förhållanden, och som är tillräckligt smidigt för att kunna undvika alla och varje slags undervattensklippor på vägen till målet.”¹

Därför är det nödvändigt att sträva till politisk sammanslutning på grundvalen av ovannämnda villkor.

Vi är för arbetarklassens politiska enhet. Därför är vi beredda till det allra intimaste samarbete med alla socialdemokrater, som är för enhetsfronten och som uppriktigt understödjer en sammanslutning på angivna grunder. Men just därför, att vi är för en sammanslutning, kommer vi att energiskt bekämpa alla ”vänster”-demagoger, som försöker att utnyttja de socialdemokratiska arbetarnas besvikelse till att bilda nya socialistiska partier eller internationaler, riktade mot den kommunistiska rörelsen och därmed fördjupande splittringen inom arbetarklassen.

Vi hälsar de socialdemokratiska arbetarnas växande strävan till enhetsfront med kommunisterna. I detta faktum ser vi ett förstärkande av det revolutionära medvetandet och början till övervinnandet av arbetarklassens splittring. I den övertygelsen, att aktionsenheten är en trängande nödvändighet och den säkraste vägen till proletariats politiska enhet, förklarar vi att *Kommunistiska Internationalen och dess sektioner är beredda att träda i underhandlingar med II Internationalen och dess sektioner om upprättandet av arbetarklassens enhet i kampen mot kapitalets offensiv, mot fascismen och mot faran för ett imperialistiskt krig. (Bifall.)*

---

¹ Stalin, *Leninismens grundvalar*.

Sammanfattning.

Kamrater! Jag kommer till slutet på mitt referat. Som ni ser, tar vi hänsyn till den sedan VI kongressen förändrade situationen och lärdomarna av vår kamp. I det vi stödjer oss på den grad av konsolidering, som våra partier redan uppnått, Ställer vi i dag en hel rad frågor – i främsta rummet frågan om enhetsfronten och om närmandet till socialdemokratin, till de reformistiska fackföreningarna och de andra massorganisationerna – på ett nytt sätt.

Det finnes slughuvuden, som i allt detta tycker sig se en avvikelse från våra principiella positioner, ett slags svängning åt höger från bolsjevismens linje. Nåja, en hungrig höna drömmer alltid om hirs – säger man hos oss i Bulgarien. (*Munterhet. Stormande bifall.*)

Låt dem tänka så, dessa politiska höns. (*Munterhet. Stormande bifall.*)

Oss intresserar detta föga. För oss är det viktigt, att våra egna partier och de stora massorna i hela världen riktigt förstår, vad vi strävar efter.

Vi vore inga revolutionära marxister, leninister, värdiga lärjungar av Marx-Engels-Lenin-Stalin, om vi inte *ställdes om* vår politik och taktik i överensstämmelse med det ändrade läget och med de förskjutningar, som försiggår inom den internationella arbetarrörelsen.

Vi vore inga verkliga revolutionärer, om vi inte toge lärdom av den egna erfarenheten och av massornas erfarenhet.

Vi vill, att våra partier i de kapitalistiska länderna skall framträda och handla *som arbetarklassens verkliga politiska partier*, att de i verkligheten skall spela rollen av en *politisk faktor* i sitt lands liv, att de ständigt driver en *aktiv bolsjevistisk* masspolitik och inte inskränker sig endast till *propaganda och kritik och blotta uppmaningar till kamp för proletariats diktatur*.

Vi är fiender till allt schematiskt. Vi vill ta hänsyn till den konkreta situationen i varje ögonblick och på varje given plats och inte överallt *handla efter en bestämd schablon*. Vi glömmer inte, att kommunisternas ställningstagande inte kan vara *detsamma* under *olika* förhållanden.

Vi vill nyktert ta hänsyn till *alla etapper* i klasskampens utveckling och till klassmedvetandets tillväxt bland massorna själva, vi vill förstå att på varje etapp finna och lösa de *konkreta* uppgifter för den revolutionära rörelsen, som *motsvarar* denna etapp.

Vi vill finna ett *gemensamt språk* med de bredaste massorna för att kunna kämpa mot klassfienden; vi vill finna medel och vägar för att slutgiltigt övervinna det *revolutionära avantgardets isolering* från proletariats massor och alla arbetande och även för att övervinna den ödesdigra *isoleringen av arbetarklassen* själv från dess naturliga bundsförvanter i kampen mot bourgeoisin, mot fascismen.

Vi vill draga in allt större massor i den revolutionära klasskampen och leda dem fram till den proletära revolutionen, *utgående från deras brännande intressen och behov och deras egen erfarenhet*.

Efter våra ärorika ryska bolsjevikers exempel, efter det exempel, som Kommunistiska Internationalens ledande parti, Sovjetunionens Kommunistiska parti, gett, vill vi förbinda de tyska, spanska, österrikiska och andra kommunisternas *revolutionära hjältemod* med *äkta revolutionär realism* och rensa ut de sista resterna av skolastiskt hårklyveri över allvarliga politiska frågor.

Vi vill allsidigt rusta våra partier för att kunna lösa de utomordentligt komplicerade uppgifter, som de står inför. Därför måste vi alltmera höja deras teoretiska nivå, uppfostra dem i den levande marxismens-leninismens anda och inte i en död doktrinarism.

Vi vill utrota ur våra led den *självbelåtna sekterismen*, som i främsta rummet spärrar vår väg till massorna och hindrar genomförandet av en verklig bolsjevistisk masspolitik. Vi vill på allt sätt stärka kampen mot alla konkreta yttringar av *högeropportunisten* i betraktande av, att faran från denna sida kommer att växa vid genomförandet av vår masspolitik och masskamp.

Vi vill, att kommunisterna i varje land i tid drar och utnyttjar *alla lärdomar* av sin egen erfarenhet som proletarietets revolutionära förtrupp. Vi vill, att de *så fort som möjligt skall lära sig att segla på klasskampens stormiga hav* och inte stå på stranden såsom åskådare vilka räknar de framrullande vågorna och väntar på vackert väder. (*Bifall.*)

Det är, vad vi vill!

Och allt detta vill vi därför, att arbetarklassen i spetsen för alla arbetande, sammansvetsad till en av den Kommunistiska Internationalen ledd miljonarme och med en så stor och vis rorsman som vår ledare, kamrat Stalin (stormande bifall) endast på detta sätt är i stånd att verkligen uppfylla sin historiska mission – att sopa fascismen och jämte den kapitalismen bort från jordens yta!

(Alla reser sig från sina platser. Stormande ovationer för kamrat Dimitrov.

Från alla sidor ropar delegaterna på olika språk: ”Hurra, leve kamrat Dimitrov!”

Mäktig ljuder ”Internationalen” på alla världens språk. Rop: ”Leve kamrat Stalin! Leve kamrat Dimitrov!”

Rop: ”Ett bolsjevistiskt leve för kamrat Dimitrov, Kominterns fanbärare!”

Rop på bulgariska språket: ”Hurra för kamrat Dimitrov, Kommunistiska Internationalens hjältemodiga förkämpe mot fascismen!”

Delegationerna sjunger i tur och ordning sina revolutionära sånger: italienarna: ”Bandiera rossa”, fransmännen: ”Carmagnole”, tyskarna ”Roter Wedding”, kineserna ”Kinesiska Röda armens marsch”.)

För arbetarklassens enhet mot fascismen

G. Dimitrovs slutord på Kommunistiska Internationalens VII världskongress den 13 augusti 1935 [18 mötesdagen, 33 sammanträdet]

Ordförande: Kamrat Wilhelm Pieck.

Pieck: Kamrater, jag förklarar sammanträdet öppnat. Slutordet till dagordningens andra punkt: ”Fascismens offensiv och den Kommunistiska Internationalens kamp för arbetarklassens enhet mot fascismen” har kamrat Dimitrov. (Kamrat Dimitrov hälsas med en bifallsstorm. Alla närvarande reser sig från sina platser. Delegationens hälsningsrop: ”Leve kamrat Dimitrov!”, ”Hurra!”, ett trefaldigt ”Rot front”, mycket långvariga bifallsyttringar.)

Kamrater! De utförliga debatterna till mitt referat bär vittne om kongressens väldiga intresse för de taktiska huvudproblemen och uppgifterna i arbetarklassens kamp mot kapitaloffensiven och fascismen, mot den imperialistiska krigsfaran.

När vi nu drar facit av diskussionen, så kan vi konstatera, att alla väsentliga grundsatser i mitt referat har vunnit kongressens enhälliga godkännande. Ingen av talarna har rest invändningar mot de av oss fastställda taktiska riktlinjerna och den föreslagna resolutionen.

Man dristar väl säga, att en sådan ideologisk och politisk sammansvetsning inte framträtt på någon av Kommunistiska Internationalens föregående kongresser i så hög grad, som på denna. (*Bifall.*) Kongressens fullkomliga samstämmighet vittnar om, att i våra led det

medvetandet fullkomligt mognat, att vi måste omställa vår politik och taktik i överensstämmelse med den ändrade situationen och på grundvalen av de senaste årens rikhaltiga och lärrika erfarenheter.

Denna samstämmighet kan utan tvivel betraktas som en av de viktigaste förutsättningarna för en framgångsrik lösning av den huvuduppgift, som närmast föreligger den internationella proletära rörelsen: *att upprätta aktionsenhet mellan arbetarklassens alla delar i kampen mot fascismen.*

För att kunna lösa denna uppgift framgångsrikt är det framför allt nödvändigt, att vi kommunister skickligt använder den *marxistiskt-leninistiska analysens* vapen, i det vi omsorgsfullt studerar det konkreta läget och klasskrafternas fördelning i deras utveckling och i överensstämmelse därmed uppgör våra verksamhets- och kampplaner. Vi måste skoningslöst utrota den benägenhet för uppbyggda schemata, döda formler och färdiga schabloner, som inte sällan får makt med våra kamrater. Vi måste göra slut på ett sådant tillstånd, att kommunisterna, då det fattas dem kraft och förmåga att göra en marxistisk-leninistisk analys, ersätter denna analys med allmänna fraser och allmänna paroller som: ”En revolutionär utväg ur krisen”, utan att göra det ringaste allvarliga försök att klargöra, under vilka förhållanden, vid vilket styrkeförhållande mellan klasserna, vid vilken revolutionär mogenhetsgrad hos proletariatet och de arbetande massorna, på vilken nivå av det kommunistiska partiets inflytande en sådan revolutionär utväg ur krisen är möjlig. Utan detta blir alla dylika paroller tomma ord och innehållslösa fraser, som endast skymmer undan våra uppgifter av i dag. Utan en konkret marxistisk-leninistisk analys kommer vi aldrig att kunna riktigt uppställa och lösa problemen om fascismen, om den proletära fronten och den allmänna folkfronten, om inställningen till den borgerliga demokratin, om enhetsfronts-regeringen, om de processer, som försiggår inom arbetarklassen och i synnerhet bland de socialdemokratiska arbetarna, och inte heller en mängd andra nya och komplicerade frågor, vilka livet självt och klasskampen ställer och kommer att ställa oss inför.

För det andra behöver vi *levande människor* – människor, som växer fram ur arbetarmassan, ur dess dagliga kamp, kampdugliga, handlingskraftiga människor, gränslöst hängivna proletariatets sak, med vilkas energi och verksamhet vår kongress' beslut kommer att genomföras. Utan bolsjevistiska, leninsk-stalinska kadrer kommer vi inte att lösa de väldiga uppgifter, vilka förestår de arbetande i kampen mot fascismen.

För det tredje behöver vi människor, som är rustade med den marxistisk-leninska teorins kompass, utan vars skickliga användande man förfaller till trångsynt praktikism, inte kan blicka framåt, finner lösning endast från fall till fall, förlorar ur sikte det vida kampspektivet, vilket visar massorna, varthän vi går och för vad vi kämpar, och vart vi för de arbetande.

För det fjärde behöver vi en massornas organisation för att omsätta våra beslut i handling. Vårt ideologiska och politiska inflytande är ensamt för sig likväl inte tillräckligt. Vi måste upphöra att förlita oss på rörelsens spontanitet, vilket är en av våra viktigaste svagheter. Vi måste ha i minnet, att utan ett ihärdigt, långvarigt, tåligt och, som det ofta förefaller, otacksamt organisatoriskt arbete massorna inte styr mot den kommunistiska stranden. För att kunna organisera massorna måste vi lära oss den leninsk-stalinska konsten att göra våra beslut inte endast till kommunisternas, utan även till de bredaste arbetande massornas ägodel. Vi måste lära oss att inte tala med massorna på ett dött bokspråk, utan som massornas förkämpar, hos vilka varje ord, varje tanke återspeglar miljonernas tankar och stämningar.

Vid dessa frågor skulle jag vilja uppehålla mig i mitt slutord.

Kamrater! Kongressen har mött de nya taktiska riktlinjerna med stor entusiasm och samstämmighet. Entusiasm och samstämmighet är naturligtvis goda ting. Men ändå bättre är det, när de paras med en djupt genomtänkt, kritisk behandling av de oss förestående uppgifterna, med ett riktigt tillgodogörande av de beslut som fattats och en verklig förståelse för medlen och metoderna att tillämpa dessa beslut i den konkreta situationen i varje land.

Vi har ju även tidigare högst enhälligt fattat rätt goda beslut. Det ledsamma i saken var bara, att vi inte sällan fattade dem formellt och i bästa fall gjorde dessa beslut till ägodel åt en liten förtrupp av arbetarklassen. Våra beslut har inte blivit de stora massornas egendom, de har inte förvandlats till en ledning för miljonerna till aktion.

Kan vi påstå, att vi redan slutgiltigt gjort oss kvitt en sådan formell behandling av de fattade besluten? Nej. Det bör sägas, att även på denna kongress rester av formalism gör sig gällande i enskilda kamraters uttalanden, att stundom en strävan gör sig kännbar att byta ut den konkreta analysen av verkligheten och den levande erfarenheten med något slags nytt schema, någon slags ny, förenklad, död formel, att framställa som *verklighet* det, som är önskvärt för oss, men som ännu *inte finnes* i verkligheten.

Kampen mot fascismen måste vara konkret.

Ingen allmän karakteristik av fascismen, hur riktig den i och för sig än vore, kan befria oss från nödvändigheten att studera och taga hänsyn till särigheterna i fascismens utveckling och i den fascistiska diktaturens olika former i de enskilda länderna och på olika etapper. Det är nödvändigt att i varje land utforska, studera och ta reda på det nationellt säregna, det nationellt specifika hos fascismen och i överensstämmelse därmed fastställa de verksamma metoderna och formerna för kampen mot fascismen.

Lenin varnade oss eftertryckligt för att ”schablonisera, mekaniskt nivellera och identifiera taktiska regler och kampregler”. Denna anvisning är särskilt riktig, när det gäller kamp mot en fiende, som är så raffinerad, som så jesuitiskt exploaterar massornas nationalkänsla och fördomar och deras antikapitalistiska stämningar i storkapitalets intresse. *En sådan fiende måste man känna exakt och från alla sidor.* Vi måste utan varje dröjsmål få reda på hans olika manövrer, upptäcka hans dolda vägar, vara beredda att slå honom tillbaka på varje område och i varje ögonblick. Man bör inte ens generas för att *taga lärdom* av fienden, ifall detta kan bidra till att raskare och säkrare *bryta nacken av honom.* (Bifall.)

Det vore ett grovt fel att uppställa något slags allmänt schema för fascismens utveckling för alla länder och alla folk. Ett sådant schema hjälper oss inte, utan hindrar oss att föra en verklig kamp. Och till på köpet leder det till, att de befolkningsskikt, som vid en riktig behandling skulle kunna på ett bestämt utvecklingsstadium föras i kamp mot fascismen eller åtminstone neutraliseras, utan urskiljning stötes bort till fascismens läger.

Låt oss exempelvis ta fascismens utveckling i Frankrike och i Tyskland. En del kamrater är av den mening, att fascismen överhuvud inte kan utveckla sig så lätt i Frankrike som i Tyskland. Vad är här riktigt och vad är oriktigt? Det är riktigt, att det inte fanns så djupt inrotade demokratiska traditioner i Tyskland som i Frankrike, vilket land genomgick flera revolutioner under 18:de och 19:de århundradena. Det är riktigt, att Frankrike är ett land, som segrade i kriget och påbördade andra länder Versailles-systemet, att bland massorna i Frankrike ingen sådan kränkning av nationalkänslan förefinnes, som spelat en så stor roll i Tyskland. Det är riktigt, att i Frankrike böndernas huvudmassa är republikanskt, anti-fascistiskt sinnad, särskilt i de sydliga områdena, till skillnad från Tyskland, där betydande delar av bönderna redan före fascismens maktövertagande befann sig under de reaktionära partiernas inflytande.

Men, kamrater, oavsett den förefintliga skillnaden i den fascistiska rörelsens utveckling i Frankrike och Tyskland, oavsett de omständigheter, som försvårar fascismens offensiv i Frankrike, så vore det kortsynt att inte varsna den fascistiska farans oavbrutna tillväxt där och att underskatta möjligheten av en fascistisk omstörtning. Det finnes å andra sidan i Frankrike en hel rad omständigheter, som gynnar fascismens utveckling. Glöm inte, att den ekonomiska krisen, som i Frankrike inträdde senare än i andra kapitalistiska länder, fortfarande fördjupas och skärpes, och att detta särskilt underlättar den fascistiska demagogins hejdlösa spel. Den franska fascismen har starka positioner i armen, inom officerskåren, vilket nationalsocialisterna inte hade inom Reichswehr före sitt makttillträde. Vidare finns det väl knappast ett land, där den parlamentariska regimens korruption uppnått ett så ohyggligt omfång och utlöst en sådan förbittring bland massorna, som i Frankrike, varmed de franska fascisterna, som bekant, spekulerar i kampen mot den borgerliga demokratin. Glöm inte heller, att fascismens utveckling gynnar den franska bourgeoisins häftiga fruktan för att förlora sin politiska och militära hegemoni i Europa.

Härav följer, att de framgångar, som den antifascistiska rörelsen uppnått i Frankrike, om vilka kamrat Thorez och kamrat Cachin här talade och vilka vi alla hjärtligt glädjer oss över, ännu inte på långt när kan betraktas som ett faktum, vilket bevisar, att de arbetande massorna slutgiltigt lyckats spärra vägen för fascismen. Man måste än en gång eftertryckligt betona hela vikten i den franska arbetarklassens uppgift i kampen mot fascismen, vilken jag i mitt referat redan påvisade.

Det är även farligt att göra sig några illusioner över fascismens svaghet i andra länder, där den inte förfogar över någon bred massbas. Exempel på sådana länder är Bulgarien, Jugoslavien och Finland, där fascismen kom till makten, ehuru den inte hade någon bred bas, men stödde sig på den väpnade statsmakten och sedan försökte att utvidga sin bas genom att utnyttja statsapparaten.

Kamrat Dutt hade rätt, när han påstod, att det inom våra led fanns en tendens till att betrakta fascismen generellt, utan att ta hänsyn till de konkreta särigheterna hos den fascistiska rörelsen i de enskilda länderna och att alla bourgeoisins reaktionära åtgärder oriktigt betecknades som fascism eller t. o. m. hela det icke-kommunistiska lägret som fascistiskt. Resultatet härav var, att kampen mot fascismen inte stärktes utan tvärtom försvagades.

Men även för närvarande finns det fortfarande rester av en schematisk inställning gentemot fascismen. Är inte exempelvis en del kamraters påstående, att Roosevelts ”nya ordning” utgör en tydligare och skarpare form av bourgeoisins utveckling i fascistisk riktning än t. ex. Englands ”nationella regering”, ett uttryck för en sådan schematisk uppfattning? Det behövs en betydlig dosis schematism för att inte se, att de mest reaktionära kretsarna av det amerikanska finanskapitalet, vilka angriper Roosevelt, just och framför allt utgör den kraft, som stimulerar och organiserar den fascistiska rörelsen i Förenta staterna. Att inte se den groende verkliga fascismen i Förenta staterna bakom de skenheliga fraserna om ”försvar av de amerikanska medborgarnas demokratiska rättigheter”, det betyder att desorientera arbetarklassen i kampen mot dess argaste fiende. Som det konstaterades i debatten, utvecklar sig även i de koloniala och halvkoloniala länderna vissa fascistiska grupper, men här kan det naturligtvis inte vara fråga om en sådan art av fascismen, som vi är vana att se i Tyskland, Italien och andra kapitalistiska länder. Här måste man studera och ta hänsyn till alldeles särskilda ekonomiska, politiska och historiska betingelser, enligt vilka fascismen antager och kommer att antaga säregna former.

En del kamrater, som saknar förmåga att behandla den levande verklighetens företeelser konkret och som lider av tanketröghet, byter ut det omsorgsfulla och konkreta studiet av den *verkliga* situationen och det *verkliga* styrkeförhållandet mellan klasserna med allmänna,

intetsägande *formler*. De påminner inte om skarpskyttar, som träffar rakt i prick, utan om sådana ”söndags”-skyttar, som systematiskt och ofelbart skjuter *förbi målet* och träffar än högre, än lägre, än längre bort, än närmare. Men, kamrater, som arbetarrörelsens kommunistiska funktionärer, som arbetarklassens revolutionära avantgarde vill vi vara sådana skarpskyttar, som verkligen utan att bomma träffar mitt i prick. (*Långvarigt bifall.*)

Proletär enhetsfront – antifascistisk folkfront.

En del kamrater bryr förgäves sin hjärna med frågan: *varmed skall man börja – med proletariats enhetsfront eller med den antifascistiska folkfronten?*

En del säger: man kan inte taga itu med att upprätta den antifascistiska folkfronten, innan en fast proletär enhetsfront organiserats.

Andra säger: men då den proletära enhetsfrontens upprättande stöter på motstånd från socialdemokratien i flera länder, så vore det bättre att genast börja med folkfronten och först på denna grundval utveckla arbetarklassens enhetsfront.

Varken de förra eller de senare förstår tydligen, att proletariats enhetsfront och den antifascistiska folkfronten är förenade genom *kampens levande dialektik*, att de under förloppet av den praktiska kampen mot fascismen sammanflätas och övergår i varandra och ingalunda är åtskilda genom någon kinesisk mur.

Man kan ju inte på allvar tro, att det vore möjligt att verkligen genomföra en antifascistisk folkfront utan att upprätta aktionsenhet inom själva arbetarklassen, som är den ledande kraften i denna folkfront. Samtidigt är den proletära enhetsfrontens fortsatta utveckling i betydande grad beroende av att den förvandlas till en folkfront mot fascismen.

Tänk er, kamrater, en schematiker, som står inför vår resolution och med en äkta katederpedants lidelse konstruerar sitt schema:

Först proletariats enhetsfront nedifrån i lokal omfattning; sedan enhetsfront nedifrån distriktsvis;

därefter enhetsfront uppifrån i samma ordningsföljd; vidare enhet inom den fackliga rörelsen; därefter – indrages de övriga antifascistiska partierna; sedan en allmän folkfront uppifrån och nedifrån;

och sedan måste rörelsen lyftas till en högre nivå, politiseras, revolutioneras o. s. v. och annat liknande. (*Munterhet.*)

Ni kommer att säga, kamrater, att detta är rena nonsens. Jag är ense med er däri. Men det ledsamma i saken är just, att man tyvärr ännu mycket ofta kan träffa på dylikt sekteristiskt nonsens i en eller annan form inom våra led.

Och hur förhåller sig saken i verkligheten? Naturligtvis måste vi överallt sträva till en bred, allmän folkfront i kampen mot fascismen. Men i en hel rad länder kommer vi inte längre än till allmänt prat om folkfronten, ifall vi inte genom att mobilisera arbetarmassorna förmår bryta socialdemokratiens motstånd mot proletariats enhetliga kampfront. Så förhåller sig saken framför allt i England, där arbetarklassen utgör befolkningens majoritet, där de engelska trade-unions och Labour Party har arbetarklassens huvudmassa bakom sig. Så förhåller det sig i Belgien, i de skandinaviska länderna, där de numerärt små kommunistiska partierna har emot sig starka massfackföreningar och numerärt stora socialdemokratiska partier.

Här skulle kommunisterna göra ett stort politiskt fel, om de droge sig undan kampen för upprättandet av den proletära enhetsfronten bakom allmänt prat om en folkfront, som inte kan

upprättas utan att arbetarklassens stora massorganisationer deltar. För att uppnå en verklig folkfront i dessa länder måste kommunisterna utföra ett väldigt politiskt och organisatoriskt arbete bland arbetarmassorna. De måste övervinna fördomarna hos dessa massor, vilka redan betraktar sina reformistiska massorganisationer som den proletära enhetens förkroppsligande, de måste övertyga dessa massor om, att upprättandet av en enhetsfront med kommunisterna innebär, att dessa massor övergår till klasskampens position och att endast en sådan övergång garanterar framgång i kampen mot kapitaloffensiven och fascismen. Dessa svårigheter övervinner vi inte därmed, att vi här ställer oss mera omfattande uppgifter. Tvärtom, när vi kämpar för att övervinna dessa svårigheter, så förbereder vi inte i ord, utan i handling bildandet av en verklig allmän folkfront till kamp mot fascismen, mot kapitaloffensiven och mot den imperialistiska krigsfaran.

Annorlunda förhåller sig saken i sådana länder som Polen, där jämte arbetarrörelsen en stark bonderörelse utvecklar sig, där bondemassorna har sina egna organisationer, vilka radikaliseras under agrarkrisens inflytande, där det nationella förtrycket framkallar förbittring bland de nationella minoriteterna. Här kommer utvecklingen av den allmänna folkfronten att gå parallellt med den proletära enhetsfrontens utveckling, och i sådana länder kan den allmänna folkfrontsrörelsen stundom t. o. m. överflygla arbetarfrontsrörelsen.

Tag ett sådant land som Spanien, som befinner sig i den borgerligt demokratiska revolutionens förlopp. Kan man säga, att proletariatets organisatoriska splittring här kräver upprättandet av arbetarklassens fullständiga kampenhet före skapandet av en arbetar- och bondefront mot Lerroux och Gill Robles? Genom en sådan frågeställning skulle vi isolera proletariatet från bönderna, vi skulle faktiskt upphäva parollen om agrarrevolutionen, vi skulle underlätta möjligheten för folkets fiender att skilja åt proletariatet och bönderna och sätta bönderna och arbetarklassen i motsats till varandra. Och detta var, som känt, en av huvudorsakerna till att arbetarklassen led nederlag vid oktoberstriderna år 1934.

En sak får man likväl inte glömma: i alla länder, där proletariatet är relativt fåtaligt, där bönderna och städernas småborgerliga skikt överväger, i dessa länder är det så mycket nödvändigare att inrikta alla ansträngningar på upprättandet av en fast enhetsfront inom arbetarklassen själv för att den skall kunna intaga sin plats som ledande faktor i förhållande till alla de arbetande.

Därför, kamrater, kan man inte vid lösandet av frågan om den proletära fronten och folkfronten ge några uttömmande recept för alla de fall, vilka livet bjuder i alla länder och för alla folk. Att tillämpa universalism i en sådan sak, att använda ett och samma recept i alla länder, det är – tillåt mig säga – liktydligt med okunnighet. Men okunnigheten måste man slå även, och framför allt, när den framträder under täckmanteln av universella schemata. (*Bifall.*)

Om socialdemokratis roll och dess inställning till den proletära enhetsfronten.

Kamrater! Med hänsyn till våra taktiska uppgifter har ett riktigt svar på frågan, om och var socialdemokratin i nuvarande ögonblick fortfarande utgör bourgeoisins huvudstöd, stor betydelse.

Några av de kamrater (Florin och Dutt), som uppträtt under debatten, har berört denna fråga, men i betraktande av dess vikt är det nödvändigt att ge ett mera uttömmande svar på den. Detta är en fråga, som arbetarna av alla riktningar och i synnerhet de socialdemokratiska arbetarna ställer och oundvikligen måste ställa.

Man måste ha i sikte, att socialdemokratis läge i den borgerliga staten och dess inställning till bourgeoisin i en hel rad länder har ändrats eller ändras.

För det första har krisen grundligt rubbat även de bäst ställda skiktens av arbetarklassen, den s. k. arbetararistokratin – de skikt, på vilka socialdemokratien som känt huvudsakligen stödjer sig. Och dessa skikt börjar alltmera att revidera sina tidigare åsikter om det ändamåls-enliga i den politik, som går ut på klassamverkan med bourgeoisin.

För det andra är bourgeoisin själv, såsom jag redan påpekade i mitt referat, tvungen att avstå från den borgerliga demokratin och tillgripa en terroristisk diktaturform, varigenom den inte endast berövar socialdemokratien dess förra ställning i finanskapitalets statsystem, utan under bestämda förhållanden även dess legalitet och utsätter den för förföljelser eller t. o. m. upplöser den.

För det tredje revolutioneras de socialdemokratiska arbetarna under inflytandet av lärdomarna av arbetarnas nederlag i Tyskland, Österrike och Spanien, vilka nederlag i huvudsak är resultatet av den socialdemokratiska politiken av klassamverkan med bourgeoisin, och å andra sidan under inflytandet av socialismens seger i Sovjetunionen, som är resultatet av den bolsjevistiska politiken och tillämpningen av den levande, revolutionära marxismen, och därmed börjar de socialdemokratiska arbetarnas vändning till klasskamp mot bourgeoisin.

Alla dessa orsaker tillsammans gör det svårare, och i en del länder direkt omöjligt för socialdemokratien att fortfarande upprätthålla sin roll som bourgeoisins huvudstöd.

Att inte förstå detta är särskilt farligt i sådana länder, där den fascistiska diktaturen berövat socialdemokratien dess legalitet. Ur denna synpunkt var de tyska kamraters självkritik riktig, vilka i sina tal påpekade nödvändigheten att upphöra med att klamra sig fast vid den bokstavliga lydelsen i föråldrade formler och beslut beträffande socialdemokratien, att sluta upp med att ignorera förändringarna i dess läge. Det är klart, att ett sådant ignorande leder till förvrängning av vår linje ifråga om upprättandet av arbetarklassens enhet och underlättar de reaktionära socialdemokratiska ledarnas sabotage av enhetsfronten.

Den revolutioneringsprocess inom de socialdemokratiska partierna, som nu försiggår i alla länder, utvecklar sig likväl olikmässigt. Man får inte föreställa sig saken så, att de socialdemokratiska arbetare, som revolutioneras, genast massvis kommer att övergå till den konsekventa klasskampens position och utan alla mellanetapper direkt förena sig med kommunisterna. I flera länder kommer detta att bli en mer eller mindre svår, en mer eller mindre komplicerad och långvarig process, som i varje fall väsentligen kommer att vara beroende av vår riktiga politik och taktik. Vi måste t. o. m. räkna med den möjligheten, att en del socialdemokratiska partier och organisationer, när de övergår från positionen av klassamverkan med bourgeoisin till klasskampens position, en viss tid kommer att existera som självständiga organisationer och partier. Och i sådant fall kan det naturligtvis inte ens vara tal om, att sådana socialdemokratiska organisationer eller partier skulle betraktas som bourgeoisins stöd.

Man får inte räkna med, att de socialdemokratiska arbetare, vilka befinner sig under inflytandet av den invanda ideologin av klassamverkan med bourgeoisin, vilket under årtionden inympats i dem, av sig själva och endast i kraft av objektiva orsaker skall lämna denna ideologi. Nej. Det är vår, kommunisternas, sak att hjälpa dem att befria sig från den reformistiska ideologins makt. Klargörandet av kommunismens principer och program måste ske med kamratligt tålamod och i överensstämmelse med de enskilda socialdemokratiska arbetarnas politiska utvecklingsnivå. Vår kritik av socialdemokratismen måste bli mera konkret och systematisk. Den måste basera sig på de socialdemokratiska massornas egen erfarenhet. Man måste ha i sikte att man framför allt kan och måste underlätta och påskynda de socialdemokratiska arbetarnas revolutionära utveckling på basen av erfarenheterna från deras gemensamma kamp hand i hand med kommunisterna mot klassfienden. Det finns intet

verksamare medel, varmed de socialdemokratiska arbetarna kan övervinna sin vacklan och sin tvivel, än deltagandet i den proletära enhetsfronten.

Vi kommer att göra allt, som är beroende av oss, för att inte bara de socialdemokratiska arbetarna, utan även de socialdemokratiska partiernas och organisationernas funktionärer, vilka uppriktigt önskar övergå till den revolutionära klasspositionen, skall få det lätt att arbeta och kämpa tillsammans med oss mot klassfienden. Men samtidigt förklarar vi: de socialdemokratiska högre och lägre funktionärer och arbetare, vilka fortsätter att understödja de reaktionära socialdemokratiska ledarnas splittrarroll och uppträder mot enhetsfronten, vilka på så sätt direkt eller indirekt hjälper klassfienden, de påtager sig därmed inför arbetarklassen ett ansvar, som inte är mindre, än det historiska ansvar de bär, vilka understött den socialdemokratiska klassamarbetspolitiken, som i en rad europeiska länder tillintetgjorde revolutionen år 1918 och röjde väg för fascismen.

Frågan om inställningen till enhetsfronten tjänar som vattendelare mellan den reaktionära delen av socialdemokratien och de skikt av densamma, som håller på att revolutioneras. Den hjälp, som vi ger den sistnämnda delen, kommer att bli dess mera verksam, ju starkare vår kamp blir mot den reaktionära delen av socialdemokratien, vilken befinner sig i block med bourgeoisin. Och även inom det vänstra lägret kommer enskilda element att så mycket snabbare taga sitt öde i egna händer, ju mera energiskt kommunisterna kommer att kämpa för enhetsfront med de socialdemokratiska partierna. Klasskampens praktik och socialdemokratins deltagande i enhetsfrontsrörelsen kommer att visa, vem i detta läger som visar sig vara ”vänster” i ord, och vem som är det i handling.

Om enhetsfrontsregeringen.

Om socialdemokratins inställning till det praktiska förverkligandet av proletariatets enhetsfront i allmänhet i varje land utgör det viktigaste kännetecknet på, om och i vilken grad det socialdemokratiska partiets och dess enskilda delars tidigare roll i den borgerliga staten förändrats, så kommer *socialdemokratins inställning till frågan om enhetsfrontsregeringen* att tjäna som ett särskilt tydligt tecken härpå.

I en sådan situation, då frågan om bildandet av en enhetsfrontsregering kommer på dagordningen som en direkt praktisk uppgift, blir denna fråga den avgörande proberstenen för socialdemokratins politik i varje land: antingen tillsammans med den alltmera fascistiserade bourgeoisin mot arbetarklassen, eller tillsammans med det revolutionära proletariatet mot fascismen och reaktionen, men inte i ord, utan i handling. Så kommer den oavvisliga frågan att ställas både i det ögonblick, då enhetsfrontsregeringen bildas, och under den tid den befinner sig vid makten.

Vad beträffar karaktären av eller förutsättningarna för bildandet av en enhetsfrontsregering eller en antifascistisk folkfrontsregering, så synes det mig, kamrater, att jag i referatet redan sagt det, som är nödvändigt för den allmänna taktiska orienteringen. Om man krävde, att vi dessutom skulle ange alla möjliga former och alla betingelser för en sådan regerings bildande, så skulle det endast betyda att förirra sig i fruktlösa gissningar.

Jag skulle vilja varna för all slags förenklingsmani och schematism i denna fråga. Livet är mera komplicerat än varje schema. Det är exempelvis oriktigt att framställa saken så, som om enhetsfrontsregeringen vore en *ovillkorligt nödvändig etapp* på vägen till den proletära diktaturens upprättande. Detta är lika oriktigt, som det tidigare var oriktigt att föreställa sig saken så, som om det inte kommer att ges några *mellanetapper* i de fascistiska länderna, och att den fascistiska diktaturen *ovillkorligen* och direkt kommer att avlösas av den proletära diktaturen.

Kärnpunkten i denna fråga är, huruvida proletariatet självt i det avgörande ögonblicket kommer att visa sig berett till att direkt störta bourgeoisin och upprätta sin makt och om proletariatet i detta fall kommer att kunna tillförsäkra sig sina bundsförvanters understöd. Eller om den proletära enhetsfrontsrörelsen och den antifascistiska folkfronten endast blir i stånd att på den givna etappen slå ned och störta fascismen, utan att omedelbart övergå till att likvidera bourgeoisins diktatur. Om man i det senare fallet endast på denna grundval ville avstå från att bilda och understödja en enhets- eller folkfrontsregering, så vore det en otillätlig politisk kortsynthet och ingen allvarlig revolutionär politik.

Det är inte heller svårt att förstå, att i de länder, där fascismen ännu inte befinner sig vid makten, bildandet av en enhetsfrontsregering är en helt annan sak, än i den fascistiska diktaturens länder. I de sistnämnda länderna är det möjligt att bilda en sådan regering *endast under loppet av den fascistiska maktens störtande*. I de länder, där den *borgerligt demokratiska revolutionen* utvecklar sig, kan folkfrontsregeringen bli arbetarklassens och böndernas demokratiska diktators regering.

Som jag redan påvisade i referatet, kommer kommunisterna att på alla sätt understödja enhetsfrontsregeringen, för så vitt den verkligen kommer att kämpa mot folkets fiender och tillerkänna kommunistiska partiet och arbetarklassen aktionsfrihet. Frågan om kommunisternas deltagande i regeringen är åter helt beroende av den konkreta situationen. Frågor av denna art kommer att avgöras i varje enskilt fall. Här kan man inte ge några som helst recept i förväg.

Om inställningen till den borgerliga demokratin.

Lenski har i sitt tal påvisat, att i det polska partiet, som mobiliserar massorna mot fascismens angrepp mot de arbetandes rättigheter, ”det likväl förekom fruktan för en positiv formulering av de demokratiska kraven för att inte framkalla demokratiska illusioner bland massorna”. En sådan fruktan för en bestämd formulering av de demokratiska kraven förekommer i en eller annan form inte bara i det polska partiet.

Varifrån härleder sig denna fruktan, kamrater? Från den oriktiga, odialektiska frågeställningen beträffande den borgerliga demokratin. Vi kommunister är orubbliga anhängare av sovjetdemokratin, den utomordentliga erfarenhet, som den proletära diktaturen i Sovjetunionen gett, där enligt den VII sovjetkongressens beslut proklamerats införandet av lika, direkta och slutna val, samtidigt som i de kapitalistiska länderna de sista resterna av den borgerliga demokratin likvideras. Denna sovjetdemokrati förutsätter den proletära revolutionens seger, förutsätter, att privatäganderätten till produktionsmedlen förvandlas till samhällelig och att den övervägande majoriteten av folken slår in på socialismens väg. Denna demokrati utgör inte en fullbordad form, den utvecklas och kommer att utvecklas i samma mån som det socialistiska uppbygget, det klasslösa samhällets bildande och övervinnandet av kapitalismens rester i ekonomin och i människornas medvetande framgångsrikt fortskrider.

Men i dag är miljoner arbetande, vilka lever under kapitalistiska förhållanden, tvungna att taga ställning till *de former*, som bourgeoisins välde i olika länder ikläder sig. Vi är inte anarkister, och det är inte alls likgiltigt för oss, vilken politisk regim, som existerar i ett givet land: den borgerliga diktaturen i form av borgerlig demokrati, om än med ytterst beskurna demokratiska rättigheter och friheter, eller den borgerliga diktaturen i dess öppna, fascistiska form. Som anhängare av sovjetdemokratin *kommer vi att försvara varje tumsbredd av de demokratiska vinningar, vilka arbetarklassen tillkämpat sig under långa års seg kamp, och vi kommer att energiskt slåss för deras utvidgande*.

Hur många offer har inte Englands arbetarklass bragt, innan den tillkämpade sig strejkrätt, legal rätt att bilda trade-unions, församlings- och tryckfrihet, utvidgad rösträtt o. s. v.! Hur

många tiotal tusen arbetare har inte gett sitt liv i de revolutionära striderna i Frankrike på 1800-talet för att tillkämpa sig elementära rättigheter och legala möjligheter att organisera sina krafter till kamp mot utsugarna! Proletariatet i alla länder har gjutit mycket blod för att erövra de borgerligt-demokratiska friheterna, och det är klart, att det kommer att kämpa av alla krafter för att bevara dem.

Vår inställning till den borgerliga demokratin är inte densamma under alla förhållanden. De ryska bolsjevikerna kämpade exempelvis under oktoberrevolutionen på liv och död mot alla de politiska partier, vilka under den borgerliga demokratis flagg bekämpade den proletära diktaturens upprättande. Bolsjevikerna kämpade mot dessa partier, emedan den borgerliga demokratis fana då blev den fana, kring vilken alla kontrarevolutionens krafter samlades till kamp mot proletariatets seger. I dag är förhållandet ett annat i de kapitalistiska länderna. I dag attackerar den fascistiska kontrarevolutionen den borgerliga demokratin och strävar efter att upprätta en regim av den mest barbariska utsugning och förtryck av massorna. Nu måste de arbetande massorna i en rad kapitalistiska länder *konkret* och i denna dag välja – inte mellan proletär diktatur och borgerlig demokrati, utan mellan den borgerliga demokratin och fascismen.

Dessutom råder det nu ett annat förhållande än exempelvis under kapitalismens stabiliserings-epok. Den fascistiska faran var inte så aktuell då, som den är för närvarande. Då hade de revolutionära arbetarna i en rad länder att göra med den borgerliga diktaturen i form av borgerlig demokrati, mot vilken de koncentrerade huvudelden. I Tyskland kämpade de inte mot Weimar-republiken för att den var en republik, utan för att den var en *borgerlig* republik, vilken undertryckte proletariatets revolutionära rörelse, i synnerhet under åren 1918-20 och 1923.

Men kunde kommunisterna stanna i denna position, även när den fascistiska rörelsen började resa huvudet, när exempelvis fascisterna i Tyskland år 1932 organiserade och beväpnade hundratusentals SA-män mot arbetarklassen? Naturligtvis inte. I flera länder, och i synnerhet i Tyskland, gjorde kommunisterna det felet, att de inte tog hänsyn till de förändringar, som försiggått, utan fortsatte att upprepa de paroller och upprätthålla de taktiska positioner, vilka var riktiga några år tidigare, särskilt vid den tidpunkt, då kampen för den proletära diktaturen hade en aktuell karaktär och hela den tyska kontrarevolutionen samlades under Weimar-republikens fana, som fallet var år 1918 1920.

Även den omständigheten, att man i dag måste konstatera, att det i våra led existerar fruktan för att framställa bestämda demokratiska krav, vittnar endast om, i vilken grad våra kamrater ännu är oförmögna att behärska den marxistisk-leninska metoden vid behandlingen av en för oss så viktig taktikfråga. En del säger, att kampen för demokratiska rättigheter kan leda arbetarna bort från kampen för den proletära diktaturen. Det skadar inte att erinra om, vad Lenin sade i denna fråga:

”Det vore ett grundligt fel att tro, att kampen för demokratin är i stånd att leda proletariatet bort från den socialistiska revolutionen eller att dölja den, att ställa den i skuggan o. dyl. Tvärtom, liksom den segerrika socialismen är omöjlig utan att den fullständiga demokratin förverkligades, så kan inte proletariatet förbereda sig till seger över bourgeoisien, utan att föra en allsidig, konsekvent och revolutionär kamp för demokratin.”

Dessa ord måste alla våra kamrater bergfast hålla i minnet, i det de har i sikte, att under historiens gång stora revolutioner vuxit fram ur små rörelser till försvar för arbetarklassens elementära krav. Men för att kunna förknippa kampen för de demokratiska kraven med arbetarklassens kamp för socialismen måste man framför allt frigöra sig från en schematisk inställning till frågan om den borgerliga demokratis försvar. (*Bifall.*)

Att ha en riktig linje – är ännu inte tillräckligt.

Kamrater! Att utarbeta en riktig linje är självfallet det grundläggande för Kommunistiska Internationalen och var och en av dess sektioner. Men den riktiga linjen ensam är inte tillräcklig för en konkret ledning av klasskampen.

Härför är det nödvändigt att fullgöra en rad förutsättningar, framför allt följande:

För det första att *organisatoriskt trygga* genomförandet av alla de fattade besluten i hela det praktiska arbetet samt energiskt övervinna alla hinder, som står i vägen. Kamrat Stalins ord på SUKP(b):s XVII kongress om förutsättningarna för att genomföra partiets linje kan och bör helt och fullt tillämpas även på de beslut, som vår kongress fattar.

”En del tror – sade kamrat Stalin – att det är tillräckligt att utarbeta en riktig partilinje, att offentligt proklamera den, att utlägga den i form av allmänna teser och resolutioner och att enhälligt rösta för den – så skall segern komma av sig själv, så att säga spontant. Detta är naturligtvis oriktigt. Det är en stor villfarelse. Så kan endast oefterrättliga byråkrater och kanslisterna tänka ...

... Goda resolutioner och deklARATIONER för partiets generallinje utgör endast början av saken, ty de innebär endast önskan att segra, men inte själva segern. Sedan den riktiga linjen är given, sedan en riktig lösning av frågan getts, är sakens framgång beroende av det organisatoriska arbetet, av organiserandet av kampen för att genomföra partilinjens i verkligheten, av det riktiga urvalet av människor, av kontroll över utförandet av de ledande organens beslut. Utan detta riskerar man, att partiets riktiga linje och de riktiga besluten kommer att lida allvarlig skada. Än mer: sedan en riktig politisk linje är given, är det organisatoriska arbetet, som avgör allt, även den politiska linjens eget öde – dess fullföljande eller dess misslyckande.”

Behöver man tillägga något till dessa utomordentliga ord av kamrat Stalin, vilka bör bli ledande grundsatser för hela vårt partis arbete.

Den andra förutsättningen är förmågan att göra Kominterns och dess sektioners beslut till de breda massornas beslut. Detta är så mycket nödvändigare nu, när vi står inför uppgiften att bilda en proletär enhetsfront och att draga in de breda folkmassorna i den antifascistiska folkfronten. *Lenins* och *Stalins* politiska och taktiska genialitet framträder påtagligast och klarast i deras mästerliga förmåga att på grundvalen av massornas egen erfarenhet leda dem till förståelse för partiets riktiga linje och paroller. Om man betraktar hela bolsjevismens historia, denna den revolutionära arbetarrörelsens utomordentligt rika skattkammare av politisk strategi och taktik, så kan man övertyga sig om, att bolsjevikerna aldrig bytte ut metoderna för massornas ledning mot metoderna för partiets ledning.

Kamrat Stalin har påvisat, att en av säregenheterna i de ryska bolsjevikernas taktik under förberedelseperioden till oktoberrevolutionen var, att de förstod att riktigt fastställa de vägar och omsvängningar, vilka naturen leder massorna till partiets paroller, till själva ”revolutionens tröskel”, som hjälper dem att förnimma, kontrollera och på grundvalen av sin egen erfarenhet övertyga sig om dessa parollers riktighet; att de inte bytte ut partiets ledning med ledningen av massorna och klart såg skillnaden mellan ledningen av det förra och det senare slaget och sålunda utarbetade en taktik inte bara som en vetenskap om partiets ledning utan även om ledningen av de arbetande miljonmassorna.

Vidare måste vi ta hänsyn till, att det är *omöjligt för de breda massorna att tillägna sig våra beslut, om vi inte lär oss att tala ett språk, som massorna förstår.* Det är inte alltid vi kan tala enkelt, konkret, med exempel, som är massorna nära och som de förstår. Vi kan fortfarande inte avstå ifrån inlärd och abstrakta formler. Betrakta i själva verket våra flygblad, tidningar,

resolutioner och teser, och ni skall se, att de ofta är skrivna på ett sådant språk, är så tungt framställda, att t. o. m. våra partifunktionärer har svårt att förstå dem, för att inte tala om de enkla arbetarna.

Om vi tänker på, kamrater, att de arbetare, särskilt i de fascistiska länderna, som sprider och läser dessa flytblad, riskerar livet, så blir det ändå tydligare för oss, att man måste skriva för massorna på ett språk, som de förstår, för att de offer som sålunda bragts, inte skall vara förgäves.

Detta gäller i lika hög grad vår muntliga agitation och propaganda. I detta avseende måste vi öppet erkänna, att fascisterna ofta visar sig vara skickligare och smidigare än många av våra kamrater.

Jag minns exempelvis ett arbetslöshetsmöte i Berlin vid Hitlers makttillträde. Det var vid samma tid, som processen mot de bekanta förskingrarna och spekulanterna, bröderna Sklarek, ägde rum, vilken drog ut på tiden några månader. Den fascistiske talaren, som uppträdde på mötet, utnyttjade processen för sina demagogiska syften. Han visade på de förskingringar, mutor och andra förbrytelser, som bröderna Sklarek gjort sig skyldiga till, och framhävde, att processen mot dem redan pågått under månader. Han räknade ut, hur många hundra tusen mark den redan kostat det tyska folket, och under de närvarandes kraftiga bifall förklarade han, att sådana banditer som Sklarek borde man ha skjutit utan vidare förhållande, och de pengar, som slösades på processen, skulle ha använts för de arbetslösa.

En kommunist reser sig och begär ordet. Ordföranden vägrade först att ge honom ordet, men blev tvungen att ge efter till följd av de närvarandes påtryckning, vilka ville höra kommunisten. När han steg upp i talarstolen, väntade alla i spänning på vad den kommunistiske talaren hade att säga. Nå, och vad sade han?

”Kamrater! – sade han med stark och fast röst – Kommunistiska Internationalens plenum har just avslutats. Det har visat vägen till arbetarklassens räddning. Den viktigaste uppgiften, som plenum ställt oss, kamrater, är att *'erövra arbetarklassens majoritet'* (Skratt.) Plenum gav den anvisningen, att arbetslöshetsrörelsen måste *'politiseras'*. (Skratt.) Plenum uppmanar oss att höja den till en högre nivå ...” (Skratt.)

I samma anda gick talaren på, tydligen i den tron, att han ”klargjorde” plenums verkliga beslut.

Kan ett sådant tal fånga de arbetslösa? Kan de nöja sig med, att man först vill politisera, så revolutionera och sedan mobilisera dem till att höja deras rörelse till en högre nivå. (Skratt, bifall.)

Jag satt i ett hörn och iakttog med grämlse, hur de närvarande arbetslösa, som ivrigt önskade höra kommunisten för att av honom få veta, vad som konkret borde göras, började gäspa och visade tydlig besvikelse. Och jag blev inte alls förvånad, när ordföranden mot slutet brutalt fräntog talaren ordet, utan att den ringaste protest höjdes från publikens sida ...

Detta är, tyvärr, inte ett enstaka fall i vår agitation. Sådana fall har ägt rum inte bara i Tyskland. Att agitera på detta sätt, kamrater, det är att agitera mot sig själv. Det är på tiden att en gång för alla upphöra med sådana, med förlov sagt, barnsliga agitationsmetoder, för att inte uttrycka sig starkare.

Under mitt referat fick kamrat Kuusinen, som presiderade, mottaga ett karakteristiskt brev från kongressalen, riktat till mig. Jag skall läsa upp det:

”Jag ber er i ert tal på kongressen beröra en fråga, nämligen: att framdeles alla Kominterns beslut och stadganden avfattas

så, att inte endast de skolade kommunisterna kan komma tillrätta med dem, utan att vilken arbetande som helst, utan varje skolning, som läser Kominterns material, genast kan få klart för sig, vad kommunisterna vill och vilken nytta kommunismen gör mänskligheten. Detta glömmes man ibland i partitopparna. Man bör påminna dem därom, och det kraftigt. Och att agitationen för kommunismen föres på ett språk, som man kan förstå.”

Vem som skrivit detta brev, är mig alldeles obekant. Men jag betvivlar inte, att denna kamrat med sitt brev gett uttryck åt miljoner arbetares mening och önskan. Många av våra kamrater tror, att de agiterar och propagerar dess bättre, ju mera högtravande ord och för massorna obegripliga formler och teser de använder. De glömmes, att arbetarklassens störste ledare och teoretiker i vår epok – Lenin och Stalin – alltid har talat och skrivit på ett språk, som de breda massorna förstår.

Var och en av oss måste fast inpräglad hos sig som en lag, en bolsjevistisk lag, den elementära regeln:

När du skriver eller talar, bör du alltid tänka på den arbetare ur ledet, som måste förstå dig, lystra till din uppmaning och med beredvillighet följa dig! Du måste tänka på, för vem du skriver och till vem du talar. (Bifall.)

Om kadreerna.

Kamrater! Våra allra bästa beslut blir bara pappersbeslut, ifall det inte finnes folk, som kan omsätta dem i handling. För övrigt måste jag tyvärr konstatera, att en av de viktigaste frågorna, frågan om *kadreerna*, passerat vår kongress nästan utan uppmärksamhet.

Kominterns Exekutivkommittés referat behandlades i sju dagars tid, en mängd talare från olika länder uppträdde, men endast någon enstaka av dem uppehöll sig i förbifarten vid denna för de kommunistiska partierna och arbetarrörelsen så utomordentligt viktiga fråga. Våra partier har i sin praktik ännu långt ifrån klart för sig, att *människorna, kadreerna avgör saken*. De förstår inte att, som kamrat Stalin lär oss, fostra kadreer, ”som trädgårdsmästaren vårdar ett älskat fruktträd”, ”att värdera människorna, värdera kadreerna, värdera varje arbetare, som förmår bringa vår gemensamma sak nytta”.

Den ringaktande inställningen till frågan om kadreerna är så mycket otillåtligare, som vi oupphörligt förlorar en del av våra värdefullaste kadreer i kampen. Vi är ju intet vetenskapligt sällskap, utan en kamprörelse, som ständigt står i eldlinjen. Våra mest energiska, modigaste och mest klassmedvetna element befinner sig i främsta leden. Fienden jagar särskilt efter den, efter föregångsmännen, dödar dem, kastar dem i fängelse, i koncentrationsläger och utsätter dem för grym tortyr, särskilt i de fascistiska länderna. Detta påkallar särskilt starkt nödvändigheten att ständigt komplettera, vårda och fostra nya kadreer, liksom även att sorgfälligt bevara de kadreer vi har.

Frågan om kadreerna erhåller särskild aktualitet även därför, att under vårt inflytande utvecklar sig enhetsfrontens massrörelse, vilken för fram många tusen nya, aktiva proletärer. Dessutom är det inte bara unga, revolutionära element, arbetare som revolutioneras, som aldrig förr deltagit i den politiska rörelsen, vilka nu strömmar till våra partiers led. Ofta kommer även tidigare medlemmar och aktiva medarbetare i socialdemokratiska partier till oss. Dessa nya kadreer kräver speciell uppmärksamhet, särskilt i illegala partier, så mycket mera, som dessa teoretiskt svagt skolade kadreer i sitt praktiska arbete icke sällan redan ställes inför de mest allvarliga politiska problem, som de själva måste lösa.

Frågan om en *riktig kaderpolitik* är ett ytterst aktuellt problem både för våra partier, och även för de kommunistiska ungdomsförbunden, för alla massorganisationer och för hela den revolutionära arbetarrörelsen.

Vari består en riktig kaderpolitik?

För det första är det *nödvändigt att känna människorna*. I våra partier, förekommer i regeln ingen undersökning av kadreerna. Först på senare tid har de kommunistiska partierna i Frankrike och Polen, och i östern Kinas Kommunistiska parti uppnått vissa framgångar i detta avseende. Även det tyska kommunistiska partiet tog på sin tid – före illegaliteten – itu med att studera sina kadre. Och dessa partiers erfarenhet har visat, att så snart man började att studera människorna, så började man upptäcka arbetskrafter, som man inte förr lagt märke till, och å andra sidan började partierna rensa ur främmande, ideologiskt och politiskt skadliga element. Det är tillräckligt att visa på sådana exempel som Sellore och Barbé i Frankrike, vilka vid en bolsjevistisk mikroskopisk undersökning visade sig vara agenter för klassfienden och kastades ut ur partiet. I Polen och i Ungern underlättade kontrollen av kadreerna avslöjandet av provokatörnästern, vilka omsorgsfullt dolde fiendens agenter.

För det andra är ett *riktigt befordrande av kadreerna* nödvändigt. Befordrandet får inte vara en tillfällig sak, utan en av partiets normala funktioner. Det är illa, om befordrandet försiggår uteslutande ur trång partisynpunkt, utan hänsyn till, om den befordrade kommunisten har förbindelse med massorna. Befordrandet bör försiggå på grundvalen av ifrågavarande arbetares lämplighet att fylla en eller annan partifunktion och de befordrade kadreernas popularitet bland massorna.

I våra partier har vi exempel på befordran, som gett utmärkta resultat. I vår kongress' presidium sitter exempelvis den spanska kommunisten, kamrat Dolores. För två år sedan arbetade hon ännu i de undre partiorganisationerna. Men redan i de första sammandrabbningarna med klass fienden visade hon sig vara en förträfflig agitator och kämpe. När hon senare befordrades till partiets ledning, visade hon sig vara en värdig medlem därav. (*Bifall.*)

Jag skulle kunna visa på en rad liknande fall även i några andra länder.

Men i de flesta fall försiggår befordran oorganiserat, tillfälligt och därför inte alltid lyckligt. Ibland befordras till ledare pratmakare, frashjältar och skrävare, vilka direkt skadar saken.

För det tredje måste man förstå att skickligt *använda kadreerna*. Man måste förstå .att finna och utnyttja de värdefulla egenskaperna hos varje aktiv medarbetare. Idealiska människor finns det inte. Man måste ta dem som de är, rätta deras svagheter och brister. Vi vet, att det i våra partier förekommer skriande exempel på ett oriktigt utnyttjande av goda, ärliga kommunister, vilka skulle kunna bringa allvarlig nytta, om de sattes till ett arbete, som bättre passade dem.

För det fjärde är en *riktig placering av kadreerna* nödvändig. Framför allt måste vi i rörelsens huvudlänkar ha starkt folk, som står i förbindelse med massorna, som utgått ur deras sköte, initiativrika och fasta. I de *viktigaste* centra måste vi ha ett erforderligt antal sådana aktiva medarbetare. I de kapitalistiska länderna är det ingen lätt sak att flytta över kadreerna från en plats till en annan. Denna uppgift stöter här på en hel rad hinder och svårigheter, däribland materiella frågor, familjefrågor o. s. v., svårigheter, som det är nödvändigt att taga hänsyn till och på erforderligt sätt övervinna, vilket vanligen inte alls sker hos oss.

För det femte *måste kadreerna erhålla en systematisk hjälp*. Denna hjälp måste bestå i noggrann instruering, i kamratlig kontroll, i korrigering av brister och fel, i konkret daglig ledning av kadreerna.

För det sjätte *måste man ha omsorg om att kadreerna skyddas*. Man måste förstå att i tid draga kadreerna tillbaka bakom fronten och ersätta dem med nya, om omständigheterna så kräver. Särskilt i de illegala partierna måste vi av ledningen kräva det största ansvar för kadreernas skyddande. (*Bifall.*) Ett riktigt skyddande av kadreerna förutsätter även en mycket allvarlig

organisation av konspirationen inom partiet. I en del av våra partier tror många kamrater, att partiet är tillräckligt förberett till illegalitet därmed, att det reorganiserats formellt, endast efter schemat. Vi har dyrt fått betala för, att den verkliga omställningen börjat först efter övergången till illegalitet, direkt under fiendens svåra angrepp. Kom ihåg, hur dyr kommunistiska partiets övergång till illegaliteten i Tyskland blev oss! Denna erfarenhet måste vara en allvarlig varning för alla våra partier, vilka i dag ännu är legala, men i morgon kan förlora sin legalitet.

Endast en riktig kaderpolitik ger våra partier möjlighet att i högsta möjliga grad utveckla och utnyttja de förefintliga kadrernas krafter och att ur massrörelsens väldiga reservoar vinna ständigt nya och bättre aktiva element.

Vilka *huvudkrav* måste vi ställa vid kaderurvalet?

1. Den *djupaste hängivenhet* för arbetarklassens sak, trohet mot partiet, vilken prövats i strider, i fängelse, inför rätta – inför klassfiendens ansikte.
2. Den *intimaste förbindelse* med massorna – att dela massornas intressen, känna pulsslagen av massornas liv, deras stämning och behov. Våra partiorganisationers ledare måste framför allt basera sin auktoritet på att massan i dem ser sina vägvisare, av egen erfarenhet övertygar sig om deras förmåga att vara ledare, om deras beslutsamhet och självuppoffring i kampen.
3. Förmåga att *självständigt orientera sig i situationen och inte frukta ansvaret att fatta beslut*. Den är ingen ledare, som fruktar för att påtaga sig ansvaret. Den är ingen bolsjevik, som inte förmår visa initiativ, som tänker: ”jag fullgör endast det, som man säger mig”. Endast den är en verklig bolsjevistisk ledare, som inte tappar huvudet i nederlagets stund, som inte blir övermodig av framgången, som med orubblig fasthet genomför fattade beslut. Kadreerna utvecklas och växer allra bäst, när de ställs inför nödvändigheten att självständigt lösa konkreta kampuppgifter och känner, att de bär hela ansvaret härför.
4. *Disciplin* och *bolsjevistisk härdning* både i kampen mot klassfienden och i oförsonligheten mot alla avvikelser från bolsjevismens linje.

Kamrater, vi måste så starkt framhäva nödvändigheten av dessa betingelser för ett riktigt kaderurval, emedan man i praktiken mycket ofta ger företräde åt en sådan kamrat, som kan skriva bra och tala vackert, men som inte är en handlingens man och inte passar för kampen, framför en annan kamrat, som kanske inte kan skriva och tala så bra, men som är säker, initiativrik, har förbindelse med massorna, som har förmåga att gå till strid och att dra andra med i kampen. (*Bifall.*) Har vi inte många exempel på att en sekterist, doktrinär och pratmakare tränger ut en hängiven och äkta arbetarledare, som förstår att påverka massan?

Våra ledande kadrer måste förena vetandet om, *vad* han har att göra, *med bolsjevistisk uthållighet och en revolutionär karaktär* samt *vilja att genomföra det i praktiken*.

Tillåt mig, kamrater, att i samband med frågan om kadreerna även uppehålla mig vid den väldiga roll, som IRH (Internationella Röda Hjälp) är kallad att utföra ifråga om arbetarrörelsens kadrer. Den materiella och moraliska hjälp, som IRH:s organisationer skänker fångarna och deras familjer, de politiska emigranterna, förföljda revolutionärer och antifascister, har räddat livet och bevarat krafterna och kampförmågan åt tusen och åter tusen av arbetarklassens värdefullaste kämpar i olika länder. De av oss, som suttit i fängelse, har själva direkt lärt känna den utomordentliga betydelsen av IRH:s verksamhet. (*Bifall.*)

I sin verksamhet har IRH vunnit kärlek, tillgivenhet och en djup erkänsla av hundratusentals proletärer och revolutionära element bland bönderna och de intellektuella.

Under nuvarande förhållanden, under den växande borgerliga reaktionen, den rasande fascismen, den skärpta klasskampen, växer IRH:s roll utomordentligt. IRH står nu inför uppgiften att förvandlas till en verklig massorganisation av de arbetande i alla kapitalistiska länder (i synnerhet i de fascistiska länderna, i det den anpassar sig till dessa länders speciella förhållanden). Den måste, så att säga, bli ett slags "Röda korset" för proletariatets enhetsfront och den antifascistiska folkfronten, vilket skall omfatta miljoner arbetande – "Röda korset" för de arbetande klassernas armé, som kämpar mot fascismen, för freden och socialismen. För att IRH med framgång skall kunna uppfylla denna sin roll, måste den utbilda tusentals egna aktiva medarbetare, talrika egna kadrer, *IRH-kadrer*, som till sin karaktär och sin förmåga motsvarar den *särskilda kallelse*, som tillkommer denna utomordentligt viktiga organisation.

Och här måste vi högst eftertryckligt och kategoriskt säga: om byråkratism och ett hjärtlöst förhållande till människorna är fördärlig inom arbetarrörelsen i allmänhet, så är de inom IRH:s område ett ont, som gränsar till *brott*. (*Bifall.*) Arbetarklassens förkämpar, reaktionens och fascismens offer, som försmäktar i tortyrkammare och koncentrationsläger, de politiska emigranterna och deras familjer måste bemötas med största finkänslighet och omvårdnad av IRH:s organisationer och funktionärer. (*Ihållande bifall.*) IRH måste ändå bättre förstå och uppfylla sin plikt, när det gäller att hjälpa den proletära och antifascistiska rörelsens förkämpar och i synnerhet ifråga om det fysiska och moraliska bevarandet av arbetarrörelsen kadrer. Och de kommunister och revolutionära arbetare, vilka tillhör IRH:s organisationer, måste vid varje steg känna det utomordentliga ansvar inför arbetarklassen och inför Kommunistiska Internationalen, som de bär för att IRH:s roll och uppgifter med framgång skall uppfyllas. (*Bifall.*) Kamrater, det är känt, att kadreerna får sin allra bästa uppfostran i själva kampprocessen, vid övertagandet av svårigheterna och prövningarna och även genom *uppmuntrande* och *avskräckande* exempel. Vi har hundratals exempel på ett mönstergillt uppförande under strejker, i demonstrationer, i fängelser och i processer. Vi har tusentals hjältar, men tyvärr har vi även inte så få exempel på modlöshet, vacklan och t. o. m. desertering. Och ofta glömmar vi både de förra och de senare exemplen, tar inte lärdom av dem, påvisar inte, vem man bör efterlikna, vad man bör förkasta. Man måste studera kamraternas och de aktiva arbetarnas uppförande under klassammandrabbningar, vid polisundersökningar, i fängelser och koncentrationsläger, inför rätta o. s. v. Härav bör man framhålla det positiva, påvisa exempel, som bör efterliknas och förkasta det ruttna, icke-bolsjevistiska, brackiga. Under tiden efter Leipzig-processen har vi en hel rad av kamrater, som uppträtt inför borgerliga och fascistiska domstolar och som visat, att det växer upp talrika kadrer hos oss, vilka förträffligt förstår, vad ett bolsjevistiskt uppträdande inför rätta betyder.

Och det är många t. o. m. bland er, kongressdelegater, som känner till detaljerna i processen mot järnvägsmännen i Rumänien, i processen mot den av fascisterna halshuggne Fiete Schulze i Tyskland, i processen mot den hjältemodige japanska kamraten Itikava, i processen mot de bulgariska revolutionära soldaterna och i många andra processer, där värdiga exempel på proletärt hjältemod har visats? (*Stormande bifall, alla reser sig*)

Sådana värdiga exempel på proletärt hjältemod måste man popularisera och påvisa som motvikt mot modlöshet, brackighet och all slags rutenhet och svaghet inom våra led och inom arbetarklassens led. Dessa exempel bör i vidaste omfattning utnyttjas vid uppfostran av arbetarrörelsens kadrer.

Kamrater! Våra partiledningar beklagar sig ofta *över*, att det *inte finnes folk*, att det fattas folk för agitationen och propagandan, att det fattas folk för pressen, för fackföreningarna, för arbetet bland ungdomen och bland kvinnorna. Det fattas och det fattas, det finns inte folk. Här kunde vi svara med Lenins gamla och evigt nya ord:

”*Det fattas folk – och det finnes massor av folk.* Det finnes massor av folk, ty både arbetarklassen och allt mera olikartade samhällsskikt avsyndrar för varje år allt flera och flera missnöjda, som önskar protestera ... Och samtidigt fattas det folk, ty ... det finnes inte organisatoriska talanger, som har förmåga att organisera ett sådant omfattande och samtidigt så enhetligt och väl ordnat arbete, som skulle ge användning åt varje, även den mest obetydliga kraft.”

Dessa Lenins ord bör våra partier grundligt tillägna sig och använda som direktiv i sitt dagliga arbete. Det finnes mycket folk, det gäller bara att upptäcka dem i våra egna organisationer under strejker och demonstrationer, i olika av arbetarnas massorganisationer, inom enhetsfrontens organ; man bör hjälpa dem att växa i arbets- och kampprocessen; man bör försätta dem i ett sådant läge, att de verkligen kan bringa nytta åt arbetarnas sak.

Kamrater, vi kommunister är sakligt folk. Vi står inför uppgiften att praktiskt kämpa mot kapitaloffensiven, mot fascismen och den imperialistiska krigsfaran, att kämpa för kapitalismens störtande. Just denna praktiska uppgift kräver ovillkorligen av de kommunistiska partierna, att de rustar sig med den revolutionära teorin, ty, som Stalin, denna den revolutionära sakens store mästare, lär oss, ger teorin de praktiska arbetarna kraft i orienteringen, klarhet i perspektivet, självförtroende i arbetet, tro på vår saks seger.

Men den äkta revolutionära teorin är oförsonligt fientlig mot varje urvattnat teoretiserande, varje ofruktbar lek med abstrakta definitioner. *Vår teori är inte en dogm, utan ledning till aktion* – har Lenin upprepade gånger sagt. En sådan teori är det våra kadrer behöver, lika nödvändigt som dagligt bröd, som luft och vatten.

Den som verkligen vill driva ut ur vårt arbete den dödande schematismen, den skadliga skolastiken, han måste bränna bort dem med glödande järn – både genom praktisk verksam kamp tillsammans med massorna och i spetsen för massorna, och genom *outröttligt arbete* för att tillägna sig den mäktiga, fruktbringande, allsmäktiga teorin: Marx-Engels-Lenins-Stalins lära. (*Bifall.*)

I samband härmed anser jag det vara särskilt nödvändigt att rikta er uppmärksamhet på våra partiskolors arbete. Inga katederlärda, pratmakare och citatmästare får våra skolor utbilda. Nej! Praktiska förkämpar för arbetarklassens sak måste utbildas inom dess väggar. Förkämpar inte bara ifråga om djärvhet, beredvillighet och självupppoffring i kampen, utan även emedan de ser vidare och känner vägen till de arbetandes befrielse bättre än arbetarna i ledet. Alla Kommunistiska Internationalens sektioner måste ofördröjligen taga itu med att på allvar organisera partiskolorna, så att de förvandlas till smedjor för sådana kampkadrer.

Våra partiskolors huvuduppgift består, synes det mig, i att lära de där befintliga partimedlemmarna och ungdomskommunisterna att tillämpa den marxistisk-leninska metoden på den konkreta situationen i det givna landet, på de givna förhållandena, på kampen – inte mot fienden ”i allmänhet”, utan mot den givna, konkreta fienden. Härfor är det nödvändigt att studera inte leninismens bokstav, utan dess levande, revolutionära anda.

I våra partiskolor kan man utbilda kadreerna på två olika sätt.

Den ena metoden: att utbilda de studerande abstrakt-teoretiskt, sträva efter att ge dem så mycket torrt vetande som möjligt, dressera dem till att lära sig skriva välavfattade teser och resolutioner och endast i förbigående beröra det givna landets, den givna arbetarrörelsens problem, dess historia och traditioner samt det givna kommunistiska partiets erfarenhet. Endast i förbigående!

Den andra metoden: ett sådant teoretiskt studium, där tillägnandet av marxismen-leninismens grundprinciper baseras på ett praktiskt studium av proletariats i det givna landet viktigaste

kampfrågor, så att den studerande, när han återvänder till sitt praktiska arbete, självständigt kan orientera sig, *kan bli en självständig praktisk organisatör, en ledare, som har förmåga att föra massorna till kamp mot klassfienden.*

Inte alla, som genomgått våra partiskolor, har visat sig vara dugliga. Många fraser, abstraktioner, mycken boklig, yttre lärdom. Men vi behöver verkliga, äkta bolsjevistiska organisatörer och massledare. Det behöver vi i denna dag till varje pris. Låt vara att den studerande kanske inte är i stånd att skriva bra teser, fast även detta är mycket nödvändigt för oss, men han måste kunna organisera och leda, inte låta sig skrämmas av svårigheterna, utan förstå att övervinna dem.

Den revolutionära teorin är den revolutionära rörelsens generaliserade, *sammanfattade erfarenhet*; kommunisterna måste i sina länder omsorgsfullt utnyttja inte bara den förgångna kampens erfarenheter, utan även de erfarenheter, som andra delar av den internationella arbetarrörelsen gjort under den nuvarande kampen. Ett riktigt utnyttjande av erfarenheten innebär likväl ingalunda att *mekaniskt överföra* färdiga kampformer och metoder från ett slags förhållanden till ett annat, från ett land till ett annat, vilket tätt och ofta äger rum inom våra partier. Ett tomt efterapande, ett enkelt kopierande av t. o. m. SUKP(b):s arbetsformer och metoder i sådana länder, där kapitalismen ännu härskar, kan tvärt emot alla goda avsikter leda till skada och inte till nytta, så som det ofta också gått till i verkligheten. Just av de ryska bolsjevikernas erfarenhet bör vi lära oss att på ett levande och konkret sätt tillämpa den *enhetliga internationella linjen* på varje lands säregenheter i kampen mot kapitalet, lära oss att skoningslöst fördriva, skämma ut, utlämna till allmänt åtlöje *fraser, schabloner, pedanteri och doktrinarism.*

Kamrater, vi måste lära, lära ständigt, vid varje steg, i kampprocessen, i frihet och i fängelse. Lära och kämpa – kämpa och lära. Vi måste förstå att förena Marx-Engels-Lenins-Stalins stora lära med den *stalinska fastheten* i arbetet och i kampen, med den *stalinska principiella oförsonligheten* mot klassfienden och dem som avviker från bolsjevismens linje, med den *stalinska oförskräcktheten inför svårigheterna, med den stalinska revolutionära realismen.* (Bifall.)

Kamrater! Aldrig förr har världsoptionen visat ett så levande intresse för någon av kommunisternas internationella kongresser, som vi ser i dag ifråga om denna kongress. Utan överdrift kan man säga, att det inte finnes en enda allvarlig tidning, inte ett enda politiskt parti, inte en enda, något så när allvarlig politiker eller social person, som inte med spänning skulle följa kongressens förlopp.

Miljoner arbetare och bönder, mellanskikten i städerna, tjänstemän och intellektuella, kolonialfolk och förtryckta folkslag har sina blickar riktade mot Moskva, mot den stora huvudstaden i det internationella proletariats *första* men inte *sista* stat. (Bifall.) I detta ser vi en bekräftelse på den oerhörda vikten och aktualiteten i de frågor, som kongressen behandlar, och i dess beslut.

De rasande tjut, som fascisterna i alla länder upphäver, särskilt den ursinniga tyska fascismen, endast bekräftar, att vi med våra beslut verkligen träffat prick. (Bifall.)

I den borgerliga reaktionens och fascismens mörka natt, i vilken klassfienden strävar att hålla de arbetande massorna i de kapitalistiska länderna, lyser Kommunistiska Internationalen, bolsjevikernas internationella parti, som en fyr, vilken visar hela mänskligheten den enda riktiga vägen till frigörelse från kapitalets ok, från det fascistiska barbariet och det imperialistiska krigets fasor.

Upprättandet av arbetarklassens aktionsenhet är en avgörande etapp på denna väg. Ja, aktionsenhet mellan arbetarklassens organisationer av alla riktningar, sammansvetsning av dess krafter på alla områden av dess verksamhet och på alla klasskampens avsnitt.

Arbetarklassen måste uppnå *enhet mellan sina fackföreningar*. Förgäves försöker en del reformistiska fackföreningsledare att skrämma arbetarna med att fackföreningsdemokratien kommer att förintas till följd av de kommunistiska partiernas inblandning i de förenade fackföreningarnas angelägenheter, till följd av kommunistiska fraktioner inom fackföreningarna. Att utmåla oss, kommunister, som fiender till fackföreningsdemokratien, är rena struntpratet. Vi försvarar och hävdar konsekvent fackföreningarnas rätt att själva avgöra sina frågor. Vi äro t. o. m. beredda att avstå från att bilda kommunistiska fraktioner inom fackföreningarna, om detta är nödvändigt i fackföreningsenhetens intresse. Vi är beredda att träffa överenskommelse om de förenade fackföreningarnas oberoende av alla politiska partier. Men vi är avgjort emot, att fackföreningarna skall stå i något slags beroende av bourgeoisin, och vi avstår inte från vår principiella ståndpunkt ifråga om det otillåtliga i att fackföreningarna intar en neutral position i förhållande till klasskampen mellan proletariatet och bourgeoisien.

Arbetarklassen måste uppnå en *sammanslutning* mellan den arbetande ungdomens och alla antifascistiska ungdomsorganisationers krafter och vinna den del av den arbetande ungdomen, som råkat under den förruttnande fascismens och andra folkfienders inflytande.

Arbetarklassen måste uppnå, och den kommer att uppnå aktionsenhet på arbetarklassens alla områden. Och detta kommer att försiggå så mycket snabbare, mera energiskt och fast som vi kommunister och revolutionära arbetare i alla kapitalistiska länder i handling tillämpar den av kongressen godkända nya taktiska orienteringen beträffande den internationella arbetarrörelsens viktigaste aktuella frågor.

Vi vet, att det finnes många svårigheter på vår väg. Vår väg är ingen asfalterad gata, den är inte rosenbestrodd. Nej, arbetarklassen måste övervinna många hinder, även i sin egen mitt; den måste framför allt slutgiltigt oskadliggöra socialdemokratins reaktionära elements splittrarverksamhet. Den kommer att få bringa många offer under den borgerliga reaktionens och fascismens angrepp. Dess revolutionära fartyg måste klara sig förbi många undervattensskär, innan det når den räddande stranden.

Men arbetarklassen i de kapitalistiska länderna är i dag inte längre densamma, som den var år 1914, vid det imperialistiska krigets utbrott, och inte densamma, som den var år 1918, då kriget slutade. Arbetarklassen har bakom sig 20 års rika erfarenhet av kamp och revolutionära prövningar, bittra lärdomar av en rad nederlag, i synnerhet i Tyskland, i Österrike, i Spanien.

Arbetarklassen har för sina ögon Sovjetunionens inspirerande exempel – den segerrika socialismens land, som utgör ett exempel på, hur man kan besegra klassfienden, upprätta sin makt och bygga det socialistiska samhället.

Bourgeoisin härskar inte längre *odelat* i hela världen. På en sjättedel av jorden härskar den *segerrika arbetarklassen*. En kolossal del av det stora Kinas territorium behärskas av sovjeter.

Arbetarklassen har en stark, sammansvetsad, revolutionär förtrupp: Kommunistiska Internationalen. Den har en prövad och erkänd, stor och vis ledare: *Stalin*. (*Stormande applåder, alla reser sig, hyllningsrop ljuder från alla delegationers led.*)

Och hela den historiska utvecklingens gång, kamrater, verkar till arbetarklassens förmån. Förgäves anstränger sig reaktionärerna, fascisterna av alla schatteringar, hela världsbourgeoisin att vrida historiens hjul tillbaka. Nej, detta hjul vänder sig och kommer att vända sig i riktning av en världsomfattande socialistisk Sovjetunion, till socialismens slutgiltiga seger i hela världen. (*Stormande och ihållande bifall.*)

Ett fattas ännu arbetarklassen i de kapitalistiska länderna: enhet i dess egna led.

Och må från denna tribun så mycket starkare ljuda över hela världen Kommunistiska Internationalens kampappell, Marx och Engels, Lenins och Stalins maning:

– Proletärer i alla land, förena er!

(Stormande och ihållande applåder, som övergår till ovation. Rop: "Hurrat!", "Rot Front!", "Banzai!" Alla reser sig och sjunger "Internationalen".

Tyska delegationen utbringar ett trefaldigt "Rot Front!"

På olika språk ropas: "Leve kamrat Stalin!" "Leve kamrat Dimitrov!" De olika ländernas delegationer sjunger sina kampsånger.

När ovationerna för ett ögonblick tystnar, ropar kamrat Manuilski: "Leve den store Stalins trogne, prövade kampbroder, Kominterns rorsman, kamrat Dimitrov!"

Starka och ihållande applåder, hurrarop, som övergår till ovation och varar 15-20 minuter.)